

ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย
ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้

นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่
คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2551
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE EFFECT OF SELF-EFFICACY PROMOTING PROGRAM ON INTENTION TO USE
CONDOMS AMONG FEMALE VOCATIONAL STUDENTS IN THE SOUTH

Miss Sarunporn Ungsakul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Nursing Science Program in Adult Nursing

Faculty of Nursing

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจใน
การใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้

โดย

นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล

สาขาวิชา

การพยาบาลผู้ใหญ่

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลบัณฑิต

..... คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ร.ต.อ.หญิง ดร. ยุพิน อังสุโรจน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร. ชูศักดิ์ ชัมภลิจิต)

ศรัณย์พร อึ้งสกุล: ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้
 ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้ (THE EFFECT OF SELF-
 EFFICACY PROMOTING PROGRAM ON INTENTION TO USE CONDOMS
 AMONG FEMALE VOCATIONAL STUDENTS IN THE SOUTH) อ. ที่ปรึกษา
 วิทยานิพนธ์หลัก : ผศ. ดร. รัตน์ศิริ ทาโต, 135 หน้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริม
 สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในภาคใต้
 โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) เป็นแนวทางในการดำเนิน
 กิจกรรมเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน
 การศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนระดับอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร
 วิชาชีพชั้นปีที่ 3 จากโรงเรียน 2 แห่ง ที่มีลักษณะคล้ายกัน ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยสุ่มโรงเรียน
 ละ 1 ห้องเรียน (30 คน/ห้อง) แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง รวมจำนวน
 60 คน กลุ่มควบคุมได้รับความรู้ตามหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียน กลุ่มทดลองได้รับ
 โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนได้แก่ 1) การใช้คำพูดชักจูง
 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง
 4) สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ โดยมีสื่อประกอบการดำเนินกิจกรรมคือ แผนการสอน ภาพสไลด์
 วิดิทัศน์ และคู่มือผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง ได้รับการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจาก
 ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่านก่อนนำไปใช้ในการทดลอง เครื่องมือกำกับการทดลองได้แก่ แบบประเมิน
 การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรม เก็บรวบรวม
 ข้อมูลโดยใช้แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย มีค่าความเที่ยง .82 วิเคราะห์ข้อมูลโดย
 ใช้สถิติเชิงบรรยายและการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง
 หลังได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)
2. ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา
 เพศหญิงกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

สาขาวิชา:การพยาบาลผู้ใหญ่..... ลายมือชื่อนิสิต:

ปีการศึกษา:2551..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:

4877629436 : MAJOR NURSING SCIENCE

KEY WORD: SELF-EFFICACY PROMOTING PROGRAM / INTENTION TO USE
 CONDOMS / FEMALE VOCATIONAL STUDENTS

SARUNPORN UNGSAKUL: THE EFFECT OF SELF-EFFICACY PROMOTING
 PROGRAM ON INTENTION TO USE CONDOMS AMONG FEMALE
 VOCATIONAL STUDENT IN THE SOUTH. THESIS ADVISOR: ASST. PROF.
 RATSIRI THATO, Ph.D., RN.,135 pp.

The purpose of this quasi-experimental research was to examine the effect of self-efficacy promoting program on intention to use condoms among female vocational students in the south. Self-Efficacy Theory of Bandura (1997) was used as a theoretical framework to develop the program. A sample of this study was 3rd year-vocational females from 2 comparable schools in Suratthani province. Two classrooms (30 students per classroom), one from each, were randomly selected resulting in a total sample of 60 students. One classroom served as an experimental group, the other classroom served as a control group. The control group received usual knowledge while the experimental group received self-efficacy promoting program. The program comprised of four sessions: 1) Verbal persuasion, 2) Vicarious experience, 3) Enactive mastery experiences, and 4) Physiological and affective state. Lesson plans, slides, VCD, and a handbook for a vocational students were used in the program. The intervention was reviewed for content validity by a panel of experts. Perceived self-efficacy was assessed to monitor the intervention. Intention to use condoms was assessed by a questionnaire. Cronbach' s alpha coefficient of the questionnaire was at .82. Data were analyzed using descriptive and t-test statistics.

Major findings were as follow:

1. The mean score of intention to use condoms in the experimental group after receiving the self-efficacy promoting program was significantly higher than before receiving the program (p < .01).
2. The mean different score of intention to use condoms of the experimental group receiving the self-efficacy promoting program was significantly greater than those of the control group (p < .01).

Field of study:Adult Nursing..... Student's signature:
 Academic year:2008..... Advisor's signature:

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างดียิ่งจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต ผู้ซึ่งกรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขใน จุดบกพร่องต่างๆ ตลอดจนกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ ด้วยความเอาใจใส่ กรุณาชี้แนะแนวทางที่เป็น ประโยชน์ในการพัฒนากระบวนการทำวิทยานิพนธ์จนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น จึงขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย ประธาน คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. ชุศศักดิ์ ขัมภลิขิต กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ กรุณาให้ ข้อคิดเห็น และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี และผู้อำนวยการ โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีที่อนุญาตให้ดำเนินการวิจัย ตลอดจนอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความ ร่วมมือ และอำนวยความสะดวกในการทำวิจัย ขอขอบคุณนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงทุกท่านที่ ให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ครอบครัว ที่คอยเป็นกำลังใจ และขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่ทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา ขอขอบคุณ พี่สาว น้องสาว น้องชาย และเพื่อนๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจมาโดยตลอดจน สามารถทำงานวิจัยนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
แนวเหตุผลและสมมติฐานการวิจัย.....	5
สมมติฐานการวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
อุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา.....	12
การใช้ถุงยางอนามัย.....	13
ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย.....	17
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา.....	19
ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย.....	22
ทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน.....	24
บทบาทของพยาบาลชั้นสูงในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ใน วัยเรียน.....	28
โปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46

บทที่		
	กระบวนการดำเนินการทดลอง.....	52
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	58
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
	สรุปผลการวิจัย.....	76
	อภิปรายผลการวิจัย.....	76
	ข้อเสนอแนะ.....	83
	รายการอ้างอิง.....	85
	ภาคผนวก.....	91
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ.....	92
	ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	100
	ภาคผนวก ค ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล.....	121
	ภาคผนวก ง การขอพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน ข้อมูลสำหรับประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และใบยินยอมของประชากรกลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....	130
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	135

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำแนกตามอายุ อายุเฉลี่ย ศาสนา รายได้ และความเพียงพอของรายได้.....	61
2	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำแนกตามประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์	62
3	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก และเหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก.....	63
4	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกและเหตุผลของการใช้และไม่ใช้ถุงยางอนามัย.....	64
5	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตาม การมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา	66
6	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตาม ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ จำนวนคู่นอนที่มีในปัจจุบัน ประเภทของคู่นอนที่มีในปัจจุบัน และการใช้ถุงยางอนามัยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา กับแฟน.....	67
7	จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามการคุมกำเนิดในปัจจุบัน.....	68
8	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อนและหลังได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน (n=30).....	69
9	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อนและหลังได้รับความรู้ตามปกติ (n=30).....	70

ตารางที่		ญ หน้า
10	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มทดลอง (n=30) และกลุ่ม ควบคุม (n=30)	71
11	การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการทดลอง ด้วย สถิติ One- Sample Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01	122
12	การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01	123
13	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจ ในการใช้ถุงยางอนามัย (\bar{d}) ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการ ทดลองและหลังการทดลอง.....	124
14	คะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง.....	126
15	การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยการวิเคราะห์อำนาจทดสอบโดยใช้ โปรแกรม PASS กำหนดให้มีอำนาจทดสอบ 90 % ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .01.....	128

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม (E) ปัจจัยภายในตัวบุคคล (P) และพฤติกรรม (B) ของ Bandura (1997).....	25
2	ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตน พฤติกรรมและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น.....	25
3	ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตนและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น.....	26
4	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	43

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จัดเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญ โดยเฉพาะปัญหาการติดโรคเอดส์ ซึ่งจัดเป็นโรคที่ร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อผู้ติดเชื้อ ครอบครัวและสังคม จากข้อมูลของกองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-31 พฤษภาคม พ.ศ. 2551 พบว่ามีจำนวนผู้ป่วยเอดส์จากสถานบริการสาธารณสุขภาครัฐและเอกชนรวมทั้งสิ้น 332,178 ราย และมีผู้เสียชีวิตทั้งหมด 91,422 ราย โดยพบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดการติดเชื้อมากที่สุด คือ การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งรวมถึงการไม่ใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 83.89 % และพบว่า กลุ่มที่มีแนวโน้มในการติดโรคเอดส์เพิ่มขึ้น คือ กลุ่มวัยรุ่น โดยพบว่า ผู้ป่วยโรคเอดส์ประมาณ 50% อยู่ในกลุ่มอายุ 15-34 ปี ซึ่งเพศหญิงป่วยเป็นโรคเอดส์มากกว่าเพศชายถึง 2 เท่า และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง เนื่องจากส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกัน ซึ่งปัจจุบันวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้นและมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่อายุยังน้อย วัยรุ่นเริ่มมองว่าเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติ จากอุบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาในทุกส่วนของประเทศ เพศชายมีเพศสัมพันธ์อยู่ระหว่างร้อยละ 32.30-64.8 (บุญยานุช เดชบริบูรณ์, 2544; พิสมัย นพรัตน์, 2543; Thato et al., 2003) และเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 9.4-32 (Thato et al., 2003; รัชณี ศรีสว่าง, 2545; สุปรียา รามการุณ, 2544) ซึ่งนับว่านักเรียนอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มเสี่ยงที่มีอุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสูง (Thato et al., 2003) ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพียงร้อยละ 6.3-16.1 เท่านั้นที่มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง (Thato et al., 2003; ชิริรัตน์ เชนนะสิริ และธนรักษ์ ผลิตพันธ์, 2547) จากการศึกษาของสุปรียา รามการุณ (2544) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Sexually Transmitted Infection) เนื่องจากมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง และพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์ และเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.16-78 ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์เนื่องจาก เชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่อุปถัมภ์ทำให้ตนเองปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (รัชณี ศรีสว่าง, 2545; พิสมัย นพรัตน์, 2543; ปวีณา สายสูง, 2541) จากการศึกษาของรัชณี ศรีสว่าง (2545) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก คิดเป็นร้อยละ 39.48 สอดคล้องกับการศึกษาของพิสมัย นพรัตน์ (2543) พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์และเพื่อนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย โดยเฉพาะนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัย

กับคู่รักและเพื่อนน้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชาย เนื่องจากเพศหญิงมีทักษะในการเจรจาต่อรองในการให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำ (นิรมล เมืองโสม, 2543) และพบว่าเพศชายเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 67.2 (ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544) ประกอบกับการมีค่านิยม และความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยที่มีผลต่อความสุขทางเพศ และการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงถึงความไม่ไว้ใจกัน (Rungrat Srisuriyawet, 2006) ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มมากยิ่งขึ้น จากหลักฐานเชิงประจักษ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบันเป็นกลุ่มเสี่ยงที่มีเพศสัมพันธ์ในอัตราที่สูงและมีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมออยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมาก (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้มากยิ่งขึ้น (บุญยานุช เชชบริบูรณ์, 2544)

การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย นอกจากจะนำมาซึ่งปัญหาของการติดโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ก็นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการป้องกันเช่นเดียวกัน (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ซึ่งในปัจจุบันพบว่าในกลุ่มอายุ 15-24 ปี มีแนวโน้มของการติดโรคหนองในหนองในเทียม และกามโรคเพิ่มขึ้น โดยมีอัตราป่วยต่อแสนประชากรเพิ่มขึ้นจาก 33.26 ในปี พ.ศ. 2545 เป็น 52.14 ในปี พ.ศ. 2549 (กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข, 2550) จากข้อมูลสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็กของสำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (2550) พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีการตั้งครรภ์และการคลอดเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจสถานการณ์การทำแท้งในประเทศไทย พบว่า จากการรายงานผู้หญิงที่เข้ามารับการรักษาภาวะแทรกซ้อนจากการทำแท้งในโรงพยาบาลของรัฐ 787 แห่งทั่วประเทศ จำนวน 45,990 ราย พบว่า 28.5 % เป็นการตั้งใจทำแท้งและกว่า 30% ของผู้ทำแท้งอยู่ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ซึ่งการทำแท้งก่อให้เกิดภาวะแทรกซ้อนที่รุนแรงตามมาได้แก่ การติดเชื้อในกระแสเลือด อู้งเชิงกรานอักเสบและมดลูกทะลุ (กองวางแผนครอบครัวและประชากร กรมอนามัย, 2550)

การใช้ถุงยางอนามัยสามารถป้องกันการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ได้ หากมีการใช้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ (Thato et al., 2003) ฉะนั้นเพื่อลดอุบัติการณ์ของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นผลกระทบที่เกิดกับเพศหญิงเป็นส่วนใหญ่ จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้วัยรุ่นหญิงรู้จักป้องกันตนเองจากผลกระทบเหล่านี้ โดยการให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ ดังการศึกษาของ กฤตยา อาชวนิจกุล (2548) ที่ระบุว่าความไม่เข้าใจเรื่องเพศของผู้หญิงทำให้เกิดปัญหามากกว่าแก้ปัญหา โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดจากการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งเป็นเครื่องหมายของความปลอดภัย แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นสัญลักษณ์ของความไม่ไว้ใจคู่นอน ฉะนั้นผู้หญิงควรคิดไตร่ตรองว่าจะดำรงชีวิตอย่างปลอดภัยด้วยการผลักดันให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยหรือจะมีชีวิตอยู่กับความเสี่ยงต่อ

การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งปัญหาของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยของผู้หญิงส่วนใหญ่ เกิดจากการมีทัศนคติในเรื่องถุงยางอนามัยที่อยู่บนพื้นฐานของความกลัวและความอาย ทำให้ผู้หญิงไม่กล้าที่จะซื้อ ไม่กล้าบอกให้ผู้ชายใช้และไม่กล้าพกถุงยางอนามัยติดตัวเพราะ มีความเชื่อว่า คนที่พกถุงยางอนามัยเป็นคนหมกมุ่นในเรื่องเพศ และไม่กล้าบอกให้แฟนใช้ เพราะ กลัวแฟนจะรังเกียจ ไม่รัก ไม่ไว้ใจ ซึ่งถือว่าเป็นความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง เพราะทุกครั้งที่ไม่สวมถุงยางอนามัยไม่ว่าจะมีเพศสัมพันธ์กับใครก็ตามถือว่าเป็นโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคทั้งสิ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง คือ อายุ เพศ การรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรค ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย และทักษะในการเจรจาต่อรอง (ชัยสิทธิ์ พงษ์วัฒน์, 2544; Kaneko, 2007; Thato et al., 2003; Titanard Limaroom, 2006) ซึ่งการที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมนั้น Bandura (1997) ได้กล่าวว่า การรับรู้สมรรถนะแห่งตน (Self-efficacy) เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถทำนายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลและการคงอยู่ของพฤติกรรม โดยเป็นการเชื่อมโยงระหว่างการรับรู้กับการกระทำพฤติกรรม โดย Bandura มีความเชื่อว่าบุคคล 2 คน อาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าคน 2 คนนี้มีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนแตกต่างกันซึ่งหากบุคคลรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถในการปฏิบัติพฤติกรรมก็จะนำไปสู่การกระทำเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นๆ โดยผ่านขั้นตอนของการพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตน 4 ขั้นตอน ตามแนวคิดของ Bandura (1997) คือ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4) สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ฉะนั้นหากวัยรุ่นหญิงได้มีการรับรู้ถึงสมรรถนะแห่งตน เห็นถึงประโยชน์และลดอุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์อย่างถูกต้อง และมีทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย ก็จะทำให้วัยรุ่นมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง ซึ่งความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเป็นตัวทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Sheeran and Orbell, 1998) ความตั้งใจเป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม กล่าวคือ ความตั้งใจของบุคคลที่จะแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรมนั้นจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมในลักษณะที่สอดคล้องกับความตั้งใจที่มีอยู่เดิม ดังนั้น ถ้าบุคคลมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสูง ก็จะส่งผลให้เกิดการแสดงออกของพฤติกรรมนั้นๆ ได้สูงเช่นกัน จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า

วัยรุ่นไทยทั้งเพศหญิง และชายมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (ศรีสุดา โภคา, 2541; Thato et al., 2003) ฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย คือการไม่มีเพศสัมพันธ์ แต่ถ้าวัยรุ่นตัดสินใจแล้วที่จะมีเพศสัมพันธ์ ต้องเป็นเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย โดยมีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในเพศหญิงพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยใดทำการส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ส่งผลให้มีอัตราการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ลดน้อยลง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดกระทำปัจจัยทำนายที่สามารถปรับเปลี่ยนได้โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) เป็นแนวทางในการดำเนินกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนได้แก่ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4) สภาพแวดล้อมร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมโดยให้กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในกิจกรรม มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง อันจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้ถึงสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยสูง มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์อย่างถูกต้อง ตลอดจนเห็นถึงประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัย สามารถเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยได้ ส่งผลให้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ ทั้งนี้โปรแกรมนี้มีได้มุ่งเน้นส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ แต่หากวัยรุ่นคิดและตัดสินใจแล้วที่จะมีเพศสัมพันธ์ ก็ต้องมีการป้องกันตนเองด้วยการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในขณะมีเพศสัมพันธ์ อันจะส่งผลให้ลดอุบัติการณ์การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ในกลุ่มวัยรุ่นไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อนและหลังได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

คำถามการวิจัย

1. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อน และหลังได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติมีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

แนวเหตุผลและสมมติฐานการวิจัย

ปัจจุบันวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเริ่มมองว่าเป็นเรื่องปกติ ซึ่งจากอุบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาในทุกส่วนของประเทศมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้น และมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย โดยการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพียงร้อยละ 6.3-16.1 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง (Thato et al., 2003; ชิริรัตน์ เชนนะสิริ และชนรักษ์ พลพัฒน์, 2547) ซึ่งนับว่ามีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยที่ต่ำมาก (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ได้มากยิ่งขึ้น (บุญยานุช เศษบริบูรณ์, 2544) ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยจะนำมาซึ่งปัญหาสำคัญต่างๆ ได้แก่ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และมีปัญหาการทำแท้งตามมา (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ซึ่งผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยส่วนใหญ่ มักจะเกิดกับเพศหญิง ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่วัยรุ่นหญิงจต้องรู้จักป้องกันตนเองจากผลกระทบเหล่านี้ โดยการให้ก่อนอนใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ซึ่งความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเป็นตัวทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Sheeran and Orbell, 1998) และจาก การทบทวนวรรณกรรมพบว่าวัยรุ่นไทยทั้งเพศหญิง และชายมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (ศรีสุดา โภคา, 2541; Thato et al., 2003) ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้วัยรุ่นหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ ทำให้มีอัตราการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ลดน้อยลง ซึ่งเหตุผลดังกล่าวจึงนำมาสู่ปัญหาการวิจัยในครั้งนี้

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง คือ อายุ เพศ การรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรค ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย และทักษะในการเจรจาต่อรอง (ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544; Kaneko, 2007; Thato et al., 2003; Titanard Limaroom, 2006) จากแนวคิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) ได้กล่าวว่าการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถทำนายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล โดยเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการทำนายพฤติกรรม อันจะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมของบุคคลตามแนวคิดของ Bandura ซึ่งการรับรู้

สมรรถนะแห่งตนเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ และมีอำนาจในการทำนายพฤติกรรม (Kaneko, 2007; Rungrat Srisuriyawet, 2006; Titanard Limaroom, 2006) โดย Bandura ได้กล่าวไว้ว่า การรับรู้สมรรถนะแห่งตนเป็นการที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการจัดการ และดำเนินการกระทำให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด การรับรู้สมรรถนะแห่งตนเป็นการเชื่อมต่อระหว่างการรับรู้กับการกระทำพฤติกรรม โดยบุคคลจะรับรู้สมรรถนะแห่งตนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 อย่าง ดังนี้ 1) การใช้คำพูดชักจูง (Verbal persuasion) 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious experience) 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง (Enactive mastery experience) และ 4) สภาพทางด้านร่างกายและอารมณ์ (Physiological and affective state)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) มาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ โดยมีการจัดกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยมีการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

1. การใช้คำพูดชักจูง (Verbal persuasion)

1.1 การพูดชักจูง โดยผู้วิจัยเป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และโรคในกลุ่มเสี่ยงซึ่งประกอบด้วย เรื่อง โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอนและมีการเล่นเกมแลกน้ำ 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ประโยชน์ และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอนและมีการเล่นเกม Catch the sperm 4) ความปลอดภัย ใครล่ะจะไม่สนใจซึ่งประกอบด้วย ทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่่นอนใช้ถุงยางอนามัย การใช้คำพูดชักจูงเป็นกิจกรรมที่ใช้คำพูดเพื่อโน้มน้าวให้บุคคลเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมให้ประสบความสำเร็จได้ (Bandura, 1997) ซึ่งการที่คนเราจะกระทำพฤติกรรมต้องมีความรู้ เมื่อบุคคลมีความรู้จะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม ดังนั้นเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความรู้ในเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค รู้ถึงประโยชน์และลดอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย และมีทักษะการเจรจาต่อรองก็จะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความมั่นใจในสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การเพิ่มความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและมีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ

1.2 การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน เป็นการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย” ซึ่งในการอภิปรายกลุ่ม กระบวนการกลุ่ม (Group dynamic) จะเอื้อให้สมาชิกในกลุ่มได้มีการแสดงความคิดเห็น และประสบการณ์อย่างครอบคลุม (รัตนศิริ ทาโต, 2551) ซึ่งอิทธิพลของกลุ่มจะช่วยให้สมาชิกเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และมีผลต่อการปรับเปลี่ยนทัศนคติของตนเองต่อการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความมั่นใจในสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย

2. การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น

2.1 จากตัวแบบสัญลักษณ์คือ 1. วิถีทัศนจำนวน 2 เรื่องได้แก่ 1) สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ โรคเอดส์ 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และ 2. คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง”

2.2 จากตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย ซึ่งการสาธิตเป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้เห็นการปฏิบัติจริง เป็นการลดปัญหาการลองผิดลองถูก ตลอดจนหลีกเลี่ยงการเข้าใจผิดในการปฏิบัติบางอย่าง ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องเพื่อให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดทักษะในการใช้ถุงยางอนามัยได้ด้วยตนเอง

การได้เห็นตัวแบบที่สามารถสังเกต และมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงจะทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดการเรียนรู้โดยการสังเกต ผ่านกระบวนการตั้งใจ การเก็บจำ การกระทำและการจูงใจโดยการที่บุคคลตั้งใจและสนใจที่จะสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ โดยบุคคลจะมีการเก็บจำพฤติกรรมของตัวแบบแล้วแปลงออกมาเป็นการกระทำพฤติกรรม ซึ่งถ้าพฤติกรรมของตัวแบบได้รับผลเป็นที่น่าพึงพอใจ ก็จะจูงใจให้ผู้สังเกตกระทำพฤติกรรมนั้น (Bandura, 1997) ฉะนั้นหากนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ และได้เห็นตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องให้ดูเป็นตัวอย่างเพื่อลดความกลัวต่อสิ่งต่างๆ อันจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นได้ ก็จะส่งผลให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง อันจะส่งผลให้มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยสูง และก่อให้เกิดพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูงด้วยเช่นกัน

3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง

3.1 โดยกลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

3.2 โดยการแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย โดยแบ่งกลุ่มให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มละ 5 คนแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้นักเรียน

อาชีวศึกษาหญิง สามารถเข้าใจตนเอง และผู้อื่น ได้ดียิ่งขึ้น มีโอกาสได้สวมบทบาทของคนอื่นทำให้เกิดความเข้าใจอันดี และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกล้าที่จะพูดต่อรองให้ผู้อื่นใช้ดูอย่างอนามัย ซึ่งการที่บุคคลกระทำ และประสบความสำเร็จด้วยตนเองหลายๆ ครั้งจะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้น และหากบุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้นจากการกระทำที่ได้ใช้ความพยายามจนประสบความสำเร็จ จะทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ แม้จะต้องพบกับอุปสรรคหรือความล้มเหลวในบางครั้ง (Bandura, 1997) ซึ่งเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้แสดงบทบาทสมมติในการเจรจาต่อรองให้ผู้อื่นใช้ดูอย่างอนามัย ก็จะส่งผลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมุ่งมั่นที่จะต่อรองการใช้ดูอย่างอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าบางครั้งจะพบกับอุปสรรค ดังนั้นในการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนจะต้องให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้ปฏิบัติให้เกิดทักษะที่เพียงพอที่จะประสบความสำเร็จในการแสดงพฤติกรรมอันจะนำไปสู่ความตั้งใจในการใช้ดูอย่างอนามัยเพิ่มขึ้น

4. สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินกิจกรรมที่เป็นการกระตุ้นด้านร่างกายและอารมณ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง โดยการให้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วยการฝึกทักษะการอภิปรายกลุ่มย่อย ด้วยการใช้คำถามที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีการแสดงบทบาทสมมติด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และเป็นกันเอง เพื่อไม่ให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความเครียด วิตกกังวล ซึ่งจะเป็นสิ่งกระตุ้นสภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ (Bandura, 1997) การที่บุคคลมีสภาวะด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความรู้สึกพึงพอใจ ความรู้สึกมีความสุข ก็จะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงอยู่ในสภาวะร่างกาย และอารมณ์ที่ผ่อนคลาย ส่งผลให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนอันจะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมการใช้ดูอย่างอนามัยที่ถูกต้อง และสม่ำเสมอ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความตั้งใจในการใช้ดูอย่างอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนการได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
2. ความตั้งใจในการใช้ดูอย่างอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ชนิดสองกลุ่มวัดก่อนและหลังการทดลองเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ดูอย่างอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง

ประชากร คือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ชั้นปีที่ 3 ที่มีอายุระหว่าง 18-20 ปี

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ที่มีอายุระหว่าง 18-20 ปี ในโรงเรียนอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมืองจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 60 ราย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 ราย กลุ่มควบคุม 30 ราย

ข้อจำกัดในการทำวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง ดังนั้นการนำผลการวิจัยไปใช้จึงควรนำไปใช้อ้างอิงกับกับกลุ่มประชากรที่เป็นเพศหญิงเท่านั้น
2. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง มิได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ดังนั้นการที่มีความตั้งใจในระดับสูงก็คาดว่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูงด้วยเช่นกัน

ตัวแปรต้นคือ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน

ตัวแปรตามคือ ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน หมายถึง กิจกรรมที่จัดกระทำให้แก่ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเพื่อส่งเสริมให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตน การรับรู้ความเสี่ยงของการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ รับรู้ประโยชน์ และลดอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และมีทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) ในการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง โดยมีการจัดกิจกรรมทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

1. การใช้คำพูดชักจูง

- 1.1 การพูดชักจูงโดยผู้วิจัย เป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่
 - 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และใครคือกลุ่มเสี่ยงซึ่งประกอบด้วยเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน และมีการเล่นเกมแลกน้ำ
 - 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100%
 - 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน และมีการเล่นเกม Catch the sperm
 - 4) ความปลอดภัย ใครล่ะจะไม่สนใจซึ่งประกอบด้วย ทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย

1.2 การพูดคุยเชิงรุกโดยกลุ่มเพื่อน เป็นการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย”

2. การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น

2.1 จากตัวแบบสัญลักษณ์คือ 1. วิดีทัศน์จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1) สายด่วนวัยใสเข้าใจ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ โรคเอดส์ 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และ 2. คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง”

2.2 จากตัวแบบจริงโดย ผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง

3.1 โดยการฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง

3.2 โดยการแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ให้กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย

4. สภาพแวดล้อมร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมที่เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ด้วยการฝึกทักษะการอภิปรายกลุ่มย่อยด้วยการใช้คำถามที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง

การได้รับความรู้ตามปกติ หมายถึงการที่นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงได้รับความรู้ตามหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในรายวิชาครอบครัวศึกษา และความปลอดภัยในชีวิต ที่ครอบคลุมสาระเกี่ยวกับการเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศ ความหมายของเพศศึกษา การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจในวัยรุ่น ระบบสืบพันธุ์ หลักการเลือกคู่อุปการ การวางแผนครอบครัว และการคุมกำเนิด การตั้งครรรภ์และการดูแลทารก พฤติกรรมของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันภัยทางเพศและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง การแสดงเจตนาที่จะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ในครั้งต่อไปของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง ซึ่งประเมินได้จากแบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk et al. (1998) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาบทบาทของพยาบาลปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูงในการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงเพื่อ ลดอุบัติการณ์การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

2. เป็นแนวทางในการวิจัยเพื่อขยายความรู้ และพัฒนาแนวทางในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับความรู้ตามปกติ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าตำรา เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปเนื้อหาสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการค้นคว้าวิจัย โดยเสนอเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. อุดบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา
2. การใช้ถุงยางอนามัย
 - 2.1 ชนิดของถุงยางอนามัย
 - 2.2 ปัญหาการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา
3. ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย
4. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา
5. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย
6. ทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน
7. บทบาทของพยาบาลชั้นสูงในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน
8. โปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. อุดบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากอูบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มที่มีอูบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสูง (Thato et al., 2003) มีแนวโน้มการมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย (พิสมัย นพรัตน์, 2543) และมีแนวโน้มสูงมากที่จะมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักก่อนวัยอันควร (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2547) โดยส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์เนื่องจากเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่รักทำให้ตนเองปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (รัชณี ศรีสว่าง, 2545; พิศมัย นพรัตน์, 2543; ปวีณา สายสูง, 2541) ทำให้เกิดปัญหาสำคัญต่างๆ ได้แก่ การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และมีปัญหาการทำแท้งตามมา (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) อูบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาแบ่งตามเพศ ดังนี้

1.1 นักเรียนอาชีวศึกษาชาย จากการศึกษาพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาหญิง (พิสมัย นพรัตน์, 2543; รัชณี ศรีสว่าง, 2545; สุปรียา

รามการุณ, 2544; ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544) เพศชายมีเพศสัมพันธ์อยู่ระหว่างร้อยละ 32.30-64.8 (บุญยานุช เชนบริบูรณ์, 2544; พิสมัย นพรัตน์, 2543; Thato et al., 2003) โดยนักศึกษาชายเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาหญิงเกินกว่าสองเท่า (ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544) อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ในช่วง 13-18 ปี (พิสมัย นพรัตน์, 2543; รัชณี ศรีสว่าง, 2545; ปวีณา สายสูง, 2541) และพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก (พิสมัย นพรัตน์, 2543; รัชณี ศรีสว่าง, 2545; สุปรียา รามการุณ, 2544) รองลงมาคือ เพื่อนหญิงร้อยละ 33.1 และหญิงบริการทางเพศร้อยละ 28.1 (สุปรียา รามการุณ, 2544) แต่ในทางกลับกันนักเรียนอาชีวศึกษาชายไม่เพียงซื้อบริการจากหญิงขายบริการทางเพศเท่านั้น สิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง คือในรอบปีที่ผ่านมา นักเรียนอาชีวศึกษาชายร้อยละ 15 เคยมีเพศสัมพันธ์แปลกกับสิ่งของตอบแทน (ชรีรัตน์ เขมมะศิริ และธนรัชต์ ผลิพัฒน์, 2547)

1.2 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง จากการศึกษา พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายแต่ พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุน้อยกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 14-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.16 (รัชณี ศรีสว่าง, 2545) โดยเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 9.4-32 (Thato et al., 2003; รัชณี ศรีสว่าง, 2545; สุปรียา รามการุณ, 2544) บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก คือ คู่รัก (พิสมัย นพรัตน์, 2543; รัชณี ศรีสว่าง, 2545) รองลงมา คือ เพื่อนต่างเพศหรือเพื่อนรุ่นน้อง (พิสมัย นพรัตน์, 2543) โดยมีเหตุผลว่าเพราะรักและเต็มใจร้อยละ 60.9 บรรยายกาศเป็นใจร้อยละ 37.0 อยากทดลองร้อยละ 28.3 ถูกหลอกหลวงร้อยละ 15.2 และมีเม้าร้อยละ 10.9 (จิตติพร อิงคदारวงศ์และคณะ, 2550) และพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่สมัครใจร้อยละ 33 (กองระบาตวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2547)

จากการทบทวนอุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาพบว่า เป็นกลุ่มที่มีอุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสูง และมีแนวโน้มการมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย เมื่อเปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนอาชีวศึกษาชายและหญิงพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงถึงแม้ว่าจะมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่าในกลุ่มเพศชาย แต่กลับพบว่า อายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชาย ซึ่งการวิจัยนี้มุ่งศึกษาในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเนื่องจาก ผลกระทบส่วนใหญ่ของการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการป้องกันมักเกิดในเพศหญิง ผลที่ตามมาอาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และมักแก้ปัญหาด้วยการทำแท้งและก่อให้เกิดภาวะแทรกซ้อนต่างๆ ตามมา

2. การใช้ถุงยางอนามัย

ถุงยางอนามัย เป็นถุงสำหรับใส่คลุมอวัยวะเพศขณะร่วมเพศ เพื่อป้องกันการหลั่งน้ำอสุจิเข้าช่องคลอดรวมทั้งเชื้อโรคต่างๆ ที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Sexually transmitted disease) ที่มาของ

ถุงยางอนามัยไม่มีใครทราบแน่นอน แต่มีผู้อ้างมาจากชื่อของ Dr. Condom ผู้คิดค้นวิธีคุมกำเนิดวิธีนี้ในศตวรรษที่ 17 บางรายงานบอกว่ารากศัพท์ คำว่า condom มาจากคำว่า condos ในภาษาละติน ซึ่งแปลว่า “ ที่รองรับ ”

2.1 ชนิดของถุงยางอนามัย ถุงยางอนามัย แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1.1 ถุงยางอนามัยบุรุษ (male condom) หรือถุงยางคุมกำเนิดผู้ชาย มีชื่อเรียกมากมาย เช่น ปลอก เสื้อเกราะ เสื้อฝน ซึ่งมีการใช้มานานหลายศตวรรษ เริ่มตั้งแต่ ค.ศ.1640 ซึ่งถุงยางอนามัยบุรุษแบ่งเป็น 2 ชนิด ตามวัสดุที่ใช้คือ

2.1.1.1 Skin condom ทำจาก collagenous tissue ซึ่งส่วนใหญ่ได้จากลำไส้ส่วน caecum ของแกะ Skin condom เสื่อมความนิยมนไปเมื่อมี rubber condom มาแทน ปัจจุบัน Skin condom ยังคงมีอยู่บ้างและมีข้อดีที่มีคุณสมบัติเป็นสื่อนำความร้อนได้ดีกว่ายาง

2.1.1.2 Rubber condom เนื่องจาก condom ส่วนใหญ่ทำด้วยยางในภาษาไทยจึงมักเรียกว่า “ถุงยางคุมกำเนิด” ยางที่ใช้ผลิตถุงยางอนามัยในระยะแรกๆเป็น vulcanized rubber แต่ปัจจุบันส่วนใหญ่ใช้ลาเท็กซ์ (latex rubber) ซึ่งมีคุณภาพดี คือ ทั้งบางและเหนียว

2.1.2 ถุงยางอนามัยสตรี (female condom) เป็นถุงโปร่งแสงทรงกระบอกยาว 15 เซนติเมตร ปลายมน ทำจากสาร Polyurethane ปลายเปิดของถุงยางอนามัยมีขอบคล้ายห่วงติดอยู่ ขอบนอกมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 7 เซนติเมตร ภายในก้นถุงเป็นปลายตันจะมีห่วงอีกอันหนึ่งวางอยู่ มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 5.5 เซนติเมตร เรียกว่าขอบใน ซึ่งสามารถถอดออกได้

แบบต่างๆ ของถุงยางอนามัยบุรุษ (Designs)

ปัจจุบันนอกจากจะมีสีหลากหลายแล้ว ยังได้มีการผลิตถุงยางอนามัยให้เลือกใช้ได้หลายๆ แบบ แบ่งตามลักษณะใหญ่ๆ ได้ดังนี้

1. แบบปลายเรียบมน (plain end)
2. แบบปลายเป็นกระเปาะ หรือเป็นดิ่งยื่นออกมา (pocket end or reservoir)
3. แบบชโลมด้วยสารหล่อลื่น (lubricated)
4. แบบที่เคลือบน้ำยาฆ่าตัวอสุจิ (condom with spermicides)

มาตรฐานของถุงยางอนามัยบุรุษ

เนื่องจากมาตรฐานของถุงยางอนามัยในแต่ละประเทศ มักมีข้อแตกต่างกันในรายละเอียด บางประการ นอกจากทำให้เกิดปัญหาทางการผลิตและการตลาดแล้ว ถุงยางอนามัยที่ไม่ได้มาตรฐานจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความล้มเหลวในการป้องกันการตั้งครรภ์หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ คณะกรรมการ Technical Committee for Standardization (ISO) จึงได้กำหนดมาตรฐานสากลของถุงยางอนามัยขึ้นเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1982 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. ความยาว กว้างและเนื้อของถุงยางอนามัย (mass) การตรวจทั้ง 3 อย่าง ทำร่วมกันและกำหนดมาตรฐานความยาว กว้าง และเนื้อของถุงยางอนามัยในแต่ละประเภท

1.1 ถูยางอนามัย ขนาดใหญ่ ความยาว (maximum length) 160 มม. ความกว้าง (fiat width) 52 มม.

1.2 ถูยางอนามัย ขนาดเล็ก ความยาว (minimum length) 150 มม. ความกว้าง (fiat width) 48 มม.

2. รูรั่วของถูยางอนามัย ถูยางอนามัยจะต้องไม่มีรูรั่ว การตรวจหารูรั่วทำได้โดยใส่น้ำใน ถู 300 มิลลิลิตรและตรวจหารอยรั่ว

3. ความคงทนของสี ถูยางอนามัยมาตรฐานจะต้องสีไม่ตก ตรวจได้โดยใช้กระดาษ absorbent ห่อถูยางที่เปียกเก็บไว้ 14-26 ชั่วโมง แล้วจึงตรวจดูสีที่ตกเปื้อนกระดาษ

4. ความแข็งแรง การตรวจดูความแข็งแรงของถูยางอนามัย อาจใช้ tensile test หรือ air burst test

5. ความคงทนของถูยางอนามัย เป็นการตรวจเพื่อดูว่าถูยางอนามัยจะเก็บไว้ใช้ได้นานเท่าใด โดยไม่เสื่อมคุณภาพ ซึ่งมีการเร่งการเสื่อมสภาพของถูยางอนามัย โดยนำเอาถูยางอนามัย ทั้งกล่องที่ยังไม่ได้แกะใส่ในตู้อบร้อน $70\text{ }^{\circ}\text{C}$ เป็นเวลานาน 116 ชั่วโมง และเอาถูออกมาตั้งไว้ที่ อุณหภูมิ $23\text{ }^{\circ}\text{C}$ นาน 12-96 ชั่วโมง แล้วจึงแกะออกดูสภาพ การเปลี่ยนแปลงของถูยางอนามัยและ ทดสอบความทนทาน โดยใช้มาตรฐานของถูยางอนามัยที่มีอายุเกิน 12 เดือน

6. การบรรจุหีบห่อ และการปิดป้ายถูยางอนามัยจะต้องอยู่ในห่อปิดสนิท และบรรจุในหีบห่อที่ป้องกันความเสียหายจากการขนส่งหรือการเก็บภาชนะที่ใส่จะต้องไม่ชื้น ชื่อทางการค้า ชื่อ บริษัทผู้ผลิต เลขที่กำกับการผลิตต้องชัดเจน แต่ไม่ได้บังคับให้ลงวันหมดอายุ ในแต่ละกล่องต้องมีวิธีการใช้ใส่ไว้ด้วย

7. การเก็บรักษา คุณภาพของถูยางอนามัยขึ้นอยู่กับวิธีการเก็บรักษาซึ่งถูยางอนามัยเก็บไว้ได้ประมาณ 3-5 ปี ในเมืองหนาว แต่ในเมืองร้อนเช่น ประเทศไทยการเสื่อมสภาพของถูยางอนามัย อาจเร็วกว่านี้

วิธีใช้ถูยางอนามัยนुरुช

1. ตรวจสอบว่า ถูยางอนามัยไม่หมดอายุและซองไม่มีรอยฉีกขาด บีบไล่ถูยางอนามัยให้ไปชิดมุมด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อหลีกเลี่ยงการขูดขีดจากการฉีก แล้วฉีกมุมซองโดยระมัดระวังไม่ให้ เล็บมือเกี่ยวถูยางอนามัยขาด

2. บีบปลายถูยางอนามัยไล่ลมก่อนใส่เสมอ

3. รูดถูยางอนามัย โดยให้ม้วนขอบอยู่ด้านนอก

4. สวมถูยางอนามัยขณะที่อวัยวะเพศแข็งตัว บีบปลายถูยางอนามัยขณะสวมแล้วรูดให้สุดโคน

5. เมื่อเสร็จกิจแล้ว ให้รับถอนอวัยวะเพศออกขณะที่อวัยวะเพศยังแข็งตัวอยู่โดยใช้นิ้วสอดเข้าไปในขอบถูยางอนามัยแล้วรูดออก

6. ระหว่างใช้ ถ้ำลื่นหลุดหรือแตกต้องเปลี่ยนใหม่ทันที และทิ้งในถังขยะที่มีฉลิด

2.2 ปัญหาการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการศึกษาพบว่านักเรียนอาชีวศึกษามีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยที่ต่ำมาก (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) โดยภาพรวมพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพียงร้อยละ 6.3-16.1 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง (Thato et al., 2003; ชรีรัตน์ เหมนะสิริ และชนรักษ์ ผลิพัฒน์, 2547) อัตราการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาสามารถนำเสนอตามเพศได้ดังนี้

2.2.1 อัตราการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกร้อยละ 44-59 (บังอร เทพเทียน และคณะ, 2549) จากการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาชายส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้ถุงยางอนามัยกับแฟนหรือคนรัก โดยร้อยละ 56.9 ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการทางเพศ มีเพียงร้อยละ 10.6 เท่านั้นที่มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคนรัก โดยมีเพียงร้อยละ 16.1 ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการทางเพศและหญิงอื่น (ชรีรัตน์ เหมนะสิริ และชนรักษ์ ผลิพัฒน์, 2547) และเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้ไม่ขายบริการทางเพศ นักเรียนอาชีวศึกษาชายไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 40 และเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้ขายบริการทางเพศ นักเรียนอาชีวศึกษาชายมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพียงร้อยละ 58.33 เท่านั้น ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายส่วนใหญ่มีการใช้ถุงยางอนามัยกับผู้ขายบริการทางเพศมากกว่าผู้ที่ไม่ขายบริการทางเพศ ซึ่งการที่นักศึกษาไม่ใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มคู่อรักหรือเพื่อนมากขึ้นเนื่องจากคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่อรักทำให้ตนเองปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (พิสมัย นพรัตน์, 2543)

2.2.2 อัตราการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง พบว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ในรอบปีที่ผ่านมานักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นคิดเป็นร้อยละ 33.3 มีเพียงร้อยละ 11.7 เท่านั้นที่มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับแฟนหรือคนรัก (ลาวัญย์ อมรัตน์ และชนรักษ์ ผลิพัฒน์, 2549) และมีเพียงร้อยละ 37.8 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธีและใช้เป็นประจำ (ฐิติพร อิงคดาวรเวช และคณะ, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปวีณา สายสูง (2541) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่อรักเพียงร้อยละ 38.5 เท่านั้น ในขณะที่อีกร้อยละ 61.5 มีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้ง โดยให้เหตุผลว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อรักปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และคิดว่าการใช้ถุงยางอนามัยไม่เป็นธรรมชาติ ซึ่งทัศนคติดังกล่าวนี้อาจจะนำมาซึ่งการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ได้

จากการทบทวนอุบัติการณ์การใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบันมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมออยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมาก (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) และพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อริ และเพื่อน โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย โดยเฉพาะนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่อริ และเพื่อนน้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชาย (พิสมัย นพรัตน์, 2543) เนื่องจากเพศหญิงมีทักษะในการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำ (นิรมล เมืองโสม, 2543) และเพศชายเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.2 (ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544) ประกอบกับการมีค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยที่มีผลต่อความสุภาพเพศ และการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงถึงความไม่ไว้วางใจกัน (Rungrat Srisuriyawet, 2006) ทำให้เพศหญิงมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยน้อยลงทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มมากยิ่งขึ้น (บุญยานุช เดชบริบูรณ์, 2544)

3. ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย

การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยนับว่าเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่จะนำไปสู่การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ (Thato et al., 2003)

3.1 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในปัจจุบันสถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นซึ่งโรคที่มีความสำคัญได้แก่ โรคเอดส์ โรคหนองใน โรคหนองในเทียม โรคซิฟิลิส โรคแผลริมอ่อน กามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง ซึ่งจากการเฝ้าระวังโรคทางระบาดวิทยาของสำนักระบาดวิทยา พบว่าในปี พ.ศ. 2549 มีการรายงานผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จำนวน 15,415 ราย อัตราป่วย 26.0 ต่อประชากรแสนคน เป็นโรคฝีมะม่วง กามโรคและกามโรคที่ไม่ระบุชนิด จำนวน 4,983 ราย (ร้อยละ 32.33) โรคหนองใน จำนวน 4,572 ราย (ร้อยละ 29.66) โรคหนองในเทียม 4,062 ราย (ร้อยละ 26.35) โรคซิฟิลิส จำนวน 1,557 ราย (ร้อยละ 10.10) และโรคแผลริมอ่อน จำนวน 241 ราย (ร้อยละ 1.56) โดยมีอัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่อแสนประชากรของประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเมื่อจำแนกรายโรค พบว่า อัตราป่วยด้วยโรคหนองในมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด และเมื่อพิจารณากลุ่มอายุพบว่า กลุ่มอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุดคือกลุ่มอายุ 15-24 ปี โดยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 อัตราป่วยต่อแสนประชากร 33.26 เพิ่มขึ้นเป็น 52.14 ต่อแสนประชากรในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งกลุ่มนักเรียนมีแนวโน้มของการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น จากปี พ.ศ. 2546 ร้อยละ 4.53 เป็นร้อยละ 8.59 ในปี พ.ศ. 2549 (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550)

3.2 โรคเอดส์หรือ AIDS (Acquired Immuno Deficiency Syndrome) เป็นกลุ่มอาการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นเพราะร่างกายได้รับเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) ซึ่งจะเข้าไปทำลายเม็ดเลือดขาว ที่เป็นแหล่งสร้างภูมิคุ้มกันโรค ทำให้ภูมิคุ้มกันโรคลดน้อยลง จึงทำให้ติดเชื้อฉวยโอกาสแทรกซ้อนเข้าสู่

ร่างกายได้ง่ายขึ้น เช่น วัณโรคในปอดหรือต่อมน้ำเหลือง เชื้อหุ้มสมองอักเสบจากเชื้อรา โรคผิวหนังบางชนิด หรือเป็นมะเร็งบางชนิดได้ง่ายกว่าคนปกติ ซึ่งสาเหตุของการเสียชีวิตมักเกิดขึ้นจากโรคติดเชื้อฉวยโอกาสต่างๆ เหล่านี้ ทำให้มีอัตราการรุนแรงและเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว (สำนักโรคเอดส์ วัณโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2550) ซึ่งจากการสำรวจสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์จากสถานบริการสาธารณสุขภาครัฐและเอกชนพบว่า กลุ่มอายุ 30-34 ปี มีผู้ติดเชื้อเอชไอวีสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 25.68 รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 25-29 ปี มีผู้ติดเชื้อร้อยละ 23.47 และอายุ 20-24 ปี มีผู้ติดเชื้อร้อยละ 8.19 และพบว่า กลุ่มอายุต่ำที่สุดของผู้ติดเชื้อเอชไอวีอยู่ในช่วงอายุ 10-14 ปี ซึ่งจากการรายงานพบว่า จำนวนผู้ป่วยในกลุ่มนักเรียน/นักศึกษา มีแนวโน้มในการติดเชื้อเอชไอวีสูงมากขึ้น โดยพบว่า ปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวีคือ เพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 83.89 รองลงมา คือไม่ทราบปัจจัยเสี่ยง และการติดยาเสพติดชนิดเข้าเส้นคิดเป็นร้อยละ 7.51 และ 4.64 ตามลำดับ (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550)

3.3 การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควร เป็นการตั้งครรภ์ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่มีความพร้อมในทุกๆ ด้าน จึงก่อให้เกิดปัญหาตามมาอย่างมาก เพราะไม่ได้มีการวางแผนการตั้งครรภ์มาก่อน ก็มักจะลงเอยด้วยการทำแท้งเป็นส่วนใหญ่ (อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์, 2538) สอดคล้องกับการศึกษาของ จูติพร อิงคถาวรวงศ์ (2550) พบว่าการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิง โดยไม่มีการป้องกันหรือคุมกำเนิดเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เป็นการตั้งครรภ์ในขณะที่ยังไม่พร้อม เมื่อมีการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ มักจะแก้ปัญหาด้วยการทำแท้ง ซึ่งผลกระทบจากการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ก่อให้เกิดผลกระทบต่อตัวผู้ตั้งครรภ์ ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ การเกิดภาวะแทรกซ้อนระหว่างตั้งครรภ์สูงขึ้นในมารดาวัยรุ่น การได้รับความกระทบกระเทือนด้านจิตใจ อับอาย เสียเวลาเรียน เสียอนาคตและวิตกกังวล และอาจได้รับอันตรายจากการทำแท้ง ตลอดจนส่งผลเสียต่อสังคมและประเทศชาติ ต้องรับภาระเลี้ยงดูเด็กที่ถูกทอดทิ้ง (สัญญา ภัทราชัย, 2550) จากสถานการณ์ทำแท้งในประเทศไทยปี พ.ศ. 2542 ซึ่งเก็บข้อมูลจากหญิงที่เข้ามารับการรักษาภาวะแทรกซ้อนจากการทำแท้งเองและทำแท้งในโรงพยาบาลของรัฐ 787 แห่ง พบว่าร้อยละ 28.5 เป็นการทำแท้ง โดยในกลุ่มที่ทำแท้ง ร้อยละ 46.8 มีอายุต่ำกว่า 25 ปี และร้อยละ 30 เป็นวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 20 ปี อายุเฉลี่ยขณะทำแท้งอยู่ในช่วงที่เสี่ยงอันตราย มีการติดเชื้อ มดลูกทะลุและมีอัตราการเสียชีวิตจากการทำแท้งสูงกว่าการทำแท้งเองถึง 11 เท่า และพบว่ามีผู้เสียชีวิตจากการทำแท้งคิดเป็นร้อยละ 0.11 ของกลุ่มตัวอย่างที่ทำแท้ง ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการป้องกันด้วยวิธีคุมกำเนิดวิธีใดวิธีหนึ่ง สามารถทำให้เกิดการตั้งครรภ์ได้เสมอ (สัจจา ทาโต, 2550)

การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยจะนำไปสู่ปัญหาการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และมีปัญหาการทำแท้งตามมา (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ซึ่งผลกระทบดังกล่าวสามารถป้องกันได้โดย

การใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการใช้ถุงยางอนามัยสามารถป้องกันการติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ได้ หากมีการใช้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ (Thato et al., 2003) งานวิจัยนี้ นำสู่การจัดกระทำเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อการใช้ถุงยางอนามัย อันจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษามีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้น

4. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง คือ อายุ เพศ การรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรค ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย และทักษะในการเจรจาต่อรอง (ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544; Kaneko, 2007; Thato et al., 2003; Titanard Limaroom, 2006) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 อายุ การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของวัยรุ่นมีอิทธิพลมาจากฮอร์โมนเพศ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจและสังคม ทำให้มีความอยากรู้อยากเห็น และอยากลองในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเมื่อมีอายุมากขึ้นจะมีแรงขับทางเพศสูงขึ้น ต้องการเรียนรู้เรื่องเพศ อายุจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่อาจมีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัย จากการศึกษาของ Baele, Dusseldorp, and Maes (2001) พบว่านักศึกษาที่มีอายุมากมีโอกาสใช้ถุงยางอนามัยมากกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อย อาจจะเป็นเพราะอายุที่มากขึ้นจะมีความเป็นผู้ใหญ่ และมีความรับผิดชอบมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

4.2 เพศ จากการศึกษาของรัชนี ศรีสว่าง (2545) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก คิดเป็นร้อยละ 39.48 รองลงมาคือ ใช้บางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.18 และพบว่า ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงทุกคนมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเท่านั้น ในขณะที่เพศชายมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปวีณา สายสูง (2541) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่านพบว่า ในกลุ่มเพศหญิงทุกคนจะมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเท่านั้น ในขณะที่เพศชายมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าเพศชายมีการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าเพศหญิง

4.3 การรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย จากการศึกษาของ Thato et al. (2003) พบว่าการรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำนายการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนิรมล เมืองโสม (2543) ได้ทำการศึกษาวัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยง และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการเกิดโรคติดต่อทาง

เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก หากมีการใช้ถุงยางอนามัยวัยรุ่นจะคำนึงถึงการใช้เพื่อประโยชน์ในการป้องกันการตั้งครรภ์เท่านั้น ฉะนั้นหากนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงมีการรับรู้ถึงประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัยสูง โดยเฉพาะประโยชน์ในการป้องกันการตั้งครรภ์ก็จะทำให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูงด้วยเช่นกัน

4.4 ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย จากการศึกษาของ Sheeran and Orbell (1998) ได้ทำการวิเคราะห์ห่อภิมานถึงความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์ ในระดับปานกลางถึงสูงกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ($r = .44$) ฉะนั้นสรุปได้ว่าถ้ามีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูงก็จะส่งผลให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูง

4.5 การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย จากการศึกษาของ Kaneko (2007) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้อุปสรรค และการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยของประเทศญี่ปุ่น โดยได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างของเพศหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มตัวอย่าง คือ การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์ (2544) ได้ทำการสำรวจพฤติกรรมและการรับรู้ของนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่เกี่ยวกับโรคเอดส์ พบว่า เหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาเพราะไม่เคยใช้มาก่อน และคิดว่าไม่จำเป็นมีจำนวนมากที่สุด อันดับที่สองคือ ทำให้ลดความรู้สึกทางเพศ และไม่มีถุงยางอนามัยคิดเป็นร้อยละ 15.44 อันดับที่สามคือ ทำให้เสียบรรยากาศคิดเป็นร้อยละ 14.77 สอดคล้องกับ Rungrat Srisuriyawet (2006) ได้ทำการศึกษาปัจจัยด้านจิตสังคม และปัจจัยด้านเพศที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียน พบว่า การใช้ถุงยางอนามัยทำให้มีความสุขทางเพศลดลง ฉะนั้นหากนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัยสูง ก็จะส่งผลให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยต่ำ

4.6 การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จากการศึกษาของนิรมล เมืองโสภณ (2543) พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงอยู่ในระดับที่ต่ำมากเพราะ ความรักและความไว้วางใจฝ่ายชาย และความไว้วางใจมีผลทำให้มีการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนในระดับที่ต่ำ จึงทำให้คู่นอนไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย และวัยรุ่นหญิงบางคนไม่ได้รับรู้ว่าตนเองอาจจะติดโรคทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนของตนได้ อีกทั้งเชื่อใจ และมั่นใจว่าเพื่อนชายไม่ได้มีพฤติกรรมนอกใจ และการมีค่านิยมเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยในระหว่างคนที่รู้จักมักคุ้นหรือคนรักเป็นการแสดงถึงความไม่เชื่อใจกัน ฉะนั้นสามารถสรุปได้ว่านักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่มีการรับรู้ความเสี่ยงที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงก็จะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูง

4.7 ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ การที่บุคคล ได้รับความรู้นั้นจะส่งผลให้บุคคลปฏิบัติพฤติกรรม และมีการตัดสินใจแตกต่างกันในการปฏิบัติ จากการศึกษากของ Thato et al. (2003) พบว่า ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ เป็นปัจจัยทำนายการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาของชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์ (2544) พบว่า นักศึกษามีความรู้เรื่องเอดส์ในระดับที่ผิวเผิน ทำให้ มีการใช้ถุงยางอนามัยในอัตราที่ต่ำ

4.8 บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลอย่างมากใน การตัดสินใจของบุคคล โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นนั้จะมีกลุ่มเพื่อนเป็นตัวแบบและธรรมชาติของ วัยรุ่นนั้จะต้องการการยอมรับจากเพื่อน ซึ่งจากการศึกษาของณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ได้ทำการศึกษาถึงเหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลาย และ วัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า บรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงมีอิทธิพลอย่างมากในการใช้หรือไม่ใช้ถุงยาง อนามัยในสตรีไทยทั้งสองวัย สอดคล้องกับการศึกษาของนิรมล เมืองโสม (2543) ได้ทำการศึกษา วัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการเกิดโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง: กรณีศึกษาจังหวัดหนึ่งของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งกลุ่ม ตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี พบว่า การอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมชอบเที่ยว และดื่มสุรา ทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงและไม่ใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์

4.9 การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นการตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับ ความสามารถของตนเองในการจัดการ และดำเนินการกระทำพฤติกรรมได้สำเร็จตามมุ่งหมาย ซึ่ง จากการศึกษากของ Kaneko (2007) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้อุปสรรคและการ รับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยของประเทศญี่ปุ่น โดยได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างในเพศ หญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป พบว่า การรับรู้สมรรถนะแห่งตนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้ ถุงยางอนามัย ฉะนั้นหากมีการส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน เพิ่มขึ้น ก็จะทำให้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยที่สูงขึ้น และส่งผลให้เกิดการใช้ถุงยางอนามัย อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ

4.10 ทักษะในการเจรจาต่อรองทางเพศ เป็นทักษะที่สำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มเพศหญิง ซึ่ง การขาดทักษะในการสื่อสารและการต่อรองทางเพศจะนำมาซึ่งการมีพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศสัมพันธ์ จากการศึกษา พบว่า ปัญหาการไม่ใช้ถุงยางอนามัยของสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัย ผู้ใหญ่ตอนต้น ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะการไม่กล้าสื่อสารต่อรองของฝ่ายหญิง และพบว่า กลุ่ม ตัวอย่างมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันอันเนื่องมาจากการตามใจคู่นอน เหตุผลหนึ่งอาจเป็น เพราะการขาดทักษะการสื่อสารหรือทักษะในการต่อรอง และมาจากความรักและความกลัวว่าจะถูก ทอดทิ้ง (ณัฐนันท์ คงคาหลวง, 2548) และจากการศึกษาของนิรมล เมืองโสม (2543) ซึ่งศึกษาใน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นหญิงมีอายุระหว่าง 15-24 ปี พบว่า เพศหญิงมักจะยอมเป็นของฝ่ายชาย

เพราะ ความรักและความไว้วางใจฝ่ายชาย ผนวกกับการไม่มีการเจรจาต่อรองทางเพศจึงทำให้คู่
นอนไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักจะไม่มีมีการเจรจาต่อรองทางเพศใน
กรณีที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเนื่องจาก ความอายและขวยเขิน ไม่มีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน และ
บางรายอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงจากการถูกข่มขืนจากผู้ใกล้ชิด (เพื่อนชายหรือคนรัก) จึงไม่ได้เจรจา
ต่อรองทางเพศ ซึ่งจะเห็นได้ว่าทักษะในการต่อรองทางเพศเป็นสิ่งที่สำคัญในการป้องกันตนเองจาก
โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ควบคุมปัจจัยที่มีอิทธิพลในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษาโดยได้มีการ
ควบคุมโดยจัดให้เป็นคุณสมบัติในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความ
คล้ายคลึงกัน โดยมีการกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษา
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีอายุอยู่ระหว่าง 18-20 ปี สำหรับปัจจัยด้านการรับรู้
ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงของ
การเกิดโรค ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ คือ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ ทักษะในการ
เจรจาต่อรอง ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย
การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นปัจจัยที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ ดังนั้นผู้วิจัย
จึงนำปัจจัยดังกล่าวมาจัดกระทำใน โปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเพื่อให้เกิดความตั้งใจ
ในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง โดยผ่านการจัดกิจกรรมทั้ง 4 ขั้นตอนได้แก่ 1)
การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จ
ด้วยตนเอง 4) สภาพแวดล้อมร่างกายและอารมณ์ ตามแนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ
Bandura (1997)

5. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า วัยรุ่นไทยมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ใน
ระดับต่ำถึงปานกลาง (ศรีสุดา โทคา, 2541; Thato et al., 2003) สอดคล้องกับการศึกษาของ Sheeran
and Orbell (1998) ได้ทำการวิเคราะห์ห่อหุ้มถึงความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการใช้ถุงยาง
อนามัยกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์
ในระดับปานกลางถึงสูงกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ($r = .44$) ฉะนั้นหากนักเรียนอาชีวศึกษา
เพศหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูงก็จะส่งผลให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูง
เช่นกัน ซึ่งการประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสามารถประเมินได้จากการรายงาน
ความรู้สึกของนักเรียนในการใช้ถุงยางอนามัยว่าตนเองมีความคิดเห็นอย่างไรในประเด็นของการใช้
ถุงยางอนามัยหากมีเพศสัมพันธ์ในอนาคต ซึ่งเครื่องมือที่ใช้มีดังนี้ คือ

5.1 การประเมินโดยใช้แบบสอบถามของคูริรา เมืองนาโพรธ์ (2542) ซึ่งเป็นแบบประเมินใน
การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการขอให้คู่่นอนใช้ถุงยางอนามัยในอนาคตของนักเรียนอาชีวศึกษา

หญิง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นในหัวข้อ “ตลอด 2 เดือนข้างหน้า นักเรียนจะขอให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์” โดยใช้มาตรวัดของ Likert ซึ่งมีการแบ่งระดับออกเป็น 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน 100 %
เห็นด้วย	ให้คะแนน 75%
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 50 %
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน 25 %
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน 0%

5.2 การประเมินโดยใช้แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk et al. (1998) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) ซึ่งมีการประเมินเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยทั้งหมด 3 หัวข้อ ได้แก่ “ในอนาคตเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ ท่านจะใช้ถุงยางอนามัยหรือให้คูรักรของท่านใช้หรือไม่” “หากการใช้ถุงยางอนามัยเป็นไปได้ ท่านจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักรหรือไม่” และ “เมื่อคูรักรของท่านไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย ท่านยังยืนยันที่จะใช้หรือไม่” โดยการให้มาตรวัดของ Likert ซึ่งมีการแบ่งระดับการประเมินความตั้งใจออกเป็น 5 ระดับ คือ

สำหรับข้อคำถามข้อที่ 1 และข้อคำถามข้อที่ 3

ไม่ใช้แน่นอน	ให้คะแนน 0
ไม่ใช้	ให้คะแนน 1
อาจจะใช้	ให้คะแนน 2
ใช้	ให้คะแนน 3
ใช้แน่นอน	ให้คะแนน 4

สำหรับข้อคำถามข้อที่ 2

ไม่งดแน่นอน	ให้คะแนน 0
ไม่งด	ให้คะแนน 1
อาจจะงด	ให้คะแนน 2
งด	ให้คะแนน 3
งดแน่นอน	ให้คะแนน 4

ซึ่งมาตรวัดของ Likert ในส่วนของระดับการประเมิน (Degree of favorable) ความชอบหรือไม่ชอบนั้น คำถามแต่ละข้อจะกล่าวถึงส่วนที่ดีและไม่ดีของเป้าหมาย เจตคตินั้นๆ โดยให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นว่ามีความเห็นด้วยหรือไม่กับข้อคำถามนั้น

5.3 การประเมินโดยใช้แบบสอบถามความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย (Intention to use condom) เป็นแบบสอบถามของศรีสุดา โภคา (2541) ที่ให้ผู้ตอบตอบว่ามีความตั้งใจมากน้อยเพียงใดที่จะใช้

ดูขงอนามัย ถ้าต้องมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนรัก หญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรักหรือหญิงบริการทางเพศ โดยใช้มาตรวัดของ Likert ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ตั้งใจมากที่จะใช้ดูขงอนามัย	ให้คะแนน + 2
ตั้งใจที่จะใช้ดูขงอนามัย	ให้คะแนน + 1
ไม่แน่ใจว่าจะใช้ดูขงอนามัย	ให้คะแนน 0
ไม่ตั้งใจที่จะใช้ดูขงอนามัย	ให้คะแนน - 1
ไม่ตั้งใจเลยที่จะใช้ดูขงอนามัย	ให้คะแนน - 2

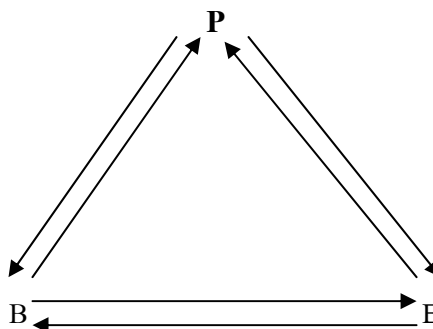
สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัยของ Buunk et al. (1998) ซึ่งเป็นแบบประเมินที่มีความเหมาะสมในการใช้วัดความรู้สึกและสามารถประเมินความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาในอนาคต โดยมีการใช้มาตรวัดของ Likert ที่แบ่งออกเป็น 5 ระดับ และมีการใช้คำถามที่ง่ายต่อการเข้าใจในการประเมินความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัย

6. ทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน

ทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน (Perceived Self-Efficacy) เป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1977) จากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมจะพบว่า Bandura ได้เน้นองค์ประกอบที่สำคัญคือ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน (Self-efficacy) และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectations) และได้พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะแห่งตน โดยในระยะแรกได้เสนอแนวคิดของความคาดหวังความสามารถของตนเอง (Efficacy expectation) โดยให้ความหมายว่าเป็นความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตนในลักษณะที่เฉพาะเจาะจง และความคาดหวังนี้เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม Bandura (1977)

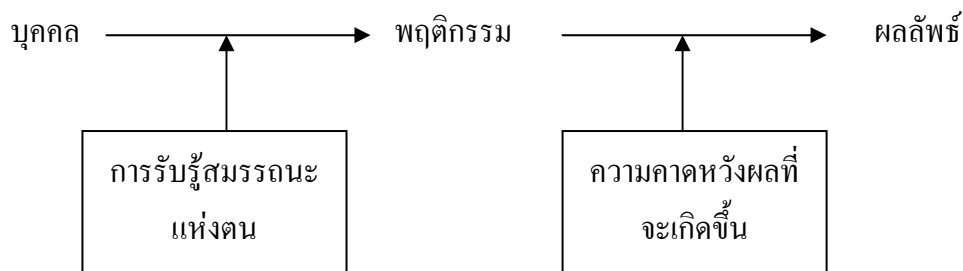
6.1 แนวคิดพื้นฐานและคำจำกัดความของการรับรู้สมรรถนะแห่งตน

Bandura (1997) ได้ให้คำจำกัดความของการรับรู้สมรรถนะแห่งตน (Perceived Self-Efficacy) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลในการตัดสินใจพิจารณาเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ โดยการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเกิดขึ้นก่อนความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรม โดยอธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม (Environmental factors) ปัจจัยภายในตัวบุคคล (Internal personal factors) และปัจจัยพฤติกรรม (Behavior factors) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 นี้เป็นตัวกำหนดซึ่งกันและกัน และมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (Dynamic system) ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม (E) ปัจจัยภายในตัวบุคคล (P) และพฤติกรรม (B) ในการกำหนดซึ่งกันและกัน (แหล่งที่มา Bandura, 1997: 6)

Bandura (1997) มีความเชื่อว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คนอาจมีความสามารถไม่แตกต่างกันแต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าคน 2 คนนี้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน ในคนๆ เดียวก็เช่นกันถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์แตกต่างกัน ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมออกมาได้แตกต่างกัน Bandura เห็นว่าความสามารถของคนเรานั้นไม่ตายตัว หากแต่ยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ ดังนั้นสิ่งที่กำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก จึงขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาพการณ์นั้นๆ นั่นคือ ถ้าเรามีการรับรู้ว่ามีความสามารถ เราก็จะแสดงออกถึงความสามารถนั้นออกมา คนที่รับรู้ว่ามีความสามารถจะมีความอดทน อดสาเหะ ไม่ท้อถอย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด (Evans, 1989) โดย Bandura (1997) ได้อธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคล โดยใช้แนวคิด 2 ประการ ดังนี้ 1) การรับรู้สมรรถนะแห่งตน (Perceived Self - Efficacy) เป็นการตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมได้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย 2) ความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectations) เป็นการตัดสินใจว่าการกระทำพฤติกรรมจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ โดย Bandura (1997) ได้นำเสนอรูปแบบปัจจัย ด้านความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ดังแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตน พฤติกรรม และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น (แหล่งที่มา Bandura, 1997: 22)

การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กันมากโดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองตัวนี้ มีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ ดังแผนภูมิที่ 3 แต่ถ้ามีเพียงด้านใดสูงหรือต่ำ บุคคลนั้นมีแนวโน้มจะไม่แสดงพฤติกรรม

ความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้น

		สูง	ต่ำ
การรับรู้สมรรถนะแห่งตน	สูง	มีแนวโน้มที่จะทำ แน่นอน	มีแนวโน้มที่จะ ไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะ ไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะ ไม่ทำแน่นอน

แผนภูมิที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตน และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น (แหล่งที่มา สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2550)

6.2 การส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน

การส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ตามกรอบแนวคิดของ Bandura (1997) สามารถกระทำได้ 4 แหล่ง ดังนี้

6.2.1 การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการบอกว่าบุคคลนั้นมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ วิธีการดังกล่าวนั้นค่อนข้างง่ายและใช้กันทั่วไป ซึ่ง Bandura ได้กล่าวไว้ว่า การใช้คำพูดชักจูงนั้นไม่ค่อยจะได้ผลนัก ในการที่จะทำให้คนเราสามารถที่จะพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตน (Evans, 1989) ซึ่งถ้าจะให้ได้ผลควรจะใช้ร่วมกับการทำให้บุคคลมีประสบการณ์ของความสำเร็จ ซึ่งอาจจะต้องค่อยๆ สร้างความสามารถให้กับบุคคล อย่างค่อยเป็นค่อยไปและให้เกิดความสำเร็จตามลำดับขั้นตอน พร้อมทั้งการใช้คำพูดชักจูงร่วมกัน ก็ย่อมที่จะได้ผลดีในการพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตน

6.2.2 การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious experience) การที่ได้สังเกตเห็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่มีความซับซ้อน และได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ ก็จะทำให้ผู้สังเกตมี

ความรู้สึกว่า เขาก็สามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ ถ้าเขามีความพยายามจริง และไม่ย่อท้อ ลักษณะของการใช้ตัวแบบที่ส่งผลต่อความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะทำได้นั้น ได้แก่ การแก้ปัญหาของบุคคลที่มีความกลัวต่อสิ่งต่างๆ โดยที่ให้ผู้แบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองก็สามารถทำให้ลดความกลัวต่างๆ เหล่านั้นได้ ซึ่งตัวแบบ มี 2 ประเภท ดังนี้

6.2.2.1 ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง (Self-modeling) เป็นตัวแบบที่บุคคลได้มีโอกาสสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์โดยตรง ลักษณะของตัวแบบควรเป็นบุคคลที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกต ได้แก่ อายุ เพศ เชื้อชาติ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้ควรมีทัศนคติ และความสามารถใกล้เคียงกับผู้สังเกต จะทำให้ผู้สังเกตมั่นใจว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงนั้นมีความเหมาะสม และตนเองสามารถที่จะกระทำได้ เนื่องจากมีความคล้ายคลึงกับตน

6.2.2.2 ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic-modeling) เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิดีทัศน์และการ์ตูน เป็นต้น การเสนอตัวแบบด้วยวิธีนี้จะสามารถเตรียมเรื่องราวของตัวแบบได้ สามารถเน้นจุดสำคัญของพฤติกรรมที่ต้องการได้ สามารถนำไปใช้กับบุคคลจำนวนมาก และในสถานที่ต่างๆ ได้ ซึ่งตามแนวคิดของ Bandura (1997) การใช้ตัวแบบประกอบด้วยขั้นตอนของกระบวนการ 4 ประการ ดังนี้

1. กระบวนการตั้งใจ (Attentional processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลตั้งใจ และสนใจที่จะสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ และจะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลจะสังเกตอะไรจากตัวแบบ ปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการตั้งใจ คือตัวแบบต้องมีความเหมาะสม มีลักษณะที่เด่นชัด ทำให้ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจ พฤติกรรมที่แสดงออกต้องไม่ซับซ้อน และมีประโยชน์ต่อผู้สังเกต รวมทั้งควรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกต นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของผู้สังเกตด้วย ได้แก่ ความสามารถในการรับรู้ เช่นความสามารถในการเห็นและการได้ยิน ประสบการณ์เดิม ความสามารถทางปัญญาที่แตกต่างกัน ทำให้บุคคลสนใจพฤติกรรมของตัวแบบและตีความสิ่งที่ได้รับรู้มาแตกต่างกัน

2. กระบวนการเก็บจำ (Retention processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมของตัวแบบ แล้วแปลงข้อมูลไปเป็นรูปแบบสัญลักษณ์และจัดโครงสร้างทางปัญญาเพื่อให้จดจำได้ง่ายขึ้น

3. กระบวนการกระทำ (Production processes) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้ออกมาเป็นการกระทำ การกระทำพฤติกรรมนั้นจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่จำได้ในการสังเกต และแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม การได้ข้อมูลย้อนกลับจากการกระทำของตนเอง และการได้เทียบเคียงการกระทำกับภาพที่จำได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตจะต้องมีสมรรถภาพทางกาย และทักษะที่จะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมได้ตามตัวแบบ

4. กระบวนการจูงใจ (Motivation processes) เป็นกระบวนการที่บุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วจะมีการกระทำพฤติกรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับการจูงใจให้กระทำ ได้แก่ สิ่งจูงใจภายนอก

เช่น สิ่งของ รางวัล ความรู้สึกพอใจ การยกย่อง ชมเชย การเป็นที่ยอมรับของสังคม สิ่งจูงใจที่เห็นผู้อื่นได้รับจากการกระทำพฤติกรรม ซึ่งถ้าพฤติกรรมของตัวเองได้รับผลเป็นที่น่าพึงพอใจ ก็จะจูงใจให้ผู้สังเกตกระทำพฤติกรรมนั้น เพราะบุคคลอาจจะเกิดความคาดหวังว่าจะได้รับผลเหมือนกันดังเช่นที่ตัวเองได้รับ สิ่งจูงใจของตนเองอาจเป็นสิ่งของหรือการประเมินตนเอง บุคคลจะมีมาตรฐานของตนเอง ที่เป็นแรงจูงใจให้กระทำตามตัวเอง บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวเอง ถ้าการกระทำนั้นเกิดผลดีต่อตนเอง

6.2.3 ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง (Enactive mastery experiences) ซึ่ง Bandura เชื่อว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตน เนื่องจากว่าเป็นประสบการณ์โดยตรง ความสำเร็จทำให้เพิ่มความสามารถของตนเอง บุคคลจะเชื่อว่าเขาสามารถทำได้ ดังนั้นในการที่จะพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตนนั้น จำเป็นที่จะต้องฝึกทักษะให้เขามีทักษะเพียงพอที่จะประสบความสำเร็จได้พร้อมๆกับการทำให้เขารับรู้ว่ามี ความสามารถจะกระทำเช่นนั้น จะทำให้เขาใช้ทักษะที่ได้รับการฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด บุคคลที่รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถนั้น จะไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ แต่จะพยายามทำงานต่างๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ

6.2.4 สถานะด้านร่างกายและอารมณ์ (Physiological and affective state) สถานะด้านร่างกายและอารมณ์ มีผลต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตน การมีสถานะร่างกายแข็งแรง มีภาวะสุขภาพที่ดี จะทำให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้น แต่หากบุคคลมีสถานะที่ร่างกายอ่อนแอ หรือมีการเจ็บป่วย เช่น อาการเจ็บปวด เหนื่อยล้า ไม่สุขสบาย เป็นต้น จะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนลดลง ส่วนสถานะด้านอารมณ์ อารมณ์ทางบวก เช่น ความพึงพอใจ ความรู้สึกมีความสุข ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง จะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ในทางตรงกันข้ามอารมณ์ทางด้านลบ เช่น ความเครียด ความวิตกกังวล ความกลัว จะมีผลทำให้ บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนลดลง

7. บทบาทของพยาบาลชั้นสูงในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

บทบาทของพยาบาลชั้นสูงในการส่งเสริมและป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความรู้แก่กลุ่มวัยรุ่น ตลอดจนให้คำแนะนำ และส่งเสริมให้วัยรุ่นไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน แต่หากวัยรุ่นตัดสินใจดีแล้วที่จะมีเพศสัมพันธ์ จะต้องมีการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและรับผิดชอบ ด้วยการให้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ โดยชักจูงให้วัยรุ่นได้ตระหนัก และเอาใจใส่ในความปลอดภัยของตนเอง อันจะส่งผลให้ลดอุบัติการณ์การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน โดยไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งบทบาทของพยาบาลชั้นสูงในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนนั้น พยาบาลจะต้องมีความรู้และ

ความเข้าใจในพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยการให้ความรู้ คอยชี้แนะ และให้กำลังใจตลอดจนพูดคุยจูงใจให้วัยรุ่นเห็นถึงผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน แต่หากต้องมีเพศสัมพันธ์จะต้องเป็นเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย โดยมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ดังนั้นบทบาทของพยาบาลชั้นสูงในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีดังนี้ คือ

1. บทบาทด้านการเป็นผู้ให้ความรู้ เป็นบทบาทที่สำคัญของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ การให้ความรู้โดยนำหลักฐานเชิงประจักษ์มาเป็นข้อมูลในการให้ความรู้แก่นักเรียนอาชีวศึกษาตามแผนการสอนอย่างมีระบบ และในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาเกิดความรู้ และความเข้าใจ และมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้น ทำให้วัยรุ่นเกิดความตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน แต่ถ้าวัยรุ่นตัดสินใจดีแล้วที่จะมีเพศสัมพันธ์จะต้องรู้จักมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย และรับผิดชอบ ด้วยการใส่ถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธี สม่ำเสมอและใช้ถุงยางอนามัยได้โดยปราศจากความกลัว การให้ข้อมูลความรู้ส่งผลให้วัยรุ่นมีความมั่นใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการรับรู้สมรรถนะแห่งตน เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถทำนายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลและการคงอยู่ของพฤติกรรม โดยเป็นการเชื่อมโยงระหว่างการรับรู้กับการกระทำพฤติกรรม (Bandura, 1997) ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) เป็นแนวทางในการดำเนินกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ซึ่งการที่บุคคลมีความรู้จะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม ดังนั้นเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความรู้ในเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย และทักษะการเจรจาต่อรองก็จะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความมั่นใจในสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย ตลอดจนเกิดความตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน อันจะนำไปสู่การเพิ่มความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย และลดอุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นได้

2. บทบาทด้านการเป็นที่ปรึกษา การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการแสดงบทบาทการเป็นแหล่งประโยชน์ในด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะในสาขาที่ตนเองเชี่ยวชาญให้แก่พยาบาลและเจ้าหน้าที่สาธารณสุขอื่นๆ ทั้งในและนอกโรงพยาบาลรวมทั้งผู้มารับบริการ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นที่ปรึกษา และเป็นแหล่งประโยชน์แก่วัยรุ่นหญิงเพื่อส่งเสริมให้กลุ่มวัยรุ่นหญิงตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นหญิงในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาให้แก่พยาบาล

ประจำการในการส่งเสริมและป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตลอดจนส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยสำหรับวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงได้

3. บทบาทด้านการเป็นผู้ประสานงาน เป็นการติดต่อประสานงานระหว่างทีมสุขภาพ และระหว่างพยาบาลด้วยกันเอง ซึ่งการเป็นผู้ประสานงานที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องใช้ทักษะต่างๆ ได้แก่ ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการสื่อสาร เพื่อนำความรู้ที่ได้มาบูรณาการให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้มารับบริการ

4. บทบาทด้านการวิจัย เป็นการนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติการพยาบาล และการส่งเสริมสุขภาพในแต่ละบุคคล โดยนำองค์ความรู้ใหม่ๆ มาพัฒนาระบบการส่งเสริมและป้องกันให้วัยรุ่นตระหนักถึงผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงของชุมชน ประเมินและติดตามผลการนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบใหม่ที่นำมาประยุกต์ใช้ในคลินิก ซึ่งจะส่งผลให้มีการพัฒนาคุณภาพของการพยาบาลและเกิดความก้าวหน้าในวิชาชีพพยาบาลในอนาคต

5. บทบาทด้านจริยธรรมและกฎหมายวิชาชีพ ในการให้การพยาบาลต้องยึดผู้รับบริการเป็นศูนย์กลาง และมีการรักษาความลับของผู้รับบริการ ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้รับบริการได้ตัดสินใจในการวางแผนการรักษาของตนร่วมกับแพทย์ และพยาบาล มีการประเมินปัญหาและความต้องการในแต่ละกลุ่มของผู้มารับบริการ เมื่อกลุ่มวัยรุ่นได้รับข้อมูลจะสามารถนำข้อมูลนั้นมาประกอบการตัดสินใจในการลดภาวะเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ โดยเน้นหลักความเสมอภาคในกลุ่มของผู้มารับบริการ

จากบทบาททั้ง 5 ด้าน คือ บทบาทด้านการเป็นผู้ให้ความรู้ บทบาทด้านการเป็นที่ปรึกษา บทบาทด้านการเป็นผู้ประสานงาน บทบาทด้านการวิจัย และบทบาทด้านจริยธรรมและกฎหมายวิชาชีพ จะส่งผลให้วัยรุ่นได้ตระหนักถึงผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตน อันจะส่งผลให้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย และนำไปสู่พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ซึ่งจะช่วยลดอุบัติการณ์การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ในกลุ่มวัยรุ่น

8. โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน เป็นกิจกรรมที่จัดกระทำให้แก่ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตน โดยเกิดการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรคทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ รับรู้ประโยชน์และลดอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย และการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ตลอดจนการฝึกทักษะการเจรจาต่อรองเพื่อให้คุ้นเคยใช้ถุงยางอนามัย โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) โดยมีการจัดกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน

ทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้ คือ

1. การใช้คำพูดชักจูง

1.1 การพูดชักจูงโดยผู้วิจัยเป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และใครคือกลุ่มเสี่ยงซึ่งประกอบด้วยเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอนและมีการเล่นเกมแลกน้ำ 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน และมีการเล่นเกม Catch the sperm 4) ความปลอดภัย ใครล่ะจะไม่สนใจซึ่งประกอบด้วย ทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย การใช้คำพูดชักจูงเป็นกิจกรรมที่ใช้คำพูดเพื่อโน้มน้าวให้บุคคลเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมให้ประสบความสำเร็จได้ (Bandura, 1997) ซึ่งการที่คนเราจะกระทำพฤติกรรมต้องมีความรู้ เมื่อบุคคลมีความรู้จะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม ดังนั้นเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาศึกษาหาความรู้ในเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย และทักษะการเจรจาต่อรองก็จะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาศึกษาหาความรู้เกิดความมั่นใจในสมรรถนะของตนในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การเพิ่มความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาศึกษาหาความรู้มีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และมีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ

1.2 การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน เป็นการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย” ในการอภิปรายกลุ่ม กระบวนการกลุ่ม (Group dynamic) จะเอื้อให้สมาชิกในกลุ่มได้มีการแสดงความคิดเห็น และประสบการณ์อย่างครอบคลุม (รัตนศิริ ทาโต, 2551) ซึ่งอิทธิพลของกลุ่มจะช่วยให้สมาชิกเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และมีผลต่อการปรับเปลี่ยนทัศนคติของตนเองต่อการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาศึกษาหาความรู้เกิดความมั่นใจในสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย

2. การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น

2.1 จากตัวแบบสัญลักษณ์คือ 1. วิดีทัศน์จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1) สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และ 2. คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง”

2.2 จากตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย ซึ่งการสาธิตเป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้เห็นการปฏิบัติจริง เป็นการลดปัญหาการลองผิดลองถูกตลอดจนหลีกเลี่ยงการเข้าใจผิดในการปฏิบัติบางอย่าง ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องเพื่อให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดทักษะในการใช้ถุงยางอนามัยได้ด้วยตนเอง

การได้เห็นตัวแบบที่สามารถสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงจะทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดการเรียนรู้โดยการสังเกตผ่านกระบวนการตั้งใจ การเก็บจำ การกระทำ และการจูงใจ โดยการที่บุคคลตั้งใจและสนใจที่จะสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ โดยบุคคลจะมีการเก็บจำพฤติกรรมของตัวแบบแล้วแปลงออกมาเป็นการกระทำพฤติกรรม ซึ่งถ้าพฤติกรรมของตัวแบบได้รับผลเป็นที่น่าพึงพอใจก็จะจูงใจให้ผู้สังเกตกระทำพฤติกรรมนั้นๆ (Bandura, 1997) ฉะนั้นหากนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์และได้เห็นตัวแบบจริงโดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องให้ดูเป็นตัวอย่างเพื่อลดความกลัวต่อสิ่งต่างๆ อันจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ได้ ก็จะส่งผลให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง อันจะส่งผลให้มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยสูง และก่อให้เกิดพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูงด้วยเช่นกัน

3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง

3.1 โดยกลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

3.2 โดยการแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ให้กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่สนทนใช้ถุงยางอนามัย โดยแบ่งกลุ่มให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มละ 5 คนแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น มีโอกาสได้สวมบทบาทของผู้อื่นทำให้เกิดความเข้าใจอันดี และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกล้าที่จะพูดต่อรองให้คู่สนทนใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการที่บุคคลกระทำและประสบความสำเร็จด้วยตนเองหลายๆ ครั้งจะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้น และหากบุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้นจากการกระทำที่ได้ใช้ความพยายามจนประสบความสำเร็จ จะทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ แม้จะต้องพบกับอุปสรรคหรือความล้มเหลวในบางครั้ง (Bandura, 1997) ซึ่งเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้แสดงบทบาทสมมติในการเจรจาต่อรองให้คู่สนทนใช้ถุงยางอนามัย ก็จะส่งผลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมุ่งมั่นที่จะต่อรองการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ถึงแม้ว่าบางครั้งจะพบกับอุปสรรค ดังนั้นในการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนจะต้องให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้ปฏิบัติให้เกิดทักษะที่เพียงพอที่จะประสบความสำเร็จในการแสดงพฤติกรรมอันจะนำไปสู่ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้น

4. สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินกิจกรรมที่เป็นการกระตุ้นด้านร่างกายและอารมณ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง โดยการให้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วยการฝึกทักษะการอภิปรายกลุ่มย่อยด้วยการใช้คำถามที่ง่ายต่อการเข้าใจ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีการแสดงบทบาทสมมติด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง เพื่อไม่ให้แก่นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความเครียด วิตกกังวล ซึ่งการที่บุคคลมีสภาวะด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความรู้สึกพึงพอใจ ความรู้สึกมีความสุข ก็จะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงอยู่ในสภาวะร่างกายและอารมณ์ที่ผ่อนคลาย ส่งผลให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตน อันจะนำไปสู่พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง และสม่ำเสมอ

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กาญจนา ปฎิยุทธ (2541) ได้ทำการศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือ นักเรียนชายโรงเรียนอาชีวศึกษา จำนวน 163 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีอายุระหว่าง 15-23 ปี อายุเฉลี่ยประมาณ 17-18 ปี อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 12-19 ปี อายุเฉลี่ยประมาณ 15-16 ปี โดยบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด คือ คู่รักหรือแฟน โดยมีการใช้ถุงยางอนามัยในครั้งแรกเพียงร้อยละ 16.0 สิ่งกระตุ้นก่อนการมีเพศสัมพันธ์ คือ การดื่มสุราจนเมาและดูวิดีโอโป๊หรือภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า สาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกี่ยวข้องมากที่สุดเกิดจาก เพื่อนชวน รองลงมาคือ หลังจากดื่มสุราจนมีเมา และน้อยที่สุดคือไปหลังจากอ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์ (2544) ได้ทำการสำรวจพฤติกรรมและการรับรู้ของนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 1,000 คน พบว่า อายุเฉลี่ยต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักศึกษา คือ 12 ปี อายุเฉลี่ยสูงสุด คือ 23 ปี โดยพบว่า นักศึกษาชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ยน้อยกว่านักศึกษาหญิง ด้านการกำหนดการใช้ถุงยางอนามัยระหว่างมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักศึกษาชายเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.2 และ 43.5 ตามลำดับ โดยคู่ของนักศึกษาเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยในเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 32.8 และในเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 56.5 ด้านสื่อ พบว่า สื่อที่ให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์มากที่สุด คือ โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 53.9 รองลงมา คือ สิ่งพิมพ์ต่างๆ เอกสารแผ่นพับ โปสเตอร์ คิดเป็นร้อยละ 18.4

ณัฐนันท์ คงลาหลวง (2548) ได้ทำการศึกษาถึงเหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลาย และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นสตรีวัยรุ่นตอนปลาย และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น กลุ่มละ 30 คน พบว่า อายุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของสตรีวัยรุ่นไทยมี

แนวโน้มลดลงในปัจจุบันและ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก และมีสตรีประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ซึ่งขึ้นอยู่กับคู่นอนซึ่งเป็นฝ่ายชายค่อนข้างมาก ด้านการสื่อสาร และการต่อรองในเรื่องพฤติกรรมสุขภาพพบว่า ปัญหาการใช้ถุงยางอนามัยของสตรีทั้งสองวัย ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะการขาดทักษะในการต่อรอง และมาจากความรักและความกลัวว่าจะถูกทอดทิ้ง

นิรมล เมือง โสม (2543) ได้ทำการศึกษาวัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง: กรณีศึกษาจังหวัดหนึ่งของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี พบว่า เพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมเสี่ยง ซึ่งพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงจากการดื่มเหล้าจะนำมาซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และฝ่ายหญิงมักจะยอมเป็นของฝ่ายชายเพราะความรักและความไว้วางใจ ผนวกกับการขาดการเจรจาต่อรองทางเพศจึงทำให้คู่นอนไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย ด้านการรับรู้ความเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในทัศนะของวัยรุ่นหญิง พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงอยู่ในระดับที่ต่ำมากเพราะมีความไว้วางใจเพื่อนชายหรือแฟน และคนรักของตน

ปิยะดา เมธีวรรณกุล (2544) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษาในภาคกลาง พบว่า ด้านพฤติกรรมสุขภาพด้านเพศสัมพันธ์ นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเคยเปลี่ยนคู่นอนร้อยละ 15.0 และร้อยละ 1.4 อาจเป็นเพราะ การได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตกที่มีความอิสระทางเพศ ค่านิยมทางเพศของชายและหญิงไม่เหมือนกัน เพศชายนั้นสามารถแสดงออกในความต้องการทางเพศและการตอบสนองได้มากกว่าเพศหญิง ส่วนนักเรียนหญิงพบว่า มีการใช้ยาคุมกำเนิดร้อยละ 6.0 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ถึงแม้ว่านักศึกษาจะมีการใช้ยาคุมกำเนิด แต่ยาคุมกำเนิดไม่สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า นักศึกษาเคยตั้งครรภ์/ทำให้คู่นอนตั้งครรภ์ ร้อยละ 4.4

ปวีณา สายสูง (2541) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่านกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาของวิทยาลัยเทคนิคน่าน และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ในช่วง 10-21 ปี (เฉลี่ย 16.7 ปี) โดยเพศชาย มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่าเพศหญิง และบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกคือ คู่รัก คิดเป็นร้อยละ 78 รองลงมา คือ เพื่อนนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 16.2 เมื่อพิจารณาการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ไม่มีการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 29.5 แต่ในกลุ่มเพศหญิงทุกคนจะมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเท่านั้น ในขณะที่เพศชายมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง

พิสมัย นพรัตน์ (2543) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษาที่มีอายุระหว่าง 15-21 ปี ในจังหวัดอุดรดิตถ์ จำนวน 7,200 คน การศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย โดยนักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุน้อยกว่านักเรียนชาย โดยเพศชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุอยู่ในช่วง 13-18 ปี (อายุเฉลี่ย 15.74 ปี) และเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุอยู่ในช่วง 10-18 ปี (อายุเฉลี่ย 15.20 ปี) บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกมากที่สุด คือ คู่รักทั้งในเพศหญิงและเพศชาย รองลงมาคือ เพื่อนต่างเพศหรือเพื่อนรุ่นน้อง เมื่อพิจารณาการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยกับผู้ไม่ขายบริการทางเพศน้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย

รัชนี ศรีสว่าง (2545) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับอาชีวศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 และสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์ เพศชายส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง โดยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 14-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.45 รองลงมา คือ เมื่ออายุประมาณ 16-17 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.87 โดยเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุน้อยกว่าเพศชาย และมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก โดยคิดเป็นร้อยละ 56.13 รองลงมา คือ เพื่อนในสถาบันเดียวกัน เมื่อพิจารณาการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก

วัชร สุธาแท้ (2546) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมการสอนเรื่องสุขภาพทางเพศต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น โดยใช้วิธีการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อยที่มุ่งเน้นให้วัยรุ่นรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศ รับรู้อุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการปฏิบัติพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศ ได้รับความสามารถของตนเอง และมีความรู้สึกในทางบวกต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศ ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับ โปรแกรมการสอนเรื่องสุขภาพทางเพศ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรัญญู กุลดิลก (2541) ศึกษาถึงทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านิสิตชายยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตหญิง ปัจจัยด้านอายุพบว่า นิสิตที่มีอายุมากกว่า 20 ปี ยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี โดยนิสิตที่มีบิดามารดาไม่ได้อยู่ร่วมกันยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน สำหรับปัจจัยด้านสภาพการพักอาศัยพบว่า นิสิตที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาจะยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา

ศักดิ์ สามูล (2545) ได้ทำการศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในด้าน

การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์มากที่สุดร้อยละ 97.2 รองลงมา คือ การเที่ยวสถาน
 เริงรมย์ ร้อยละ 88.4 และการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศร้อยละ 76.8 ด้านการดื่มสุราหรือ
 เครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์
 ร้อยละ 97.2 โดยดื่มครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี ร้อยละ 29.8 อายุต่ำสุดของการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่
 ผสมแอลกอฮอล์ คือ อายุ 13 ปี สาเหตุส่วนใหญ่ของการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ คือ
 เพื่อนชักชวน ด้านการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 65.2 ส่วนใหญ่มี
 เพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 18 ปี อายุต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์ คือ อายุ 15 ปี ส่วนใหญ่มี
 เพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อริร้อยละ 56.4

สุปรียา รามการุณ (2544) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการ
 ป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง พบว่า ความคิดเห็น
 ต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศที่ได้รับจากครอบครัว โรงเรียน ชุมชนและสื่อสารมวลชนอยู่ในระดับปาน
 กลางร้อยละ 44.5 และจากการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากครอบครัว
 ระหว่างเพศหญิง และเพศชายมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนความคิด
 เห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากโรงเรียน ชุมชนและสื่อสารมวลชนในเพศหญิงและเพศชายไม่มี
 ความแตกต่างกัน โดยบุคคลที่เพศชายมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ คนรักร้อยละ 38.8 รองลงมา คือ
 เพศหญิงและหญิงบริการทางเพศ ส่วนบุคคลที่เพศหญิงมีเพศสัมพันธ์มากที่สุดคือ คนรัก ร้อยละ
 59.3 รองลงมาคือ เพื่อนชาย ร้อยละ 40.7

หทัยรัตน์ วีระนรพานิช (2540) ได้ทำการศึกษาการประยุกต์แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ
 เพื่อป้องกันโรคเอดส์ในนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช การวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง
 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษา จำนวน 92 คน โดยมีการจัดโปรแกรมสุขศึกษาให้กลุ่มทดลอง
 พบว่า ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรม โปรแกรมสุขศึกษา นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้โอกาสเสี่ยง
 ต่อการเกิดโรค การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ การรับรู้ผลดีของการปฏิบัติตามคำแนะนำ
 ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ทักษะการปฏิเสธ และพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์สูงกว่ากลุ่ม
 เปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่อ
 อายุประมาณ 15 ปี ซึ่งส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อริ อายุโดยเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ
 อายุ 15 ปี รองลงมา มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี

อุษณีย์ ลักษณ์าธร และคณะ (2542) ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อ
 พัฒนาพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ผลการวิจัย พบว่า กลุ่ม
 ทดลองมีการเปลี่ยนแปลงการประเมิน ซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการ
 รับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค การประเมินการเผชิญปัญหา ซึ่งประกอบด้วย ความคาดหวังใน
 ความสามารถของตน ความคาดหวังในประสิทธิผล และพฤติกรรมการติดเชื้อเอดส์ถูกต้องมากกว่า
 ก่อนการทดลอง และมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Bryan et al. (1996) ได้ทำการศึกษา multicomponent Intervention ที่เพิ่มความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีการจัดกระทำในวัยรุ่นหญิงจำนวน 198 คน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่เข้าร่วม โปรแกรมมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย และมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย สูงกว่ากลุ่มควบคุม

Griet Kenis (2006-2007) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นเพศหญิงของโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศ Uganda โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 462 คน ผลการศึกษา พบว่า ร้อยละ 38.1 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีประสบการณ์ทางเพศ แต่มีการใช้ถุงยางอนามัย ในขณะที่เพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 39.0 เท่านั้น และพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มตัวอย่าง คือ อายุ การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย และพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงมีทักษะในการเจรจาต่อรองในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งความเชื่อทางวัฒนธรรม และความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการแพร่กระจายของโรคเอดส์ทำให้เปอร์เซ็นต์ของการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับที่ต่ำ

Jemmott and Jemmott (1992) ได้ทำการศึกษาโปรแกรมเพื่อส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยโดยใช้แนวคิด social cognitive theory ในการพัฒนา AIDS Prevention Intervention ที่จัดกระทำในวัยรุ่นหญิงจำนวน 109 คน ผลการศึกษา พบว่า ภายหลังเข้าร่วม โปรแกรมวัยรุ่นหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยสูงกว่าก่อนเข้าร่วม โปรแกรม

Kaneko (2007) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้อุปสรรคและการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย โดยได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างในเพศหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 456 คน ในประเทศญี่ปุ่น โดยมีการตอบแบบสอบถามด้วยตนเองทาง internet เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรค และการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มตัวอย่าง คือ อายุ จำนวนคู่นอน การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้สมรรถนะแห่งตน

Rungrat Srisuriyawet (2006) ได้ทำการศึกษาปัจจัยด้านจิตสังคมและปัจจัยด้านเพศที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียน โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งเก็บข้อมูลในเด็กวัยรุ่นหญิงจำนวน 596 คน เด็กวัยรุ่นชายจำนวน 573 คน อายุ 15-22 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า เพศชายมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงรายงานว่ามีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยพบว่า เพศหญิงใช้ถุงยางอนามัยสม่ำเสมอร้อยละ 26.5 น้อยกว่าเด็กวัยรุ่นชาย คือ ร้อยละ 38.3 และเมื่อพิจารณาเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ในกลุ่มเพศหญิงมีความเชื่อเกี่ยวกับการใช้

ดูขงอนามัยที่มีผลต่อความสุขทางเพศ และสมรรถนะแห่งตนเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

Sheeran and Orbell (1998) ได้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัยกับพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัย พบว่า ความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางถึงสูงกับพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัย ($r = .44$)

Thato et al. (2003) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำนายการใช้ดูขงอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ดูขงอนามัยในกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว คือ การรับรู้ประโยชน์ในการใช้ดูขงอนามัย เพศ ความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัย ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์และบรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และอายุ ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่ (63%) การใช้ดูขงอนามัยเป็นการตัดสินใจร่วมกันระหว่างวัยรุ่นหญิงและชาย

Titanard Limaroom (2006) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของวัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิง โดยศึกษาในส่วนของพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และสามารถอธิบายพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัยของวัยรุ่นหญิง ได้แก่ การพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ดูขงอนามัย การรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ดูขงอนามัย การสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นตามการรับรู้ของวัยรุ่น และการควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น โดยปัจจัยต่างๆ นี้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัยของวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสามารถอธิบายพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัยของวัยรุ่นหญิงได้ ร้อยละ 35.2

Wood et al. (1998) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ดูขงอนามัยในวัยรุ่นหญิงที่ติดยาเสพติด พบว่าวัยรุ่นหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถในการใช้ดูขงอนามัย เชื่อว่าดูขงอนามัยสามารถป้องกันการติดต่อของโรคทางเพศสัมพันธ์ ผู้ที่มีผลตรวจ HIV เป็นบวกจะมีความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัยสูง ซึ่งผู้วิจัยเสนอแนะว่าควรมีการจัดกระทำเพื่อเพิ่มอัตราการใช้ดูขงอนามัยโดยจัดกระทำปัจจัยเหล่านี้

งานวิจัยเกี่ยวกับโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน

ขวัญจิต ดิสัก (2548) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนโดยผู้นำกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่น พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นในกลุ่มทดลองหลังการทดลอง 1 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกับก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .01$) แต่ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นในระยะประเมินผล 1 เดือนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นในกลุ่ม

ทดลองหลังการทดลอง 1 สัปดาห์และระยะประเมินผล 1 เดือนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

จอมขวัญ อร่ามกษกร (2544) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนหญิงวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 67 คน มาจากการสุ่มอย่างง่าย 14 ห้องเรียน เป็นกลุ่มทดลอง 33 คน ที่ได้รับโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิต และกลุ่มควบคุม 34 คน เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วยโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิต ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ คือ ความคิดวิเคราะห์ วิเคราะห์ ทักษะการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ ทักษะการสื่อสาร ความคิดสร้างสรรค์ ความตระหนักรู้ในตน และความภาคภูมิใจในตนเอง ผลการศึกษาพบว่า ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำกว่ากลุ่มควบคุม ($p < .0024$) ที่ระยะหลังการทดลอง 1 และ 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($p < .0001$, $p < .0001$) และสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ($p < .0001$, $p < .0001$)

ทิพย์วรรณ บุญยาภรณ์ (2550) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการรับรู้ประโยชน์ต่อพฤติกรรมการออกกำลังกาย และการจัดการความเครียดของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นนภาคใต้ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการออกกำลังกาย และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมจัดการความเครียดของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นนภาคใต้ภายหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการรับรู้ประโยชน์สูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการออกกำลังกาย และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมจัดการความเครียดของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นนภาคใต้กลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการรับรู้ประโยชน์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

นันทพร พ่วงแก้ว (2548) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะของตนเองต่อพฤติกรรม และระยะเวลาในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ของมารดาทำงานนอกร้านที่มีบุตรคนแรก กลุ่มตัวอย่างเป็นมารดาทำงานนอกร้านที่ฝากครรภ์และคลอดปกติบุตรคนแรกที่โรงพยาบาลศิริราช จำนวน 60 คน โดยสุ่มมารดา 30 คน เข้ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการพยาบาลตามปกติ และ 30 คนหลังเข้ากลุ่มทดลองที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะของตนเองต่อพฤติกรรมและระยะเวลาในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ของมารดาทำงานนอกร้านที่มีบุตรคนแรก ผลการศึกษาพบว่า มารดากลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่หลังคลอด 4 และ 8 สัปดาห์สูงกว่ามารดากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) มารดากลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ก่อนจำหน่ายจากโรงพยาบาลสูงกว่าก่อนการศึกษาและสูงกว่ามารดากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) และเมื่อ 8 สัปดาห์หลังคลอดมารดากลุ่ม

ทดลองมีระยะเวลาในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่และระยะเวลาที่ตั้งใจจะเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวนานกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

พัชรินทร์ สิมทะราช (2544) ศึกษาผลของการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการรับรู้สมรรถนะในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษา จำนวน 32 ราย ในโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดพะเยา โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 16 ราย กลุ่มทดลองได้รับการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การยอมรับความแตกต่างระหว่างเพศ ทักษะการปฏิเสธ และการเจรจาต่อรอง ทักษะการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ทักษะการจัดการกับอารมณ์ ทักษะการใช้ถุงยางอนามัย กลุ่มทดลองไม่ได้รับการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษา พบว่า ภายหลังการศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้สมรรถนะในตนเองสูงกว่าก่อนการศึกษา และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$ และ $p < .01$ ตามลำดับ)

ศรีฉัตร มังคะมณี (2547) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนในการดูแลตนเองต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นครั้งแรก กลุ่มตัวอย่างคือหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นครั้งแรก จำนวน 40 คน จัดแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ในจำนวนที่เท่ากัน คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการจับคู่ตามคะแนนของแบบสอบถามการสนับสนุนจากคู่สมรส กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนในการดูแลตนเอง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับความรู้ตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นครั้งแรกภายหลังได้รับโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนในการดูแลตนเองสูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นครั้งแรกที่ได้รับโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนในการดูแลตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

แสงสุรีย์ ทศนพูนชัย (2540) ศึกษาประสิทธิผลของการอบรมเพื่อการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันโรคเอดส์ของหญิงตั้งครรภ์ โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการรับรู้สมรรถนะในตนเองในการป้องกันโรคเอดส์ ซึ่งประกอบด้วย แผนการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน 3 เรื่อง คือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ทักษะการสื่อสารกับสามีเรื่องโรคเอดส์ และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย ผลการศึกษา พบว่า ภายหลังการทดลอง 1 และ 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันโรคเอดส์สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง 4 สัปดาห์สูงกว่า 1 สัปดาห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

John B et al. (1998) ศึกษาผลของโปรแกรมการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงแอฟริกา จำนวน 659 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการยืดระยะเวลาของการมีเพศสัมพันธ์ การลดความถี่และจำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์ การใช้ถุงยางอนามัยและ

ภาวะสุขภาพทางเพศ โดยมีการติดตามผลจำนวน 3 ครั้ง (3 เดือน 6 เดือน และ 12 เดือน) ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 11.8 ปี โดยการมีเพศสัมพันธ์ในระยะ 3 เดือนแรกไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง แต่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสม่ำเสมอในการใช้ถุงยางอนามัย และมีการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้นใน 3 เดือนแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

Ralph (2004) ศึกษาผลของโปรแกรมการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในวัยรุ่นหญิงแอฟริกา กลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นหญิงแอฟริกาที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแล้ว จำนวน 522 คน มีอายุระหว่าง 14-18 ปี กลุ่มทดลองได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ การติดต่อสื่อสาร ทักษะการใช้ถุงยางอนามัย สัมพันธภาพทางเพศ การออกกำลังกาย และภาวะโภชนาการ โดยมีการติดตาม 2 ครั้ง (เมื่อครบ 6 เดือนและ 12 เดือน) ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้าย และมีทักษะการใช้ถุงยางอนามัย สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

ปัจจุบันวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเริ่มมองว่าเป็นเรื่องปกติ ซึ่งจากอุบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาในทุกส่วนของประเทศมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้น และมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย โดยการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพียงร้อยละ 6.3-16.1 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง (Thato et al., 2003; ธีรรัตน์ เชนนะสิริ และธนรัศม์ ผลิพัฒน์, 2547) ซึ่งนับว่ามีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยที่ต่ำมาก (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้มากยิ่งขึ้น (บุญยานุช เดชบริบูรณ์, 2544) ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยจะนำมาซึ่งปัญหาสำคัญต่างๆ ได้แก่ การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และมีปัญหาการทำแท้งตามมา (กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ซึ่งผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยส่วนใหญ่ มักจะเกิดกับเพศหญิง ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่วัยรุ่นหญิงจะต้องรู้จักป้องกันตนเองจากผลกระทบเหล่านี้ โดยการให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ ซึ่งความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเป็นตัวทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Sheeran and Orbell, 1998) และจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า วัยรุ่นไทยทั้งเพศหญิง และชายมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (ศรีสุดา โภคา, 2541; Thato et al., 2003) ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนตามแนวคิดของ Bandura (1997) ได้แก่ 1. การใช้คำพูดชักจูง 1.1) การใช้คำพูดชักจูงโดยตัวผู้วิจัยด้วยการให้ความรู้ตามแผนการสอน จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1. ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคคือกลุ่มเสี่ยง 2. การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3. หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ 4. ความปลอดภัย ใครล่ะจะ

ไม่สนใจซึ่งประกอบด้วยทักษะการเจรจาต่อรองให้ผู้อื่นใช้ถุงยางอนามัย 1.2) การใช้คำพูดชักจูง โดยกลุ่มเพื่อนโดยการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้ผู้อื่นใช้ถุงยางอนามัย” 2. การได้เห็นตัวแบบหรือ ประสบการณ์ของผู้อื่น 2.1) จากตัวแบบสัญลักษณ์คือ วิดิทัศน์จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1. สายด่วนวัยใส เข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ 2. ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และคู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” 2.2) จากตัวแบบจริงโดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ ถูกต้องให้ดูเป็นตัวอย่างโดยการฝึกปฏิบัติกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับ ผู้ชาย 3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 3.1) โดยกลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการใช้ถุงยาง อนามัยที่ถูกต้อง 3.2) โดยการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” 4. สภาวะด้านร่างกายและ อารมณ์ ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมโดยให้กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในกิจกรรม มีการพูดคุยแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง จากทั้ง 4 กิจกรรมจะส่งผลให้นักเรียน อาชีวศึกษาหญิงเกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยาง อนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ ทำให้มีอัตราการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการ ตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ลดน้อยลง ซึ่งเหตุผลดังกล่าวจึงนำมาสู่ปัญหาการวิจัยในครั้งนี้ โดยได้มีการ นำเสนอกรอบแนวคิดตามแนวคิดของ Bandura (1997) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้ คือ

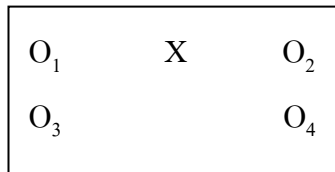
<p style="text-align: center;">โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง</p>
<p>1. การใช้คำพูดชักจูง ประกอบด้วย</p> <p>1.1) การใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัย เป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคคือกลุ่มเสี่ยง โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอนและมีการเล่นเกมแลกน้ำ 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100 % 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน และมีการเล่นเกม Catch the sperm และ 4) ความปลอดภัยใครล่ะจะไม่สนใจ โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน</p> <p>1.2) การใช้คำพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน เป็นการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย”</p> <p>2. การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น ประกอบด้วย</p> <p>2.1) จากตัวแบบสัญลักษณ์คือ 1. วิดีทัศน์จำนวน 2 เรื่อง 1) สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และ 2. คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง”</p> <p>2.2) จากตัวแบบจริงโดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย</p> <p>3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง ประกอบด้วย</p> <p>3.1) การฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง โดยให้กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย</p> <p>3.2) การแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ให้กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย</p> <p>4. สถานะด้านร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมโดยให้กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในกิจกรรม มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และเป็นกันเอง</p>

ความตั้งใจในการ
ใช้ถุงยางอนามัย
ของนักเรียน
อาชีวศึกษา
เพศหญิง

แผนภูมิที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ชนิดสองกลุ่มวัดก่อน และหลังการทดลอง (The pretest-posttest control group design) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง โดยมีรูปแบบการทดลองดังนี้

X	หมายถึง	โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
O ₁	หมายถึง	การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงก่อนได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
O ₂	หมายถึง	การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
O ₃	หมายถึง	การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มควบคุมเมื่อเริ่มต้นการทดลอง
O ₄	หมายถึง	การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มควบคุมเมื่อสิ้นสุดการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 อายุระหว่าง 18-20 ปี ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จากโรงเรียน 2 แห่ง ที่มีลักษณะคล้ายกันคือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี โดยคัดเลือกโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน (30 คน/ห้อง) โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง รวมจำนวนทั้งสิ้น 60 คน ในช่วงแรกในกลุ่มทดลองมีผู้เข้ารับฟังการอธิบายวัตถุประสงค์และรายละเอียดของการทำวิจัยทั้งหมด

35 คน แต่มีนักเรียนจำนวน 5 คนที่ไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม จึงมีกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองจำนวนทั้งสิ้น 30 คน ซึ่งมีการกำหนดคุณสมบัติในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนสหศึกษาที่มีจำนวนเพศหญิงประมาณ 98% ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด
2. มีหลักสูตรการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาสอดคล้องในรายวิชาครอบครัวศึกษา และความปลอดภัยในชีวิตเหมือนกัน ซึ่งมีรายละเอียดของเนื้อหาครอบคลุม เรื่องการเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศ ความหมายของเพศศึกษา การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และจิตใจในวัยรุ่น ระบบสืบพันธุ์ หลักการเลือกคู่ครอง การวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด การตั้งครรภ์และการดูแลทารก พฤติกรรมของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันภัยทางเพศและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3. เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองและให้ความร่วมมือในการทำวิจัย

เกณฑ์ในการคัดออกจากการวิจัย (Exclusion criteria) เมื่อกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกครั้ง ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ถูกคัดออกจากการวิจัย

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการวิเคราะห์อำนาจทดสอบ โดยใช้โปรแกรม Power Analysis for Sample Size เพื่อกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดอำนาจทดสอบที่ 90% ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 พบว่า ต้องใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง อย่างน้อยกลุ่มละ 7 คน (สุวรรณทิพย์ ชูทัพ, 2551) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งห้องๆ ละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ทั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลมีการกระจายตัวเข้าใกล้โค้งปกติ และมีขนาดใหญ่เพียงพอในการทำวิจัย

ขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

1. เลือกโรงเรียนที่มีหลักสูตรการสอนคล้ายกัน และมีสื่ออุปกรณ์ทางการเรียนการสอนพร้อม และอยู่ในเขตอำเภอเมืองซึ่งมีทั้งหมด 2 โรงเรียน ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี
2. จับฉลากเลือกโรงเรียนเพื่อจัดเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยฉลากที่หยิบได้ครั้งแรก กำหนดให้เป็นโรงเรียนในกลุ่มทดลอง ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีและฉลากที่จับได้เป็นครั้งที่ 2 จัดเป็นโรงเรียนในกลุ่มควบคุม ได้แก่ โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี
3. คัดเลือกห้องเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาบัญชี เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับอาจารย์ฝ่ายวิชาการ พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สาขาบัญชีเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสูงมากกว่านักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สาขาอื่นๆ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงได้มีการคัดเลือกห้องเรียนในสาขาบัญชี ซึ่งมีทั้งหมด 3 ห้อง โดยคัดเลือกโรงเรียนละ 1 ห้องโดยการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling)

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่าง สร้างสัมพันธภาพ และแนะนำตัว และคำนึงถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่าง โดยการอธิบายวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล ระยะเวลาของการวิจัย และอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าการตอบรับหรือการปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ไม่มีผลต่อคะแนนหรือเกรดของกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด นอกจากนี้ในระหว่างการวิจัยหากกลุ่มตัวอย่างไม่พอใจหรือไม่ต้องการเข้าร่วมในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างสามารถบอกเลิกได้โดยไม่ต้องมีเหตุผลหรือคำอธิบายใดๆ ข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการวิจัยถือเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้กับผู้อื่น เช่น ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ เฉพาะทีมผู้วิจัยเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์ในการเข้าถึงข้อมูลได้และแบบสอบถามที่ใช้ไม่มีการเปิดเผยชื่อและนามสกุลที่แท้จริง แต่จะมีเพียงการลงรหัสเพื่อวัตถุประสงค์ของการบันทึกข้อมูลเท่านั้น หลังจากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบรับเข้าร่วมการวิจัย โดยขอให้กลุ่มตัวอย่างเซ็นยินยอมในการเข้าร่วมวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือ 3 ชุด คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เครื่องมือกำกับการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนตามแนวคิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดขั้นตอนของการทำกิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนการใช้คำพูดชักจูง ขั้นตอนการได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น ขั้นตอนประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง และขั้นตอนสถานะด้านร่างกายและอารมณ์
3. สร้างโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนโดยมีการจัดกิจกรรมทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

3.1 การใช้คำพูดชักจูง

3.1.1 การพูดชักจูงโดยผู้วิจัย เป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และใครคือกลุ่มเสี่ยงซึ่งประกอบด้วยเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอนและมีการเล่นเกมแลกน้ำ 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถูยงอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบซึ่งประกอบด้วยเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับถูยงอนามัย ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้

ดูยางอนามัย โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอนและมีการเล่นเกม Catch the sperm 4) ความปลอดภัย ใครห่วยจะไม่สนใจ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย

3.1.2 การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน เป็นการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย”

3.2 การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น

3.2.1 จากตัวแบบสัญลักษณ์คือ 1) วิดีทัศน์จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1. สายด่วนวัยใส เข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ โรคเอดส์ 2. ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อมและ 2) คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง”

3.2.2 จากตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

3.3 ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง

3.3.1 โดยกลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

3.3.2 โดยการแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ฝึกกลุ่มตัวอย่างให้ฝึกทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย

3.4 สถานะด้านร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมที่เป็นการกระตุ้นให้นักเรียน อาชีวศึกษาหญิงมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วยการฝึกทักษะการอภิปรายกลุ่มย่อยโดยการใช้คำถามที่ง่ายต่อการเข้าใจ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง

4. จัดทำแผนสอนเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนทั้งหมด จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและใครคือกลุ่มเสี่ยง 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100 % 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ 4) ความปลอดภัย ใครห่วยจะไม่สนใจ

5. จัดทำภาพสไลด์ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการสอนจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและใครคือกลุ่มเสี่ยง 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100 % 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ 4) ความปลอดภัย ใครห่วยจะไม่สนใจ

6. จัดทำคู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษางานวิจัย ตำราทางวิชาการซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้ 1) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค 2) ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ประโยชน์และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย 3) ทักษะการเจรจาต่อรอง

7. จัดทำคู่มือการดำเนินกิจกรรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้

ดูขงอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

8. จัดหาสื่อการสอนเพื่อใช้ประกอบแผนการสอน ประกอบด้วย

8.1 หุ่นอวัยวะเพศชายจำลอง

8.2 สื่อวีดิทัศน์ จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1) สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ ผลิตโดยกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม ผลิตโดยมูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำรายละเอียดการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ซึ่งประกอบด้วย 1. แผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ดูขงอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ 4) ความปลอดภัย ใครหะจะไม่สนใจ 2. คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” 3. คู่มือดำเนินกิจกรรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ดูขงอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง 4. ภาพสไลด์ประกอบแผนการสอน ที่สร้างขึ้นไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบแก้ไขเนื้อหาและภาษาที่ใช้แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่านซึ่งประกอบด้วย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพทางเพศ 1 ท่าน อาจารย์สอนวิชาเพศศึกษา 1 ท่าน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านเพศศึกษา 1 ท่าน และนักวิชาการสาธารณสุขผู้เชี่ยวชาญด้านประชากรศึกษาและพฤติกรรมสุขภาพ 1 ท่าน โดยผู้ทรงคุณวุฒิได้พิจารณาความตรงของเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ รูปแบบและความเหมาะสมในการจัดกิจกรรม ตลอดจนความเหมาะสมในเรื่องเวลา และการจัดลำดับของเนื้อหา โดยถือเกณฑ์การยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเห็นตรงกัน 3 ท่าน จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 4 ท่าน หลังจากนั้นนำคู่มือ และภาพสไลด์ประกอบแผนการสอน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี และการผลิตสื่อ จำนวน 1 ท่าน เพื่อดูความเหมาะสมของสื่อ

ผลการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา สามารถสรุปได้ดังนี้

โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันทั้งหมด 4 ท่าน โดยมีข้อเสนอแนะแก้ไขในบางประเด็น คือ

1. แผนการสอน มีข้อเสนอแนะดังนี้คือ

1.1 ควรปรับภาษาให้เป็นภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย สั้น กระชับ และไม่เป็นภาษาวิชาการมากเกินไป

1.2 ควรปรับเวลาในแผนการสอนให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาในแผนการสอน

2. คู่มือผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตนเอง มีข้อเสนอแนะดังนี้คือ

2.1 การใช้ภาษาควรปรับเปลี่ยนภาษาให้สั้น กระชับ สามารถเข้าใจได้ง่าย

- 2.2 ควรปรับแบบตัวอักษรภาษาอังกฤษโดยการใช้แบบตัวอักษรที่ง่ายต่อการอ่าน
- 2.3 ควรตัดรูปภาพที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาออก
3. ภาพสไลด์ มีข้อเสนอแนะดังนี้คือ
 - 3.1 ควรปรับเนื้อหาให้กระชับ โดยเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย
 - 3.2 ควรปรับรูปภาพให้ตรงกับเนื้อหา และตัดรูปภาพที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาออก
 - 3.3 ควรปรับปรุงความชัดเจนของภาพ
 - 3.4 การจัดภาพและตัวอักษรให้มีความสมดุลกัน
4. ข้อเสนอแนะอื่นๆ คือ ปรับกิจกรรมการให้ความรู้ และการฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยให้สอดคล้อง โดยเน้นการให้ความรู้ก่อนการฝึกปฏิบัติ

โดยผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไข และเพิ่มเติมในแต่ละประเด็นตามหัวข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อประเมินแผนการสอนอุปกรณ์ต่างๆ และทดสอบความเป็นปรนัย (Objectivity) เพื่อดูความชัดเจนของภาษาและความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำไปปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความเข้าใจในเนื้อหาของแผนการสอน ซึ่งมีทั้งหมด จำนวน 4 เรื่อง ภาพสไลด์และคู่มือมีความชัดเจนเนื้อหาอ่านเข้าใจได้ง่าย โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมประมาณ 2 ชั่วโมง

ชุดที่ 2. เครื่องมือกำกับการทดลอง ประกอบด้วย

2.1 แบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย ของ Hanna (1999) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) โดยมีค่าความเชื่อมั่น .85 ซึ่งประเมินการรับรู้สมรรถนะของการใช้ถุงยางอนามัยใน 3 ประเด็น คือ 1) การใช้อย่างสม่ำเสมอ 2) การใช้อย่างถูกต้อง 3) การสื่อสารกับคู่อุปการะ ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 14 ข้อ ลักษณะของคำตอบเป็นแบบ Likert 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่มั่นใจมาก (คะแนน = 0) ถึงมั่นใจมาก (คะแนน = 4) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

มั่นใจมาก	หมายถึง	ท่านมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้อย่างแน่นอนทุกครั้ง (ให้คะแนน 4)
มั่นใจ	หมายถึง	ท่านมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้อย่างแน่นอน (ให้คะแนน 3)
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้หรือไม่ (ให้คะแนน 2)
ไม่มั่นใจ	หมายถึง	ท่านไม่มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้ (ให้คะแนน 1)

ไม่มั่นใจมาก หมายถึง ท่านมั่นใจว่าไม่สามารถปฏิบัติตามข้อความได้อย่าง
แน่นอน (ให้คะแนน 0)

คะแนนสูง หมายถึง นักเรียนอาชีวศึกษามีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยาง
อนามัยสูง คะแนนต่ำ หมายถึง นักเรียนอาชีวศึกษามีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยาง
อนามัยต่ำ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การแบ่งคะแนน

ผู้วิจัยแบ่งคะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งมีจำนวน 14 ข้อ มี
ค่าคะแนนระหว่าง 0-56 คะแนน โดยใช้แบบอิงเกณฑ์ตามเกณฑ์การประเมิน ซึ่งแบ่งออกเป็น
3 ระดับ คือ

ช่วงคะแนน	คิดเป็น	การแปลคะแนน
0-33	ต่ำกว่าร้อยละ 60	ระดับต่ำ
34-45	ร้อยละ 60-80	ระดับปานกลาง
46-56	มากกว่าร้อยละ 80	ระดับสูง

เกณฑ์การประเมินผลการกำกับการทดลอง มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงต้องได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80 จึงถือว่าผ่าน
เกณฑ์การกำกับการทดลอง ซึ่งหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความ
ตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับสูง จึงถือว่าผ่านเกณฑ์การกำกับการทดลอง
2. ในกรณีที่นักเรียนอาชีวศึกษาได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 80 ซึ่งถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์ การ
กำกับการทดลอง ผู้วิจัยร่วมกับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงทบทวนถึงประเด็นที่นักศึกษาไม่มั่นใจ ถึง
ไม่มั่นใจมากแล้วทบทวนแก้ไขในข้อนั้น ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจะไม่นำมาใช้ในการวิเคราะห์
ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมตาม
โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ผ่านเกณฑ์การกำกับการทดลองทุกคน โดยมีคะแนนการรับรู้
สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80 (ค่าต่ำสุด คือ 82.14%
ค่าสูงสุด คือ 96.42 %)

2.2 แบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรมของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดย
ผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องเข้าร่วมกิจกรรมให้ครบทั้ง 3 ครั้ง จึงถือว่าผ่านเกณฑ์ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้
พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงในกลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรมครบ 3 ครั้งทุกคน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ประกอบด้วย

1. แบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ได้รับการ
แปลเป็นภาษาไทยโดยมีค่าความเที่ยงของการแปล .85

2. การหาความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำแบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ไปทดลองใช้กับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach 's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยง .81

ชุดที่ 3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

3.1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรก การมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำนวนคู่นอนในปัจจุบัน การใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนที่มีในปัจจุบัน วิธีคุมกำเนิดที่ใช้ในปัจจุบันและเหตุผลของการใช้หรือไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

3.2 แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk et al. (1998) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) ซึ่งมีการประเมินเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ทั้งหมด 3 หัวข้อ ได้แก่ “ในอนาคตเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ท่านจะใช้ถุงยางอนามัยหรือให้คูรักรของท่านใช้ หรือไม่” “หากการใช้ถุงยางอนามัยเป็นไปได้ ท่านจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักรหรือไม่” และ “เมื่อคูรักรของท่านไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย ท่านยังยืนยันที่จะใช้หรือไม่” โดยลักษณะข้อคำตอบเป็นแบบ Likert ซึ่งมีการแบ่งระดับการประเมินความตั้งใจออกเป็น 5 ระดับ คือ

สำหรับข้อคำถามข้อที่ 1 และข้อคำถามข้อที่ 3

ไม่ใช่แน่นอน	ให้คะแนน 0
ไม่ใช่	ให้คะแนน 1
อาจจะใช้	ให้คะแนน 2
ใช้	ให้คะแนน 3
ใช้แน่นอน	ให้คะแนน 4

สำหรับข้อคำถามข้อที่ 2

ไม่งดแน่นอน	ให้คะแนน 0
ไม่งด	ให้คะแนน 1
อาจจะงด	ให้คะแนน 2
งด	ให้คะแนน 3
งดแน่นอน	ให้คะแนน 4

คะแนนสูง หมายถึงนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง และคะแนนต่ำ หมายถึงนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยต่ำ

เกณฑ์การแบ่งคะแนน

ผู้วิจัยแบ่งคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ข้อ มีค่าคะแนนระหว่าง 0-12 คะแนน โดยใช้แบบอิงเกณฑ์ตามเกณฑ์การประเมิน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

ช่วงคะแนน	คิดเป็น	การแปลคะแนน
0-7	ต่ำกว่าร้อยละ 60	ระดับต่ำ
8-9	ร้อยละ 60-80	ระดับปานกลาง
10-12	มากกว่าร้อยละ 80	ระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล 2) แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาเนื้อหา ภาษาที่ใช้ ความเหมาะสมและความครอบคลุมของข้อคำถาม แล้วนำไปตรวจสอบความตรงของเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 4 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพทางเพศ 1 ท่าน อาจารย์สอนวิชาเพศศึกษา 1 ท่าน อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านเพศศึกษา 1 ท่าน และนักวิชาการสาธารณสุขผู้เชี่ยวชาญด้านประชากรศึกษาและพฤติกรรมสุขภาพ 1 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยถือเกณฑ์การยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเห็นตรงกัน 3 ท่าน จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 4 ท่าน มีดัชนีความตรงของเนื้อหา Content Validity Index: CVI มากกว่า .80 (Davis, 1992) ซึ่งผลการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาของแบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยมีค่า CVI = 1

2. การหาความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach 's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยง .82 และในกลุ่มตัวอย่างจริงมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .88

กระบวนการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนในการดำเนินการทดลองออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ 1) ระยะเตรียมการก่อนการทดลอง 2) ระยะดำเนินการทดลอง 3) ระยะหลังการทดลอง ดังนี้

ขั้นที่ 1 ระยะเตรียมการก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขออนุญาตทำการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลในนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3

1.2 หลังจากได้รับการอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยขอเข้าพบผู้อำนวยการและอาจารย์ฝ่ายวิชาการเพื่อแนะนำตนเองแล้วแจ้งวัตถุประสงค์การทำวิจัย รายละเอียดเกี่ยวกับแผนการดำเนินวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล และการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย รวมทั้งนัดหมายวันและเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ขั้นที่ 2 ระยะดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนกุมภาพันธ์ ถึง ต้นเดือนมีนาคม 2552

กลุ่มควบคุม ได้รับความรู้ตามปกติ จากหลักสูตรการเรียนการสอนตามปกติของโรงเรียน โดยอาจารย์สุขศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนอาชีวศึกษาในกลุ่มควบคุม แนะนำตนเอง สร้างสัมพันธภาพ แจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการวิจัย

2. หลังจากได้รับความร่วมมือและยินยอมจากนักเรียนอาชีวศึกษา ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Pre-test) โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่มทดลอง ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดยมีการจัดกิจกรรมทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยมีการจัดกิจกรรมในวันจันทร์และวันศุกร์ในสัปดาห์เดียวกันในคาบเวลาช่วงบ่าย คือ 13.00-15.00 น. และมีการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4) สถานะด้านร่างกายและอารมณ์ ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

ครั้งที่ 1 ของการดำเนินกิจกรรม (วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 1)

ประกอบด้วย กิจกรรมการใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัย การได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ และสถานะด้านร่างกายและอารมณ์ ที่มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง สร้างสัมพันธภาพ พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย และรายละเอียดในการวิจัยแก่นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

2. หลังจากได้รับความร่วมมือและยินยอมจากนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรม แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Pre-test) โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมตามคู่มือการดำเนินกิจกรรม กิจกรรมที่ 1 คือ การใช้คำพูดชักจูง โดยผู้วิจัย ด้วยการให้ข้อมูลตามแผนสอน เรื่องผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและ

ใครคือกลุ่มเสี่ยง และการไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% โดยบรรยายผ่านภาพสไลด์ร่วมกับการใช้คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” และกิจกรรมที่ 2 การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ โดยการฉายวิดีโอที่สนเรื่อง สายคว่นวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ และประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม พร้อมทั้งเล่นเกมแลกน้ำ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างรับรู้ถึงภาวะเสี่ยงของโรคเอดส์ จากการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหลายคน ถ้าไม่มีการป้องกัน โดยการใช้ถุงยางอนามัยก็จะสามารถทำให้ติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ได้

4. สรุปสาระของการทำกิจกรรมและเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม และมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง

สรุปภายหลังการดำเนินกิจกรรมครั้งที่ 1 ขณะบรรยายให้ความรู้ตามแผนการสอนเรื่องผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและใครคือกลุ่มเสี่ยง และการไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี ตั้งใจฟังและมีการซักถามปัญหาที่สงสัย มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุ อาการและการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สามารถตอบคำถามและอธิบายเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค ผลกระทบและการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ บทบาทหน้าที่ของนักเรียน และวิธีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศได้ โดยมีการซักถามปัญหาในเนื้อหาที่สงสัยและมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันเองภายในกลุ่ม ขณะให้ข้อมูลความรู้ ผู้วิจัยได้ใช้สไลด์และคู่มือผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง ประกอบการใช้คำพูดชักจูง พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงให้ความสนใจมากขึ้น โดยแสดงความตื่นเต้นเมื่อเห็นรูปภาพประกอบการบรรยายในแต่ละโรค ซึ่งการให้ความรู้พร้อมกับการได้เห็นตัวแบบทำให้นักเรียนอาชีวศึกษามีความเข้าใจในเนื้อหาสาระมากยิ่งขึ้น และเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาได้ดูวิดีโอที่สนเรื่อง สายคว่นวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ และประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความเข้าใจเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และสามารถอธิบายถึงผลกระทบของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้ และเมื่อมีการเล่นเกมแลกน้ำ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความกระตือรือร้นและมีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรม และสามารถสรุปสาระสำคัญจากการเล่นเกมแลกน้ำได้ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปเนื้อหาสาระของการเล่นเกมแลกน้ำ และอธิบายเพิ่มเติมจนนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความเข้าใจและรับรู้ถึงภาวะเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ ในตอนท้ายของการบรรยายผู้วิจัยได้สรุปเนื้อหาสาระสำคัญให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงฟังอีกครั้งหนึ่งแล้วกล่าวขอบคุณ และนัดหมายครั้งต่อไป ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงตกลงยินยอม และยินดีเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป

ครั้งที่ 2 ของการดำเนินกิจกรรม (วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 1)

ประกอบด้วย กิจกรรมการใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อน การได้เห็นตัวแบบ สัญลักษณ์ ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง และสภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ที่มีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรม และผู้วิจัยทบทวนสาระในเรื่อง โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ กลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค และวิธีป้องกันผลกระทบที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ในครั้งที่ 1

2. ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมตามคู่มือการดำเนินกิจกรรม กิจกรรมที่ 1 การใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัย ด้วยการให้ข้อมูลตามแผนสอนเรื่อง หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ฤงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ โดยการบรรยายผ่านภาพสไลด์ร่วมกับการใช้คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” พร้อมทั้งเล่นเกม Catch the sperm กิจกรรมที่ 2 การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มให้กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 6-10 คน อภิปรายกลุ่มในประเด็น ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง โดยผู้วิจัยสรุปประเด็นเนื้อหาของกรอภิปราย และเปิดโอกาสให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวด้วยบรรยากาศที่เป็นกันเอง กิจกรรมที่ 3 การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ เป็นการใช้ตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ฤงยางอนามัยที่ถูกต้องให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยการฝึกปฏิบัติกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ฤงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย และกิจกรรมที่ 4 ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง เป็นการฝึกทักษะการใช้ฤงยางอนามัยที่ถูกต้องโดยกลุ่มตัวอย่างได้ฝึกปฏิบัติการใช้ฤงยางอนามัยกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ฤงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

3. ผู้วิจัยสรุปสาระของการทำกิจกรรม และเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม และมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และเป็นกันเอง

สรุป ภายหลังกการดำเนินกิจกรรมครั้งที่ 2 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความเข้าใจในเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับฤงยางอนามัย การใช้ฤงยางอนามัยที่ถูกต้อง และประโยชน์ของฤงยางอนามัย สามารถอธิบายเกี่ยวกับความเชื่อและความเข้าใจผิดที่เป็นอุปสรรคในการใช้ฤงยางอนามัยได้ โดยช่วงการซักถามปัญหานั้น ผู้วิจัยได้กระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นโดยทั่วถึงทั้งห้องเรียนด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง ซึ่งในขั้นตอนการเล่น เกม Catch the sperm นั้น นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการเล่นเกมด้วยความสนใจ และสามารถแสดงความคิดเห็นได้ถูกต้องว่าการเล่นเกม Catch the sperm นั้นอธิบายได้ว่า ฤงยางอนามัยสามารถป้องกันการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ได้ สำหรับในขั้นตอนของการอภิปรายกลุ่ม นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความสนใจและให้ความร่วมมือ ในการร่วมทำกิจกรรมกลุ่มเป็นอย่างดี ผู้นำกลุ่ม ผู้จัดบันทึกความคิดเห็นภายในกลุ่มและผู้นำเสนอ ปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นอย่างดี สมาชิกภายในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็นด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลาย โดยมีการปฏิบัติตามกติกาของกลุ่มอย่างสม่ำเสมอตลอดระยะเวลาในการอภิปรายกลุ่ม และเมื่อ

ตัวแทนกลุ่มออกมานำเสนอแนวทางวิธีการส่งเสริมให้วัยรุ่นหญิงมีความกล้าที่จะซื้อ กล้าพกถุงยางอนามัย และกล้าบอกให้ผู้ชายใช้ถุงยางอนามัยหน้าชั้นเรียน สมาชิกทุกคนให้ความสนใจในการนำเสนอและร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งกระบวนการกลุ่มเอื้อให้สมาชิกในกลุ่มได้มีการแสดงความคิดเห็นและประสบการณ์อย่างครอบคลุม และมีผลต่อการปรับเปลี่ยนทัศนคติของตนเอง ภายหลังจากได้ข้อสรุปร่วมกัน นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้ให้สัตยาบันร่วมกันว่าจะตระหนักและเห็นความสำคัญของการใช้ถุงยางอนามัย ถ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ จะต้องใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ สำหรับขั้นตอนของการสาธิตและการฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยกับหุ่นอวัยวะเพศชายจำลองนั้น หลังจากผู้วิจัยได้สาธิตการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องให้ดูเป็นตัวอย่างโดยการฝึกปฏิบัติกับหุ่นอวัยวะเพศชายจำลองได้ให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงร่วมกันฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องครบทุกคน โดยผู้วิจัยคอยให้คำแนะนำ และสอนทักษะอย่างใกล้ชิดจนนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องโดยมีการกล่าวชมเชยให้กำลังใจแก่นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง หลังจากการฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยแล้วผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของเนื้อหาสาระที่ได้ในกิจกรรมครั้งที่ 2 ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงตั้งใจฟังการสรุปเป็นอย่างดี ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณ และนัดหมายครั้งต่อไป ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงตกลงยินยอม และยินดีเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป

ครั้งที่ 3 ของการดำเนินกิจกรรม (วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 2)

ประกอบด้วย กิจกรรมการใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัยและกลุ่มเพื่อน การได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง และสภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ที่มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรม และผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมตามคู่มือการดำเนินกิจกรรม กิจกรรมที่ 1 การใช้คำพูดชักจูงโดยผู้วิจัย ด้วยการให้ข้อมูลตามแผนสอนเรื่องความปลอดภัย ใครห่วยจะไม่สนใจ โดยการบรรยายผ่านภาพสไลด์ร่วมกับการใช้คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” กิจกรรมที่ 2 การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มให้กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 6-10 คน อภิปรายกลุ่มในประเด็น “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่สนทนใช้ถุงยางอนามัย” โดยผู้วิจัยสรุปประเด็นเนื้อหาของการอภิปราย และเปิดโอกาสให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวด้วยบรรยากาศที่เป็นกันเอง กิจกรรมที่ 3 ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มให้กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 5 คน แสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ฝึกกลุ่มตัวอย่างให้ฝึกทักษะการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่สนทนใช้ถุงยางอนามัย แล้วให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา หาแนวทางสู่การปฏิบัติจริง และให้คำมั่นสัญญาว่าจะดูแลตัวเอง เน้นการเห็นคุณค่าของตนเอง

2. ผู้วิจัยสรุปสาระของการทำกิจกรรมและเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม และมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง

3. ผู้วิจัยดำเนินการกำกับการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตนแล้วผู้วิจัยประเมินว่าผ่านหรือไม่ผ่าน หากไม่ผ่านผู้วิจัยร่วมกับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงทบทวนถึงประเด็นที่นักศึกษาไม่มั่นใจ ถึง ไม่มั่นใจมาก แล้วทบทวนแก้ไขในข้อนั้น ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจะไม่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สรุป ภายหลังจากดำเนินกิจกรรมครั้งที่ 3 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสามารถอธิบายทักษะที่ใช้ในการเจรจาต่อรองให้ผู้อื่นใช้ถุงยางอนามัยได้ และสามารถบอกวิธีการสื่อสารเพื่อการต่อรองทางเพศได้ ในขั้นตอนของการอภิปรายกลุ่ม หลังจากผู้วิจัยแจกใบงานแล้วสมาชิกในแต่ละกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น โดยมีการเคารพกติกาของกลุ่มตลอดการอภิปรายกลุ่ม และเมื่อตัวแทนกลุ่มออกมานำเสนอแนวทางหน้าชั้นเรียน สมาชิกทุกคนให้ความสนใจในการนำเสนอและร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ภายหลังจากได้ข้อสรุปร่วมกันผู้วิจัยสรุปแนวทางในการเจรจาต่อรองเพื่อให้ผู้อื่นใช้ถุงยางอนามัยที่เป็นประเด็นสำคัญซ้ำอีกครั้ง สำหรับการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น มีโอกาสได้สวมบทบาทของผู้อื่นทำให้เกิดความเข้าใจอันดีและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกล้าที่จะพูดต่อรองให้ผู้อื่นใช้ถุงยางอนามัย หลังจากนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้รับใบงานแล้ว สมาชิกในแต่ละกลุ่มได้มีการคัดเลือกตัวแทนในกลุ่มเพื่อมาแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ได้รับ ในระหว่างการทำกิจกรรมนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงร่วมกันแสดงความคิดเห็น โดยในระยะแรกๆของการแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาหญิงยังมีความเขินอายไม่กล้าแสดงแต่หลังจากผู้วิจัยได้กล่าวให้กำลังใจและสมาชิกช่วยกันปรบมือสำหรับผู้ออกมาแสดงบทบาทสมมติทำให้ผู้แสดงมีกำลังใจและกล้าที่จะแสดงมากยิ่งขึ้น หลังจากแสดงบทบาทสมมติครบทุกกลุ่มแล้วนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เพื่อนๆ ได้แสดงไปแล้ว โดยนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้แสดงความคิดเห็นว่าการแสดงบทบาทสมมติในครั้งนี้มีประโยชน์ในการเป็นแนวทางในการต่อรองทางเพศเพื่อเป็นการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของเนื้อหาสาระที่ได้ในกิจกรรมครั้งที่ 3 ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงตั้งใจฟังการสรุปเป็นอย่างดี ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณ และนัดหมายครั้งต่อไป ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงตกลงยินยอมและยินดีเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป

ภายหลังจากจัดกิจกรรมครั้งที่ 3 พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาหญิงผ่านเกณฑ์กำกับการทดลองทุกคน

ขั้นที่ 3 ระยะเวลาหลังการทดลอง

ครั้งที่ 4 ของการดำเนินกิจกรรม (วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 2) เป็นการประเมินผลหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่าง และขอความร่วมมือในการประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Post-test) หลังจากสิ้นสุดการดำเนินการวิจัย กลุ่มควบคุมได้รับความรู้จากผู้วิจัยตามแผนการสอนและทำกิจกรรมในลักษณะเดียวกับที่กลุ่มทดลองได้รับ พร้อมทั้งแจกเอกสารคู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมมือป้องกันตัวเอง” ให้กลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่าง และขอความร่วมมือในการประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Post-test) และแจ้งกลุ่มตัวอย่างทราบถึงการสิ้นสุดการวิจัย พร้อมทั้งแสดงความขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง

สรุป ภายหลังจากดำเนินการกิจกรรมครั้งที่ 4 เป็นการประเมินผลของโปรแกรมหลังการทดลอง นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงทุกคนให้ความร่วมมือในการประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเป็นอย่างดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขออนุญาตทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3

2. หลังจากได้รับการอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยขอพบอาจารย์ฝ่ายวิชาการเพื่อแนะนำตนเองแล้วแจ้งวัตถุประสงค์การทำวิจัย รายละเอียดเกี่ยวกับแผนการดำเนินวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล และการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย รวมทั้งนัดหมายวัน และเวลาที่ใช้ในการทดลอง โดยมีการจัดกิจกรรมในวันจันทร์ และวันศุกร์ ในสัปดาห์เดียวกัน ซึ่งในการดำเนินการ ผู้วิจัยได้นัดหมายกับอาจารย์ฝ่ายวิชาการ โดยช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการจัดกิจกรรม คือ คาบเวลาในช่วงบ่าย คือ 13.00-15.00 น. เนื่องจากชั่วโมงดังกล่าวเป็นชั่วโมงของการฝึกปฏิบัติ นักเรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้ มิได้เป็นการเรียนการสอนตามชั้นเรียนตามปกติ จึงไม่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนแต่อย่างใด และทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมดังกล่าว ผู้วิจัยได้ประสานงานกับอาจารย์ประจำชั้นเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนอาชีวศึกษาในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง เพื่อแนะนำตนเอง สร้างสัมพันธภาพ แจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการวิจัย โดยเน้นเรื่องของการรักษาความลับจึงขอให้ตอบตรงความจริง และให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Pre-test) ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

4. นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน จำนวน 3 ครั้ง และนักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับความรู้ตามปกติ

5. ผู้วิจัยประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Post-test) ทั้งในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ประกอบด้วยการวิเคราะห์ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล นำมาแจกแจงความถี่ โดยคำนวณหาค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงก่อนและหลังได้รับการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน โดยใช้สถิติ Dependent t-test
3. เปรียบเทียบความต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (\bar{d}) ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ Independent t-test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ชนิดสองกลุ่มวัดก่อน และหลังการทดลอง (The pretest-posttest control group design) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 อายุระหว่าง 18-20 ปี ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน (30 คน/ห้อง) และกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน (30 คน/ห้อง) สุ่มเข้ากลุ่มโดยจับสลากเลือกโรงเรียนเพื่อจัดเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยนำเสนอได้ตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อน และหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อน และหลังได้รับความรู้ตามปกติ

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำแนกตามอายุ อายุเฉลี่ย ศาสนา รายได้ และความเพียงพอของรายได้

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=30)		กลุ่มควบคุม (n=30)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี)				
18	11	36.7	9	30.0
19	12	40.0	18	60.0
20	7	23.3	3	10.0
อายุเฉลี่ย ($\bar{x} \pm S.D$)	18.87 \pm .77		18.80 \pm .61	
การนับถือศาสนา				
พุทธ	30	100	30	100
รายได้ (บาท)				
ต่ำกว่า 2,000	6	20.0	9	30.0
2,000-3,000	4	13.3	7	23.3
3,001-4,000	14	46.7	11	36.7
4,001-5,000	2	6.7	1	3.3
มากกว่า 5,000	4	13.3	2	6.7
ความเพียงพอของรายได้				
ไม่เพียงพอ	4	13.3	3	10.0
เพียงพอ	26	86.7	27	90.0

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มทดลองมีอายุมากที่สุด คือ 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.0 กลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 60.0 โดยมีอายุเฉลี่ย 18.87 ปี และ 18.80 ปี ตามลำดับ การนับถือศาสนา พบว่า กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทุกคนนับถือศาสนาพุทธ รายได้ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีรายได้ 3,001-4,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.7 และ 36.7 ตามลำดับ ซึ่งส่วนใหญ่รายได้มีความเพียงพอ คิดเป็น ร้อยละ 86.7 และ 90.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำแนกตามประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=30)		กลุ่มควบคุม (n=30)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์				
เคย	14	46.7	17	56.7
ไม่เคย	16	53.3	13	43.3

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 53.3 กลุ่มควบคุมส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 56.7

ตารางที่ 3 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตาม อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก และเหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=14)		กลุ่มควบคุม (n=17)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (อายุเฉลี่ย $\bar{X} \pm S.D$)	15.43±.75		15.76±.66	
14 ปี	1	7.1	-	-
15 ปี	7	50.0	9	52.9
16 ปี	5	35.7	6	35.3
17 ปี	1	7.1	2	11.8
บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรก				
คนรัก	14	100	17	100
เหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก				
มีความต้องการทางเพศ	2	14.3	1	5.9
อยากรู้อยากลอง	3	21.4	6	35.3
เมา	1	7.2	-	-
รักและตามใจแฟน	5	35.7	10	58.8
ถูกบังคับข่มขืน	3	21.4	-	-

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ คือ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา คือ อายุ 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.7 สำหรับกลุ่มควบคุม พบว่า อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่ คือ อายุ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.9 และรองลงมา คือ อายุ 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.3 ตามลำดับ โดยอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มทดลอง คือ 15.43 ปี และในกลุ่มควบคุมคือ 15.76 ปี บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม คือ คนรัก คิดเป็นร้อยละ 100 สำหรับเหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มทดลอง คือ รักและตามใจแฟนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.7 และเหตุผลรองลงมา คือ อยากรู้อยากลอง และถูกบังคับข่มขืน คิดเป็นร้อยละ 21.4 เท่ากัน สำหรับกลุ่มควบคุมเหตุผลส่วนใหญ่ของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ รักและตามใจแฟน คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมา คือ อยากรู้อยากลอง คิดเป็นร้อยละ 35.3

ตารางที่ 4 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตาม การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และเหตุผลของการใช้และไม่ใช้ถุงยางอนามัย

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=14)		กลุ่มควบคุม (n=17)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก				
ใช้	5	35.7	6	35.3
ไม่ใช้	9	64.3	11	64.7
เหตุผลของการใช้ถุงยางอนามัย*				
ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	10	35.7	6	30.0
ป้องกันโรคเอดส์	6	21.4	5	25.0
ป้องกันการตั้งครรภ์	9	32.2	8	40.0
บอกให้คู่นอนใช้	3	10.7	1	5.0
เหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัย*				
ไม่เป็นธรรมชาติ	4	22.2	8	30.8
คิดว่าไม่ไว้ใจกัน	4	22.2	3	11.5
คิดว่าคู่นอนปลอดภัย	3	16.7	1	3.8
คิดว่าไม่น่าตั้งครรภ์	1	5.6	4	15.4
คู่นอนไม่ต้องการให้ใช้	-	-	1	3.8
ขัดจังหวะการร่วมเพศ	3	16.7	4	15.4
เกิดความอับอายในการพกพา	1	5.6	2	7.7
ใช้วิธีคุมกำเนิดแบบอื่น	2	11.0	3	11.6

* ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 64.3 และ 64.7 ตามลำดับ สำหรับเหตุผลของการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มทดลอง คือ เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมา คือ ใช้เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ และป้องกันโรคเอดส์ คิดเป็นร้อยละ 32.2 และ 21.4 ตามลำดับ ในกลุ่มควบคุม พบว่า ใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ

40.0 รองลงมา คือ เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 30.0 สำหรับเหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยมากที่สุดในกลุ่มทดลอง คือ คิดว่าไม่เป็นธรรมชาติ และคิดว่าไม่ไว้ใจกัน คิดเป็นร้อยละ 22.2 เท่ากัน ในกลุ่มควบคุม พบว่า เหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยมากที่สุด คือ คิดว่าไม่เป็นธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมา คือ คิดว่าไม่น่าตั้งครรภ์ และขัดจังหวะการร่วมเพศ คิดเป็นร้อยละ 15.4 เท่ากัน

ตารางที่ 5 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตาม การมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=14)		กลุ่มควบคุม (n=17)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา				
มี	11	78.6	14	82.4
ไม่มี	3	21.4	3	17.6

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 78.6 และ ร้อยละ 82.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตาม ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ จำนวนคู่นอนที่มีในปัจจุบัน ประเภทของคู่นอนที่มีในปัจจุบัน และการใช้ถุงยางอนามัยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=11)		กลุ่มควบคุม (n=14)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา				
1-2 ครั้ง	7	63.6	6	42.9
เกือบทุกสัปดาห์	4	36.4	7	50.0
เกือบทุกวัน	-	-	1	7.1
จำนวนคู่นอนที่มีในปัจจุบัน				
1 คน	11	100	14	100
คู่นอนที่มีในปัจจุบัน				
แฟน	11	100	13	92.9
เพื่อนชาย	-	-	1	7.1
การใช้ถุงยางอนามัยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา				
ไม่เคยใช้เลย	2	18.2	4	28.6
นานๆ ครั้ง	7	63.6	5	35.7
บ่อยครั้ง	1	9.1	2	14.3
ใช้ทุกครั้ง	1	9.1	3	21.4

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา กลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.6 รองลงมา คือ มีเพศสัมพันธ์เกือบทุกสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 36.4 และกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์เกือบทุกสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา มีเพศสัมพันธ์ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.9 จำนวนคู่นอนที่มีในปัจจุบัน ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีคู่นอนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยกลุ่มทดลองมีคู่นอนเป็นแฟน คิดเป็นร้อยละ 100 และกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีคู่นอนเป็นแฟน คิดเป็นร้อยละ 92.9 กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีการใช้ถุงยางอนามัยกับแฟนนานๆ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.6 และ 35.7 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 9.1 และ 21.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เฉพาะผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา จำแนกตามการคุมกำเนิดในปัจจุบัน

คุณลักษณะของนักเรียนอาชีวศึกษา	กลุ่มทดลอง (n=11)		กลุ่มควบคุม (n=14)	
	จำนวนความถี่	ร้อยละ	จำนวนความถี่	ร้อยละ
วิธีการคุมกำเนิดของนักเรียน				
ใช้ถุงยางอนามัย	3	27.3	3	21.4
รับประทานยาคุมกำเนิด	2	18.2	4	28.6
ฉีดยาคุมกำเนิด	1	9.1	-	-
หลั่งนอก	5	45.5	7	50.0

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มทดลองที่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีการคุมกำเนิดโดยวิธีหลั่งนอกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมา คือ การใช้ถุงยางอนามัย คิดเป็นร้อยละ 27.3 สำหรับกลุ่มควบคุม พบว่า ส่วนใหญ่มีการคุมกำเนิดโดยวิธีหลั่งนอกคิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา คือ การรับประทานยาคุมกำเนิด คิดเป็นร้อยละ 28.6

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อน และหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อน และหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน (n=30)

กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		df	t	p-value
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D			
ความตั้งใจในการใช้ถุงยาง							
อนามัย (พิสัย: 0-12)	5.66	1.60	10.63	0.99	29	14.72	.000
การแปลคะแนน	ระดับต่ำ		ระดับสูง				

จากตารางที่ 8 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อนการทดลองเท่ากับ 5.66 (ระดับต่ำ) หลังการทดลองเท่ากับ 10.63 (ระดับสูง) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันด้วยวิธีทางสถิติด้วย Dependent t-test พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) นั่นคือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยภายหลังการทดลองอยู่ในระดับที่สูงกว่าก่อนการทดลอง

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา เพศหญิงก่อน และหลังได้รับความรู้ตามปกติ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน อาชีวศึกษาเพศหญิงก่อน และหลังได้รับความรู้ตามปกติ (n=30)

กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		df	t	p-value
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D			
ความตั้งใจในการใช้ถุงยาง อนามัย (พิสัย: 0-12)	5.73	1.20	5.86	0.89	29	0.51	.061
การแปลคะแนน	ระดับต่ำ		ระดับต่ำ				

จากตารางที่ 9 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ ก่อนการทดลองเท่ากับ 5.73 (ระดับต่ำ) หลังการทดลองเท่ากับ 5.86 (ระดับต่ำ) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันด้วยวิธีทางสถิติด้วย Dependent t-test พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง หลังการทดลองไม่แตกต่างจากค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .01$) นั่นคือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยก่อนและหลังได้รับความรู้ตามปกติ ไม่แตกต่างกัน โดยอยู่ในระดับต่ำทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน อาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มทดลอง (n=30) และกลุ่มควบคุม (n=30)

ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย	\bar{d}	S_d	df	t	p-value
กลุ่มทดลอง	4.97	1.85	58	11.33	.000
กลุ่มควบคุม	0.13	1.43			

จากตารางที่ 10 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 4.97 และกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 0.13 เมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยวิธีทางสถิติด้วย Independent t-test พบว่า ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) นั่นคือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับความรู้ตามปกติ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ชนิดสองกลุ่มวัดก่อน และหลังการทดลอง (The pretest-posttest control group design) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับความรู้ตามปกติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อนและหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนการได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
2. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 อายุระหว่าง 18-20 ปี ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับอาชีวศึกษาเพศหญิงที่กำลังศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จากโรงเรียน 2 แห่ง ที่มีลักษณะคล้ายกัน คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี โดยคัดเลือกโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน (30 คน/ห้อง) โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง รวมจำนวน 60 คนโดยมีการกำหนดคุณสมบัติในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนสหศึกษาที่มีจำนวนเพศหญิงประมาณ 98% ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. มีหลักสูตรการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาสอดคล้องในรายวิชาครอบครัวศึกษาและความปลอดภัยในชีวิตเหมือนกัน ซึ่งมีรายละเอียดของเนื้อหาครอบคลุม เรื่องการเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศ ความหมายของเพศศึกษา การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และจิตใจในวัยรุ่น ระบบสืบพันธุ์ หลักการเลือกคู่ครอง การวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด การตั้งครรภ์ และการดูแลทารก พฤติกรรมของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันภัยทางเพศ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3. เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอเมือง และให้ความร่วมมือในการทำวิจัย

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาในครั้งนี้ กำหนดขนาดตัวอย่างด้วยการวิเคราะห์อำนาจทดสอบ โดยใช้โปรแกรม Power Analysis for Sample Size (Cochran and Cox, 1992; Machin et al., 1977; Tabachnick and Fidell, 1996) โดยการกำหนดอำนาจทดสอบที่ 90% ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ทั้งนี้โดยใช้ข้อมูลจากการศึกษาของสุวรรณทิพย์ ชูทัพ (2551) พบว่า ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยกลุ่มละ 7 คน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งห้องเรียนๆละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ทั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลมีการกระจายตัวเข้าใกล้โค้งปกติ และมีขนาดใหญ่เพียงพอในการทำวิจัย

ขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

1. เลือกโรงเรียนที่มีหลักสูตรการสอนคล้ายกัน และมีสื่ออุปกรณ์ทางการเรียนการสอนพร้อม และอยู่ในเขตอำเภอเมืองซึ่งมีทั้งหมด 2 โรงเรียน ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี
2. จับฉลากเลือกโรงเรียนเพื่อจัดเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยฉลากที่หยิบได้ครั้งแรก กำหนดให้เป็นโรงเรียนในกลุ่มทดลอง ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี และฉลากที่จับได้เป็นครั้งที่ 2 จัดเป็นโรงเรียนในกลุ่มควบคุม ได้แก่ โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี
3. คัดเลือกห้องเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาบัญชีเนื่องจาก ผู้วิจัยได้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับอาจารย์ฝ่ายวิชาการ พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สาขาบัญชีเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสูงมากกว่านักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สาขาอื่นๆ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงได้มีการคัดเลือกห้องเรียนในสาขาบัญชี ซึ่งมีทั้งหมด 3 ห้อง โดยคัดเลือกโรงเรียนละ 1 ห้องโดยการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย มีดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

1.1 การใช้คำพูดชักจูง

1.1.1 การใช้คำพูดชักจูงโดยตัวผู้วิจัยด้วยการให้ความรู้ตามแผนการสอน จำนวน 4 เรื่องคือ 1) ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และโรคเอดส์ 2) การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3) หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: อยุ่อย่างอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ 4) ความปลอดภัย ใครล่ะจะไม่สนใจซึ่งประกอบด้วยทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย

1.1.2 การใช้คำพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อน โดยการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย”

1.2 การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น

1.2.1 จากตัวแบบสัญลักษณ์ คือ วิดีทัศน์จำนวน 2 เรื่องได้แก่ 1) สายด่วนวัยใส เข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ โรคเอดส์ 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และคู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง”

1.2.2 จากตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องให้คุณเป็นตัวอย่าง โดยการฝึกปฏิบัติกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย

1.3 ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง

1.3.1 โดยกลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง

1.3.2 โดยการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้”

1.4 สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ซึ่งกิจกรรมที่มีการส่งเสริมแหล่งสมรรถนะแห่งตนทั้ง 4 ด้านดังกล่าว ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยในระดับสูง ส่งผลให้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ โดยผู้วิจัยได้นำแผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” คู่มือดำเนินกิจกรรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน และภาพสไลด์ประกอบแผนการสอน ที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบแก้ไขเนื้อหา และภาษาที่ใช้ ตลอดจนการจัดลำดับของเนื้อหา และความเหมาะสมของเวลาในแต่ละกิจกรรมจากผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง

2. เครื่องมือกำกับการทดลอง ได้แก่

2.1 แบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยของ Hanna (1999) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) มีค่าความเชื่อมั่น .85 ทำการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน หลังจากนั้นนำเครื่องมือมาวิเคราะห์ความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .81

2.2 แบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรมของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องเข้าร่วมกิจกรรมให้ครบทั้ง 3 ครั้ง จึงถือว่าผ่านเกณฑ์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

3.1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

3.2 แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk et al. (1998) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) ที่ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่าน ได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI) เท่ากับ 1 และทำการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน หลังจากนั้นนำเครื่องมือมาวิเคราะห์ความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .82 ในกลุ่มตัวอย่างจริงได้ค่าความเที่ยง .88

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยขอเข้าพบผู้อำนวยการทั้ง 2 โรงเรียน เพื่อแนะนำตนเองแล้วแจ้งวัตถุประสงค์การทำวิจัย หลังจากได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการแล้ว ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างมาโรงเรียนละ 1 ห้องโดยการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) โดยทั้งกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองทำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Pre-test) ระยะเวลาดำเนินการทดลอง กลุ่มควบคุมได้รับความรู้จากหลักสูตรการเรียนการสอนตามปกติของโรงเรียน กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนโดยมีการจัดกิจกรรมทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยมีการจัดกิจกรรมในวันจันทร์ และวันศุกร์ในสัปดาห์เดียวกันในคาบเวลาช่วงบ่าย คือ 13.00-15.00 น. และมีการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของ 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4) สถานะด้านร่างกายและอารมณ์ หลังการทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองทำแบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (Post-test)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ .01 ประกอบด้วยการวิเคราะห์ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล นำมาแจกแจงความถี่ โดยคำนวณหาค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงก่อน และหลังได้รับการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน โดยใช้สถิติ Dependent t-test

3. เปรียบเทียบความต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง (\bar{d}) ระหว่างกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ Independent t-test

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง หลังได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนได้โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

2. ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา เพศหญิง กลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลของ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยาง อนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง ผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายตามสมมติฐานการวิจัย ได้ดังนี้

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา เพศหญิงหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนการได้รับโปรแกรมส่งเสริม สมรรถนะแห่งตน

ผลการวิจัย พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน อาชีวศึกษาเพศหญิงหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนได้รับ โปรแกรม ส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตาม สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับโปรแกรม ส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเป็นกลุ่มที่ได้รับการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ซึ่งการรับรู้สมรรถนะ แห่งตน (Self-efficacy) เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ของบุคคลเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนที่จะจัดการ และดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถทำนายการ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล และการคงอยู่ของพฤติกรรม โดยเป็นการเชื่อมโยงระหว่าง การรับรู้กับการกระทำพฤติกรรม (Bandura, 1997) ซึ่งหากบุคคลรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในการ ปฏิบัติพฤติกรรมก็จะนำไปสู่การกระทำเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นๆ โดยผ่านการพัฒนาการ รับรู้สมรรถนะแห่งตนจาก 4 แหล่ง ตามแนวคิดของ Bandura (1997) คือ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง

4) สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงในกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับการพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตนจากทั้ง 4 แหล่ง จึงทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้ถึงสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย เห็นถึงประโยชน์ และลดอุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรรภ์อย่างถูกต้อง และมีทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย จึงส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในระดับสูง (Sheeran and Orbell, 1998) ซึ่งความตั้งใจเป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม กล่าวคือ ความตั้งใจของบุคคลที่จะแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรมนั้นจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมในลักษณะที่สอดคล้องกับความตั้งใจที่มีอยู่เดิม ดังนั้นถ้าบุคคลมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสูง ก็จะส่งผลให้เกิดการแสดงออกของพฤติกรรมนั้นๆ ได้สูงเช่นกัน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดกระทำปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ได้แก่ อายุ เพศ การรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรค ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรรภ์ บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยและทักษะในการเจรจาต่อรอง (ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์, 2544; Kaneko, 2007; Thato et al., 2003; Titanard Limaroom, 2006) โดยผู้วิจัยได้จัดกระทำปัจจัยทำนายที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ คือ ปัจจัยด้านการรับรู้ประโยชน์ในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้อุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดโรค ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ ทักษะในการเจรจาต่อรอง ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนต่อการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยมาจัดกระทำในโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดยผู้วิจัยได้คำนึงถึงหลักของการออกแบบงานวิจัย Maximize Systematic Variance ด้วยการจัดกระทำเพื่อปรับเปลี่ยนปัจจัยทุกปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย การจัดกระทำเพื่อให้กลุ่มทดลองมีความแตกต่างของสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมมากที่สุด (รัตนศิริ ทาโต, 2551) โดยมีการใช้แนวคิดทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) มาเป็นแนวทางในการดำเนินกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การใช้คำพูดชักจูง (Verbal persuasion) 1.1) การพูดชักจูงโดยผู้วิจัย เป็นการให้ข้อมูลตามแผนการสอน 4 เรื่อง ได้แก่ 1. ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคในกลุ่มเสี่ยงซึ่งประกอบด้วยเรื่อง โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน และมีการเล่นเกมแลกเปลี่ยน 2. การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100% 3. หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ถุงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบซึ่งประกอบด้วยเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ประโยชน์ และอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีสื่อสไลด์ประกอบการสอน และมีการเล่นเกม Catch the sperm 4. ความปลอดภัย ใครล่ะจะไม่สนใจซึ่งประกอบด้วย ทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย การใช้คำพูดชักจูงเป็นกิจกรรมที่ใช้คำพูดเพื่อโน้มน้าวให้บุคคลเชื่อมั่นว่าตนเองมีสมรรถนะที่จะกระทำพฤติกรรมให้ประสบความสำเร็จได้ (Bandura, 1997) ซึ่งการใช้คำพูดชักจูงด้วยการให้ข้อมูลความรู้เหล่านี้ ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรคเห็นถึงประโยชน์ และลดอุปสรรคของการใช้ถุงยางอนามัย และมีทักษะการเจรจาต่อรอง ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความมั่นใจในสมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การเพิ่มความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และมีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ 1.2) การพูดชักจูงโดยกลุ่มเพื่อนเป็นการร่วมกันอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิดกล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย” ในการอภิปรายกลุ่ม กระบวนการกลุ่ม (Group dynamic) จะเอื้อให้สมาชิกในกลุ่มได้มีการแสดงความคิดเห็น และประสบการณ์อย่างครอบคลุม (รัตนศิริ ทาโต, 2551) ซึ่งอิทธิพลของกลุ่มจะช่วยชักจูงให้สมาชิกเกิดการปรับเปลี่ยนความคิดความเชื่อ ทศนคติของตนเองต่อการใช้ถุงยางอนามัย และเกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตน อันจะนำไปสู่การกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

2. การได้เห็นตัวแบบ หรือประสบการณ์ของผู้อื่น 2.1) จากตัวแบบสัญลักษณ์คือวีดิทัศน์จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1. สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ 2. ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม และ คู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง” 2.2) จากตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย ซึ่งการให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้เห็นตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านวีดิทัศน์ สื่อคู่มือ และตัวแบบจริง โดยผู้วิจัยได้ทำการสาธิตวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องเพื่อให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดทักษะในการใช้ถุงยางอนามัยได้ด้วยตนเอง เป็นการลดปัญหาการลองผิดลองถูก ตลอดจนหลีกเลี่ยงการเข้าใจผิดในการปฏิบัติ ซึ่งการได้เห็นตัวแบบที่สามารถสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงจะให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดการเรียนรู้โดยการสังเกตผ่านกระบวนการตั้งใจ การเก็บจำ การกระทำ และการจูงใจ (Bandura, 1997) ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มมากยิ่งขึ้น

3. ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 3.1) โดยกลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย 3.2) โดยการแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “ชีวิตที่เลือกได้” ซึ่งการที่นักเรียนอาชีวศึกษาได้มีการฝึกทักษะการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีการฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะที่เพียงพอจะให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความเชื่อมั่น

ในสมรรถนะแห่งตน และปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองจนประสบความสำเร็จหลายๆ ครั้ง ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้น สำหรับขั้นตอนของการแสดงบทบาทสมมติซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่ให้กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้เพื่อนอนใช้ถุงยางอนามัย โดยแบ่งกลุ่มให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มละ 5 คนแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่น ได้ดียิ่งขึ้น มีโอกาสได้สวมบทบาทของคนอื่นทำให้เกิดความเข้าใจอันดี และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกล้าพูดต่อรองให้เพื่อนอนใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการที่บุคคลกระทำและประสบความสำเร็จด้วยตนเองหลายๆ ครั้งจะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้นและหากบุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มมากขึ้นจากการกระทำที่ได้ใช้ความพยายามจนประสบความสำเร็จ จะทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ แม้จะต้องพบกับอุปสรรคหรือความล้มเหลวในบางครั้ง (Bandura, 1997) ซึ่งเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้แสดงบทบาทสมมติในการเจรจาต่อรองให้เพื่อนอนใช้ถุงยางอนามัย ก็จะส่งผลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมุ่งมั่นที่จะต่อรองการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ถึงแม้ว่าบางครั้งจะพบกับอุปสรรค ดังนั้นในการส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนจะต้องให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงได้ประสบความสำเร็จด้วยตนเองหลายๆ ครั้ง ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความมั่นใจในการลงมือกระทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดทักษะที่เพียงพอที่จะนำไปสู่การมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้น

4. สภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินกิจกรรมที่เป็นการกระตุ้นสภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง โดยการให้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วยการฝึกทักษะการอภิปรายกลุ่มย่อย ด้วยการใช้คำถามที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีการแสดงบทบาทสมมติด้วยบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเองเพื่อไม่ให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงเกิดความเครียด วิตกกังวล ซึ่งจะเป็นสิ่งกระตุ้นสภาวะด้านร่างกายและอารมณ์ (Bandura, 1997) การที่บุคคลมีสภาวะด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความรู้สึกพึงพอใจ ความรู้สึกมีความสุข ก็จะส่งผลให้บุคคลมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงอยู่ในสภาวะร่างกาย และอารมณ์ที่ผ่อนคลาย ทำให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนส่งผลให้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มมากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องและสม่ำเสมอต่อไป

จากเหตุผลสนับสนุนที่อภิปรายมาจึงกล่าวได้ว่าโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยการนำแนวคิดของ Bandura (1997) มาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ รู้วิธีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ มีการรับรู้ประโยชน์และสามารถลดอุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย มีทักษะในการใช้ถุงยางอนามัยสามารถใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างถูกต้อง และมีทักษะการเจรจาต่อรองให้เพื่อนอนใช้ถุงยางอนามัย มีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการ

ใช้ดูยางอนามัย ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงเกิดความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยอันจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอต่อไป

ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงก่อนและหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน จึงเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน และเมื่อทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีการทางสถิติจึง พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) (ตารางที่ 8) แสดงว่าโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนที่จัดกระทำขึ้นมีผลทำให้กลุ่มทดลองมีความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยเพิ่มขึ้น นั่นคือ ก่อนได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำ เมื่อได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยอยู่ในระดับสูง

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

ผลการวิจัย พบว่า ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเป็นกลุ่มที่ได้รับการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดยมีการใช้แนวคิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) มาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ 1) การใช้คำพูดชักจูง 2) การได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่น 3) ประสบการณ์ที่กระทำสำเร็จด้วยตนเอง 4) สภาพแวดล้อมร่างกายและอารมณ์ ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้สมรรถนะในการใช้ดูยางอนามัย มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครกที่ไม่พึงประสงค์ วิธีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ เห็นถึงประโยชน์ และสามารถลดอุปสรรคในการใช้ดูยางอนามัย มีทักษะในการใช้ดูยางอนามัยได้อย่างถูกต้อง มีทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ดูยางอนามัย โดยมีการจัดกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยเพิ่มมากขึ้น ดังเหตุผลที่ได้อธิบายในสมมติฐานข้อที่ 1 ทำให้ความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ

สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติจากหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาครอบครัวศึกษา และความปลอดภัยในชีวิต ที่ครอบคลุมสาระเกี่ยวกับ การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศ ความหมายของเพศศึกษา การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจในวัยรุ่น ระบบสืบพันธุ์ หลักการเลือกคู่ครอง การวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด การตั้งครรภ์และการดูแลทารก พฤติกรรมของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันภัยทางเพศ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งการให้ความรู้เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมสุขภาพได้ (ทัศนี ประสบกิตติคุณ, 2544) ทั้งนี้ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามหลักสูตรการเรียนการสอนปกติ เป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับการพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ขาดการส่งเสริมถึงประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัย และไม่ได้รับการจัดอุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย ขาดการพัฒนาทักษะการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง และขาดทักษะการเจรจาต่อรองให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัย จึงทำให้ไม่มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัย เมื่อประเมินคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ จึงมีการเพิ่มขึ้นน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามหลักสูตรสมรรถนะแห่งตน (กลุ่มทดลอง $\bar{d} = 4.97$ กลุ่มควบคุม $\bar{d} = 0.13$) ทั้งนี้ ในระยะเริ่มต้นการทดลองกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน และเมื่อสิ้นสุดการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม จึงแสดงให้เห็นว่าไม่มีอิทธิพลของการวัดซ้ำ (Testing Effect) การเกิดวุฒิภาวะ (Maturation) และการเกิดเหตุการณ์พ้อง (History) ในการวิจัยครั้งนี้

ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยก่อนและหลังการทดลอง (\bar{d}) ระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จึงเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนและเมื่อทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีการทางสถิติ พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) (ตารางที่ 10) แสดงว่า โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนที่จัดกระทำขึ้นมีผลทำให้กลุ่มทดลองมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรินทร์ สิมะทราช (2544) ซึ่งศึกษาผลของการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการรับรู้สมรรถนะในตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษา จำนวน 32 ราย ในโรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดพะเยา โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 16 ราย กลุ่มทดลองได้รับการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การยอมรับความแตกต่างระหว่างเพศ ทักษะการปฏิเสธและการเจรจาต่อรอง ทักษะการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ทักษะการจัดการกับอารมณ์

ทักษะการใช้ถุงยางอนามัย กลุ่มทดลองไม่ได้รับการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษา พบว่า ภายหลังจากศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคะแนนการรับรู้สมรรถนะในตนเองสูงกว่าก่อนการศึกษา และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$ และ $p < .01$ ตามลำดับ) สอดคล้องกับการศึกษาของแสงสุรีย์ ทัศนพูนชัย (2540) ศึกษาประสิทธิผลของการอบรมเพื่อการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันโรคเอดส์ของหญิงตั้งครรภ์ โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการรับรู้สมรรถนะในตนเองในการป้องกันโรคเอดส์ ผลการศึกษา พบว่า หลังการทดลอง 1 และ 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันโรคเอดส์สูงกว่าก่อนทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง 4 สัปดาห์สูงกว่า 1 สัปดาห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) เช่นเดียวกับการศึกษาของจอมขวัญ อร่ามกชกร (2544) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนหญิงวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 67 คน เป็นกลุ่มทดลอง 33 คน และกลุ่มควบคุม 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิต ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ คือ ความคิดวิเคราะห์วิจารณ์ ทักษะการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ ทักษะการสื่อสาร ความคิดสร้างสรรค์ ความตระหนักรู้ในตน และความภาคภูมิใจในตนเอง ผลการศึกษา พบว่า ที่ระยะหลังการทดลอง 1 และ 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($p < .0001$, $p < .0001$) และสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .0001$, $p < .0001$) สอดคล้องกับการศึกษาของ John B et al. (1998) ที่ศึกษาผลของโปรแกรมการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงแอฟริกา จำนวน 659 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการยืดระยะเวลาของการมีเพศสัมพันธ์ การลดความถี่ และจำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์ การใช้ถุงยางอนามัย และภาวะสุขภาพทางเพศ โดยมีการติดตามผลจำนวน 3 ครั้ง (3 เดือน 6 เดือน และ 12 เดือน) ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 11.8 ปี โดยการมีเพศสัมพันธ์ในระยะ 3 เดือนแรกไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง แต่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอและมีการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้นใน 3 เดือนแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) จากการศึกษาของ Ralph (2004) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ในวัยรุ่นหญิงแอฟริกา กลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นหญิงแอฟริกาที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแล้ว จำนวน 522 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี กลุ่มทดลองได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ การติดต่อสื่อสาร ทักษะการใช้ถุงยางอนามัย สัมพันธภาพทางเพศ การออกกำลังกายและภาวะโภชนาการ โดยมีการติดตาม 2 ครั้ง (เมื่อครบ 6 เดือน และ 12 เดือน) ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้าย และมีทักษะการใช้ถุงยางอนามัยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

จากเหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การนำแนวคิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนของ Bandura (1997) มาใช้ในการพัฒนาการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย สามารถทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยที่สูงขึ้น และมีคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับความรู้ตามปกติ ซึ่งความตั้งใจเป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม ฉะนั้นถ้านักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง ก็จะส่งผลให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสูงด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่า โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนสามารถทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูงขึ้น จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านการปฏิบัติการพยาบาล การส่งเสริมให้บุคคลมีศักยภาพในการดูแลสุขภาพของตนเองเป็นอีกบทบาทหนึ่งที่มีความสำคัญมากของพยาบาล ซึ่งบทบาทของงานส่งเสริมสุขภาพนั้นในปัจจุบันจำเป็นต้องให้บริการเชิงรุกในชุมชน ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้มีการพิจารณานำโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนไปใช้ในการส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นในโรงเรียน เพื่อให้วัยรุ่นเกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตน รับรู้ประโยชน์ของถุงยางอนามัย มีความรู้ และรับรู้ถึงความเสี่ยงของการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ อันจะนำไปสู่การมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ส่งผลให้มีการใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ

2. ด้านการบริหาร ควรมีการกำหนดนโยบายเชิงรุกที่เน้นการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่น โดยนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานส่งเสริมและสนับสนุนให้กลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาเกิดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ สามารถลดผลกระทบที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ในกลุ่มนักเรียนหญิงได้

3. ด้านการศึกษาพยาบาล ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้มีกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาสมรรถนะทั้ง 4 แหล่ง เพื่อให้นักเรียนพยาบาลเห็นความสำคัญของการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย และนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงได้

4. ข้อเสนอแนะในการนำโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ไปใช้

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้กลุ่มวัยรุ่นได้รับข้อมูลความรู้ ทำให้รู้เท่าทันถึงผลกระทบที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย มิได้มุ่งเน้นให้กลุ่มวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ในวัย

เรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มทั้งที่มีประสบการณ์ทางเพศและไม่มีประสบการณ์ทางเพศนั้น ผู้วิจัยได้มีการจัดกิจกรรมละลายพฤติกรรมเพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มก่อน การดำเนินกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน และในการร่วมทำกิจกรรมนั้นจะไม่มี การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งตลอดการดำเนิน กิจกรรมผู้วิจัยได้เน้นย้ำให้กลุ่มตัวอย่างได้ตระหนักถึงการไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน แต่หากวัยรุ่น ตัดสินใจดีแล้วที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็ต้องมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย และมีความรับผิดชอบ โดยการ ใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

4.1 การนำโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนไปประยุกต์ใช้นั้น จำเป็นต้องมีการส่งเสริม แหล่งการเรียนรู้สมรรถนะแห่งตนทั้ง 4 แหล่งเพื่อ ให้กลุ่มวัยรุ่นมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในระดับ ที่สูงพอ (> 80%) เพื่อคาดหวังให้ส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่น

4.2 การนำโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนไปประยุกต์ใช้นั้น จำเป็นต้องมีการเสนอ ตัวแบบที่มีความเหมาะสม มีลักษณะที่ชัดเจน มีขั้นตอนในการปฏิบัติไม่ซับซ้อน และง่ายต่อการ เรียนรู้ผ่านการสังเกต อันจะส่งผลให้ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจ และทำให้เกิดการเรียนรู้สมรรถนะ แห่งตนเพิ่มมากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

4.3 พยายามที่จะนำโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนไปประยุกต์ใช้นั้น จำเป็นต้องมีการเสริมแรงใจ ด้วยการยกย่อง ชมเชย ให้กำลังใจ ปรบมือให้เกียรติ เพื่อให้สมาชิกภายในกลุ่ม มีความรู้สึกพึงพอใจ และมีความสุข ซึ่งเป็นการพัฒนาการเรียนรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยาง อนามัยของกลุ่มวัยรุ่น ทำให้เกิดการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มมากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอต่อไป

5. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.1 ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาถึงผลของการใช้โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อ ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงอื่น ๆ ด้วย เช่น กลุ่มชายรักชาย

5.2 ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนที่มีต่อ พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยและอุบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศ หญิง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา ปฎิยุทธ. (2541). คำนิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทาง
สุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ
นักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กฤตยา อาชวนิจกุล. (2548). "ผู้หญิง" ในวาทกรรมลัทธิทางเพศ. พิมพ์ครั้งที่ 1: ศูนย์สตรีศึกษา
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ .
- ขวัญจิต ดิศักดิ์. (2549). ผลของโปรแกรมการส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนโดยผู้นำกลุ่มเพื่อนต่อ
พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จอมขวัญ อ่วมกษกร. (2544). ผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อการรับรู้ความสามารถของ
ตนเองในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนหญิงวิทยาลัยอาชีวศึกษา
เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัยสิทธิ์ พงษ์พัฒน์. (2544). การสำรวจพฤติกรรมและการรับรู้ของนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่
เกี่ยวกับโรคเอดส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาสถิติประยุกต์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชวนชม สกนธวัฒน์. (2540). การคุมกำเนิด. พิมพ์ครั้งที่ 4: ภาควิชาสูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา
คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น .
- ฐิติพร อิงคถาวรวงศ์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงใน โรงเรียนอาชีวศึกษา.
สงขลานครินทร์เวชสาร 25,6 (พ.ย.-ธ.ค. 2550): 511-520.
- ณัฐนันท์ คงคาหลวง. (2548). เหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่น
ตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยา
และพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรรัตน์ เชนนะสิริ และชนรักษ์ ผลิพัฒน์. (2547). การเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อ
เอชไอวีในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาชายและหญิง ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2
พ.ศ. 2547. รายงานเฝ้าระวังทางระบาดวิทยาประจำสัปดาห์ 37 (มีนาคม): 149-154.
- ทิพย์วรรณ บุญยาภรณ์. (2550). ผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองและการ
รับรู้ประโยชน์ต่อพฤติกรรมออกกำลังกายและการจัดการความเครียดของหญิง
ตั้งครรภ์วัยรุ่นภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทัศนีย์ ประสบกิตติคุณ. (2544). การรับรู้สมรรถนะของตนเองกับพฤติกรรมสุขภาพ. วารสารสภา
การพยาบาล. 16(3):1-12.

นิรมล เมืองโสม. (2543). วัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อ
การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง: กรณีศึกษาจังหวัดหนึ่งของ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุยฎิบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.

บังอร เทพเทียนและคณะ. (2549). การเฝ้าระวังพฤติกรรมทางเพศที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี
ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุยฎิบัณฑิต. สถาบันพัฒนาการสาธารณสุข
อาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล.

บุญยานุช เดชบริบูรณ์. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนชายใน
วิทยาลัยอาชีวศึกษา จังหวัดตาก. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาสาธารณสุข
ศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นันทพร พ่วงแก้ว. (2548). ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะของตนเอง
ต่อพฤติกรรมและระยะเวลาในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ของมารดาทำงานนอกบ้านที่มีบุตร
คนแรก. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปิยะดา เมธีวรรณกุล. (2544). การศึกษาถึงพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษาในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน .
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พิสมัย นพรัตน์. (2543). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและ
อาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และ
ศัลยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พัชรินทร์ สิมทะราช. (2544). ผลของการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการ
รับรู้สมรรถนะในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษา.
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์ และศัลยศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รุจา ภูโพนบูลย์. (2549). การพัฒนาโปรแกรมการวางแผนพฤติกรรมเพื่อป้องกันและลดพฤติกรรม
เสี่ยงในวัยรุ่น. สำนักงานกองทุนสนับสนุนสร้างเสริมสุขภาพ แผนงานพัฒนา

สถาบันการศึกษาพยาบาลเป็นผู้นำการสร้างเสริมสุขภาพ .

- รัชนี ศรีสว่าง. (2545). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัตน์ศิริ ทาโต. (2551). การวิจัยทางการพยาบาล: แนวคิดสู่การประยุกต์ใช้. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลาวัญย์ อมรรรัตน์ และธนรักษ์ พลพัฒน์. (2549). การเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 พ.ศ. 2549.
- วัชรรา สุขแท้. (2546). ผลของโปรแกรมการสอนเรื่องสุขภาพทางเพศ ต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วางแผนครอบครัวและประชากร, กอง. (2542). ผลการสำรวจสถานการณ์การทำแท้งในประเทศไทย.
- วรัญญา กุลดิลก. (2541). ทักษะชีวิตในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศักดิ์ดา สามูล. (2545). การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาสุขศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีนคร มังคะมณี. (2547). ผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการดูแลตนเอง ต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่นครั้งแรก. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีสุดา โภคา. (2541). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยกำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเด็กวัยรุ่นชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สกวาดือน โอคมี. (2541). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้หรือไม่ใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ ในกลุ่มชายที่มาตรวจที่สถานกามโรคบางรัก. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาการเจริญพันธุ์ และการวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- แสงสุริย์ ทศนพูนชัย. (2540). **ประสิทธิผลของการอบรมเพื่อการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันโรคเอดส์ของหญิงตั้งครรภ์.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สัจจา ทาโต. (2550). **การมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควรของวัยรุ่นไทย.**วารสารพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีที่ 1 (ก.ค.-ธ.ค.): 19-30.
- สาธาณสุข, กระทรวง. กรมควบคุมโรค. (2549). **แนวโน้มของการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์.**
- สาธาณสุข, กระทรวง. กรมควบคุมโรค. (2550). **ข้อมูลผู้ป่วยเอดส์.** <http://epid.moph.go.th> (accessed July 10, 2007).
- สุธีรา เมืองนาโพธิ์. (2542). **การประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันการโรคในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดฉะเชิงเทรา.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุปรียา รามการุณ. (2544). **ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาสาธารณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมจิต หนูเจริญกุล. (2542). **การพยาบาล ศาสตร์ของการปฏิบัติ.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: ห.จ.ก. วี.เจ. พรินติ้ง.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2550). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณทิพย์ ชูทัพ. (2551). **ผลของโปรแกรมความเชื่อด้านสุขภาพต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หทัยรัตน์ วีระนรพานิช. (2540). **การประยุกต์แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพเพื่อป้องกันโรคเอดส์ในนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาสุศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อุษณีย์ ลักขณาธร และคณะ. (2542). **ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง.** การประชุมวิชาการสุศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 9 .รวมบทคัดย่อการวิจัยและวิทยานิพนธ์. กองสุศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.

ภาษาอังกฤษ

- Baele, J., Dusseldorp, E., and Maes, S. (2001). Condom use self-efficacy : Effect on intended and actual condom use in adolescents. **Journal of Adolescent Health** , 28, 421-431 .
- Bandura, A. (1997). **Self-efficacy: The exercise of control**. Stamford University, NY: W.II.Freeman and Company.
- Bryan, A.D., Aiken, L.S., and West, S.G. (1996). Increasing condom use: valuation of a theory-based intervention to prevent sexually transmitted diseases in young women . **Health Psychology**. 15(5): 371-82.
- Buunk, B.P., Bakker, A.B., Sior, F.W., van den Eijnden, R.J.J.M., and Yzer, m.c. (1998). Predictors of AIDS-preventive behavioral intention among adult heterosexual at risk for HIV-infection: Extending current models and measures. **AIDS Education and Prevention**, 10,149-172.
- Hanna, K.M. (1999). An adolescent and young adult condom Self-efficacy scale. **Journal of Pediatric Nursing**, 14, 59-66.
- Jemmott, L.S., and Jemmott, J.B. (1992) . Increasing condom-use intentions among sexually active black adolescent women . **Nursing Research**, 41(6):380.
- John, B., Jemmott III., Loretta Sweet Jemmott., Geoffrey, T. and Fong (1998). Abstinence and safer sex HIV risk-reduction interventions for African American adolescents. **The journal of the American Association** , Vol. 279 No. 19, May 20, 1998.
- Kaneko, N. (2007). Association between condom use and perceived barriers and self-efficacy of safe sex among young women in Japan. **Nursing and Health Sciences**, 9,284-289.
- Kenis, G. (2007). **Factors related to male condom use among female high school adolescent in Kabarole district, Rural Uganda**. Mahidol university.
- Mahoney, C.A., Thombs, D.L., and Ford, O.J. (1995). Health belief and Self-efficacy model: Their utility in explaining college student condom use. **AIDS Education and Prevention**, 7,32-49 .
- Ralph, J., Gina, M., Wingood, ScD. (2004). Efficacy of an HIV Prevention for African American Adolescent Girls. **The journal of the American Association** , Vol. 292 No.2, July 14, 2004.
- Sheeran, P. and Orbell, S. (1998). Do intentions predict condom use Meta-analysis and examination of six moderator variables. **PubMed- indexed for MEDLINE**; 231-250.

- Srisuriyawet, S. (2006). **Psychosocial and gender-based determinants for sexual risk behaviors among adolescents in school**. Doctoral Dissertation graduate School, Chiangmai university.
- Thato, S. (2002). **An assessment of risky health behavior during adolescence among vocational students as conceptualized by the Expanded Health Belief model in Bangkok, Thailand**. Doctoral Dissertation University of Pittsburgh.
- Thato, S. et al. (2003). Predictors of Condon Use Among Adolescent Thai Vocational Students. **Journal of Nursing Scholarship**, 35 (3): 157-163 .
- Thato, S. et al. (2005). Translation and validation of the Condon Self-Efficacy Scale With Thai Adolescents and Young Adults Vocational Students. **Journal of Nursing Scholarship**, 37: 1, 36-40.
- Limaroon, T. (2006). **Selected factors related to sexual HIV risk- taking of adolescents**. Chulalongkorn University .
- Wood, et al. (1998). Differences in condom behaviors and beliefs among female drug users recruited from two cities . **Journal of Women Health**, 27(1-2): 137-60 .

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ
และจดหมายขอความร่วมมือในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณอร อุชุกภาพ
อาจารย์ด้านสื่อและเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
2. ดร.สมหมาย คชนาม
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุราษฎร์ธานี
3. แพทย์หญิงลาวัลย์ ปัจจักษ์ภักดิ์
นายแพทย์ 8 กลุ่มงานสูตินรีเวชกรรม โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี
4. อาจารย์วิัจมย์ สุขวนวัฒน์
พยาบาลวิชาชีพ 8 (วช.) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสุราษฎร์ธานี
5. อาจารย์สมพร สวัสดิ์ศิริภย์
อาจารย์สอนวิชาเพศศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี

ที่ ศธ 0512.11/ ๗๔๗

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตต์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

๗ ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อังสกุล นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้จึงขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณอร อุชุกภาพ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและบริหารการศึกษา เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ค.อ.หญิง ดร. ยูพิน อังสุโรจน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

สำเนาเรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณอร อุชุกภาพ

งานบริการการศึกษา โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826

ชื่อนิสิต นางสาวศรัณย์พร อังสกุล โทร. 08-9725-9993

ที่ ศธ 0512.11/ 2477

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

|| ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดสุราษฎร์ธานี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อังสกุล นิสิตชั้นปริญญาโท ภาชนะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งคนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้จึงขอเรียนเชิญ ดร. สมหมาย คชนาม นักวิชาการสาธารณสุข 7 เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ต.อ.หญิง ดร. พุทิน อังสุโรจน์)

กณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการศึกษา ดร. สมหมาย คชนามงาน บริการการศึกษา โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826

ชื่อนิสิต นางสาวศรัณย์พร อังสกุล โทร. 08-9725-9993

ที่ ศบ 0512.11/ 444

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

|| ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้จึงขอเรียนเชิญ แพทย์หญิง ลาววัลย์ ปัจจกษภิติ นายแพทย์ 8 กลุ่มงานสูตินรีเวชกรรม เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ต.อ.หญิง ดร. ยูพิน อังสุโรจน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ตำแหน่งเรียน

แพทย์หญิง ลาววัลย์ ปัจจกษภิติ

งานบริการการศึกษา

โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826

ชื่อนิสิต

นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล โทร. 08-9725-9993

ที่ ศษ 0512.11/ ๒4๗๗

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

๒๑ ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสราญบุรีธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตชั้นปริญญาโท ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้จึงขอเรียนเชิญ อาจารย์ วัจม์ สุขวนวิวัฒน์ พยาบาลวิชาชีพ 8 (วช.) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ต.อ.หญิง ดร. ยุพิน อังสุโรจน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

สำเนาเรียน

อาจารย์ วัจม์ สุขวนวิวัฒน์

งานบริการการศึกษา

โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826

ชื่อนิสิต

นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล โทร. 08-9725-9993

ที่ ศษ 0512.11/ 1444

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

๒ ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติบุคลากรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ (ฉบับสังเขป) จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้จึงขอเรียนเชิญ อาจารย์สมพร สวัสดิ์รักษ์ อาจารย์สอนวิชาเพศศึกษา เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรข้างต้นเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ด.อ.หญิง ดร. ยูพิน อังสุโรจน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ผู้แนะนำเรียน	อาจารย์ สมพร สวัสดิ์รักษ์
งานบริการการศึกษา	โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826
ชื่อนิสิต	นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล โทร. 08-9725-9993

ที่ ศธ 0512.11/ 0444

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

๖ มีนาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิทธ์ทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งคนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย จำนวน 30 คน และเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย จำนวน 30 คน จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงชั้น ปวช 3 โดยใช้แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย แบบประเมินการรับรู้ความสามารถในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ นิสิตจะประสานงาน เรื่อง วัน และเวลา ในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ให้ นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ต.อ.หญิง ดร. ยูพิน อึ้งสุโรจน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826

ชื่อนิสิต นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล โทร. 08-9725-9993

ที่ ศร 0512.11/0444

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 ซอยจุฬา 64
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

๖ มีนาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี

เนื่องด้วย นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งคนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย จำนวน 30 คน และเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย จำนวน 30 คน จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงชั้น ปวช 3 โดยใช้แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย แบบประเมินการรับรู้ความสามารถในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ นิสิตจะประสานงาน เรื่อง วัน และเวลา ในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ให้ นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ร.ต.อ.หญิง ดร. ยุพิน อึ้งสุโรจน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา โทร. 0-2218-9825 โทรสาร. 0-2218-9806

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต โทร. 0-2218-9826

ผู้นิสิต นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล โทร. 08-9725-9993

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ประกอบด้วย
 - 1.1 แผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง
 - 1) แผนการสอนชุดที่ 1 เรื่อง “ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและใครคือกลุ่มเสี่ยง”
 - 2) แผนการสอนชุดที่ 2 เรื่อง “การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน:วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล100 %”
 - 3) แผนการสอนชุดที่ 3 เรื่อง “หากตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์: ฤงยางอนามัยสัญลักษณ์ของความรับผิดชอบ”
 - 4) แผนการสอนชุดที่ 4 เรื่อง “ความปลอดภัย ใครล่ะจะไม่สนใจ”
 - 1.2 คู่มือผู้หญิงยุคใหม่ร่วมใจป้องกันตัวเอง
 - 1.3 คู่มือการดำเนินกิจกรรมโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
 - 1.4 สื่อวีดิทัศน์ จำนวน 2 เรื่อง
 - 1) สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ ผลิตโดย กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
 - 2) ประสบการณ์ผู้หญิงท้องเมื่อไม่พร้อม ผลิตโดย มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง
 - 1.5 สื่อสไลด์ประกอบคำบรรยาย

ตัวอย่างแผนการสอน
โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย
ของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง

โดย นางสาวศรัณย์พร อังสกุล
นิสิตคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตน์ศิริ ทาโต

แผนการสอนที่ 1

เรื่อง	ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคเอดส์
วิธีการสอน	บรรยาย อภิปราย
ผู้สอน	นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล
ผู้เรียน	นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงชั้น ปวช.3
สถานที่	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
เวลาที่สอน	45 นาที

วัตถุประสงค์ทั่วไป เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนนักเรียนสามารถ

1. บอกถึงสาเหตุ อาการและวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ได้
2. อธิบายกลไกการตั้งครรภ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้
3. ระบุกลุ่มที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้
4. บอกถึงผลกระทบที่เกิดจากการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน	สื่อการสอน	เวลา	ประเมินผล
	<p>บทนำ</p> <p>ในปัจจุบัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จัดเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญ โดยเฉพาะปัญหาการติดเชื้อโรคเอดส์ ซึ่งเป็นโรคที่ร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อผู้ติดเชื้อ ครอบครัวและสังคม จากข้อมูลของกองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-31 พฤษภาคม พ.ศ. 2551 พบว่ามีจำนวนผู้ป่วยเอดส์รวมทั้งสิ้น 332,178 ราย และมีผู้เสียชีวิตทั้งหมด 91,422 ราย โดยพบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดการติดเชื้อมากที่สุดคือ การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศซึ่งรวมถึงการไม่ใช้ถุงยางอนามัย ในขณะที่เพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 83.89 % และพบว่ากลุ่มที่มีแนวโน้มในการติดเชื้อเอดส์เพิ่มขึ้นคือกลุ่มวัยรุ่น โดยพบว่าผู้ป่วยโรคเอดส์ประมาณ 50% อยู่ในกลุ่มอายุ 15-34 ปี ซึ่งเพศหญิงป่วยเป็นโรคเอดส์มากกว่าเพศชายถึง 2 เท่า และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง เนื่องจากส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกัน และมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่อายุยังน้อย จากอุบัติการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์และเพื่อนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย โดยเฉพาะนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่อุปถัมภ์และเพื่อนน้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชาย เนื่องจากเพศหญิงมีทักษะในการเจรจาต่อรองให้คู่อุปถัมภ์ใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำและ</p>	<p>- ผู้สอนกล่าวทักทายนักเรียนอาชีวศึกษาด้วยสื่อน้ำยืมเข็มแจ่มใส ทักทายด้วยคำพูดที่เป็นกันเอง</p>	<p>- แผนภูมิแสดงอัตราการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ในกลุ่มวัยรุ่น วัยทำงาน กลุ่มแม่บ้าน</p> <p>- สไลด์แสดงอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา</p> <p>- สไลด์แสดงอัตราการตั้งครรภ์และการคลอดในกลุ่มวัยรุ่น</p>	<p>5 นาที</p>	<p>- สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วมในการซักถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษา</p>

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน	สื่อการสอน	เวลา	ประเมินผล
<p>1. นักเรียนสามารถบอกถึงช่องทางการติดต่อและชนิดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้</p>	<p>พบว่าเพศชายเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 67.2 ประกอบกับการมีค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยที่มีผลต่อความสุขทางเพศและการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงถึงความไม่ไว้ใจกัน ทำให้วัยรุ่นหญิงในปัจจุบันมีแนวโน้มของการตั้งครรภ์สูงขึ้น จากข้อมูลสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็กของกระทรวงสาธารณสุข พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีการตั้งครรภ์และการคลอดเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 14.7 โดยร้อยละ 80 เป็นการตั้งครรภ์แบบไม่ตั้งใจและมากกว่าร้อยละ 25 มีการตั้งอีกครั้งภายใน 2 ปี และพบว่าร้อยละ 24 ของนักเรียนอาชีวศึกษามีการตั้งครรภ์โดยไม่ได้วางแผน ทำให้ส่งผลกระทบต่อสตรีผู้ตั้งครรภ์ ครอบครัวและชุมชนตามมา และนอกจากนั้นการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยสามารถทำให้เกิดการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์เพิ่มมากยิ่งขึ้น</p> <p>โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Sexually Transmitted Infections) คือกลุ่มโรคที่ติดต่อจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง โดยการสัมผัสทางเพศ อาจติดเชื้อจากวัยรุ่นชายไปสู่วัยรุ่นหญิง หรือจากวัยรุ่นหญิงไปสู่วัยรุ่นชายก็ได้ หรือจากแม่สู่ลูก ซึ่งช่องทางการติดต่อ มีดังนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 	<p>- ผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับความหมาย ช่องทางการติดต่อ และชนิดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์</p>	<p>- สไลด์แสดงข้อความโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์</p>	<p>15 นาที</p>	<p>- สังเกตความสนใจของนักเรียน</p>

ตัวอย่างคู่มือการดำเนินกิจกรรมโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ครั้งที่ 1

- เรื่อง**
1. ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคเอดส์
 2. การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล 100 %

วิธีการสอน บรรยาย เล่นเกม

ผู้สอน ผู้วิจัย

ผู้เรียน นักเรียนอาชีวศึกษาชั้น ปวช.3

สถานที่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี

เวลาที่สอน 2 ชั่วโมง

การจัดกิจกรรมครั้งที่ 1 ประกอบด้วย

1. การให้ความรู้เรื่อง
 - 1.1 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดโรค
 - 1.2 การตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
 - 1.3 ผลกระทบของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
 - 1.4 การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
 - 1.5 บทบาทหน้าที่ของนักเรียน
 - 1.6 วิธีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ
2. นักเรียนคู่วิซิติ เรื่อง “สายด่วนวัยใสเข้าใจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์” และ “ประสบการณ์ผู้หญิงท้อง เมื่อไม่พร้อม”
3. การเล่นเกม “แลกน้ำ”

วัตถุประสงค์ทั่วไป เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนนักเรียนสามารถ

1. อธิบายถึงสาเหตุของการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และสาเหตุของการตั้งครรรภ์ได้
2. อธิบายอาการสำคัญของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ได้
3. อธิบายวิธีการป้องกันการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ได้
4. ระบุถึงกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ได้
5. ระบุถึงบุคคลที่เสี่ยงต่อการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์
6. วิเคราะห์ถึงผลกระทบของการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้
7. บอกถึงแนวทางการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้
8. อธิบายถึงบทบาทหน้าที่ของนักเรียนได้
9. บอกถึงวิธีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศอย่างเหมาะสมได้

ครั้งที่ 1	กิจกรรม	ระยะเวลา	สื่อการสอน
กิจกรรมที่ 1	<p>1. ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่างและสร้างสัมพันธภาพ โดยการแนะนำตัวเองกับนักเรียนอาชีวศึกษาผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยและรายละเอียดในการดำเนินการทดลองและแจ้งการพิทักษ์สิทธิ์แก่นักเรียนอาชีวศึกษา</p> <p>2. หลังจากนักเรียนอาชีวศึกษาให้ความยินยอม ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างเซ็นใบยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และลงแบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรม</p> <p>3. ผู้วิจัยบรรยายตามแผนการสอนจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ 1) แผนการสอนเรื่อง ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคคือกลุ่มเสี่ยงที่ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - ธรรมชาติของการตั้งครรภ์ - การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - การตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ - กลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - ผลกระทบของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ <p>2) แผนการสอนเรื่อง การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล100% ที่ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับ</p> <ul style="list-style-type: none"> - บทบาทหน้าที่ของนักเรียน- แนวทางการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - การจัดการกับอารมณ์ทางเพศ 	<p>15 นาที</p> <p>45 นาที</p> <p>15 นาที</p>	<ul style="list-style-type: none"> - แผนการสอนเรื่องผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยและโรคคือกลุ่มเสี่ยง - แผนการสอนเรื่อง การไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: วิธีป้องกันผลกระทบที่ได้ผล100% - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่องความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่องธรรมชาติของการตั้งครรภ์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่อง การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่อง การตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่อง กลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่องผลกระทบของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่องผลกระทบของโรคเอดส์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่องผลกระทบของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ - ภาพสไลด์แสดงข้อความเรื่อง บทบาทหน้าที่ของนักเรียน

ตัวอย่างคู่มือผู้หญิงยุคใหม่ ร่วมใจป้องกันตัวเอง

**ผู้หญิงยุคใหม่
ร่วมใจป้องกันตัวเอง**

จัดทำโดย
นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล
นิสิตคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิอาจารย์ ดร. รัตนะศิริ ทาโต

คำนำ

ปัจจุบันวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้นและมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น วัยรุ่นเริ่มมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติ ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีอุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสูงและส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยในขณะมีเพศสัมพันธ์ โดยพบว่านักเรียนอาชีวศึกษานับว่ามีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยน้อยกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชาย ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย จะนำไปสู่ปัญหาของการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ฉะนั้นหากวัยรุ่นหญิงได้มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์อย่างถูกต้อง มีการรับรู้ถึงสมรรถนะแห่งตน เห็นถึงประโยชน์และลดอุปสรรคในการใช้ถุงยางอนามัย และมีทักษะในการเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่่นอนใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ส่งผลให้มีอัตราการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ลดน้อยลง

ศรัณจ์พร อึ้งสกุล

สารบัญ

เรื่อง		
	หน้า	
	โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	1
	ซิฟิลิส	2
	แผลริมอ่อน	4
	แผลกามโรคเรื้อรังที่ขาหนีบ	5
	หนองใน	6
	หนองในเทียม	7
	ฝีมะม่วงหรือกามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง	8
	เริมอวัยวะเพศ	9
	โรคเอดส์	10
	การตั้งครรภ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์	12
	อาการของการตั้งครรภ์	13
	การตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์	13
	การป้องกันการตั้งครรภ์	13
	กลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์	15
	ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย	
	ผลกระทบของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	16
	ผลกระทบของโรคเอดส์	17
	ผลกระทบของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์	18
	บทบาทหน้าที่ของนักเรียน	19
	แนวทางการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์	20
	การจัดการกับอารมณ์ทางเพศ	21

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ คือกลุ่มโรคที่ติดต่อจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง โดยการสัมผัสทางเพศ ซึ่งมีช่องทางในการติดต่อดังนี้ คือ

1. การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่เป็โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
2. การดำงทอดจากมารดาสู่ทารกขณะอยู่ในครรภ์
3. การสัมผัสกับเชื้อที่เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดโรค

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ประกอบด้วยกลุ่มโรค 2 กลุ่ม ดังนี้ คือ

กลุ่มที่ 1 กามโรค ได้แก่ หนองใน หนองในเทียม ซิฟิลิส แผลริมอ่อน กามโรคของต่อมและท่อหน้าเหลืองและแผลกามโรคเรื้อรังบริเวณขาหนีบ

กลุ่มที่ 2 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ ได้แก่ เริมอวัยวะเพศ พงาธิช่องคลอด เชื้อราช่องคลอด หูดหงอนไก่ หูดข้าวสุก หนีด โលน เป็นต้น

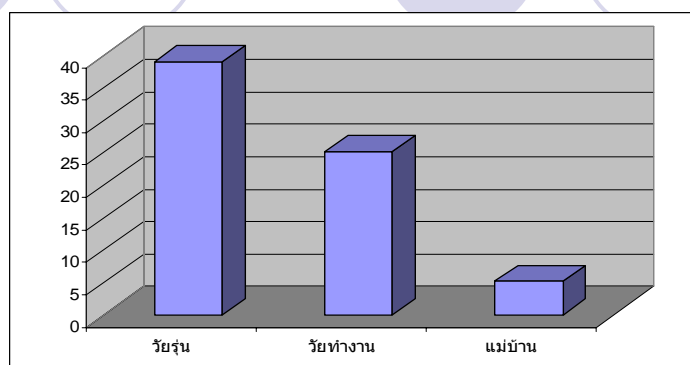
โรคติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ที่สำคัญได้แก่

❖ ซิฟิลิส	❖ แผลริมอ่อน
❖ แผลกามโรคเรื้อรังที่ขาหนีบ	❖ หนองใน
❖ หนองในเทียม	❖ ฝีมะม่วง
❖ เริมอวัยวะเพศ	❖ โรคเอดส์

ตัวอย่างภาพสไลด์

ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์
และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

โดย นางสาวศรัณย์พร อังสกุล
นิสิตพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิแสดง ข้อมูลเกี่ยวกับอัตราการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์

ปี พ.ศ. 2551

ตัวอย่างภาพสไลด์

กลุ่มโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

❖ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่สำคัญได้แก่

- โรคซิฟิลิส
- แผลริมอ่อน
- ผลกามโรคเรื้อรังที่ขาหนีบ
- หงอนใน
- หงอนในเทียม
- ฝีมะม่วง
- เริมอวัยวะเพศ
- โรคเอดส์

ซิฟิลิส (Syphilis)

- สาเหตุ** เกิดจากเชื้อแบคทีเรีย *Treponema pallidum*
- ระยะฟักตัว** ประมาณ 10-90 วัน
- การติดต่อ**
- โดยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มีเชื้อซิฟิลิส
 - จากมารดาที่ติดเชื้อซิฟิลิสสู่ทารกขณะตั้งครรภ์
- อาการของโรค แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้**
- **ระยะที่ 1** เกิดเป็นตุ่มแดง ๆ ที่บริเวณอวัยวะเพศ ขนาดเท่าหัวเข็มหมุด ต่อมาจะแตกออกกลายเป็นแผลกว้าง ขอบแผลเรียบและแข็ง

ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนอาชีวศึกษา

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หรือเติมคำในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. อายุปัจจุบัน.....ปี.....เดือน
2. ศาสนา
 - () พุทธ
 - () คริสต์
 - () อิสลาม
 - () อื่นๆ โปรดระบุ.....
3. ท่านมีรายได้.....บาท/เดือน
 - () พอใช้
 - () ไม่พอใช้
4. ในปัจจุบันวัยรุ่นมองว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติ สำหรับตัวท่านเองเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่
 - () เคย
 - () ไม่เคย ถ้าไม่เคยไม่ต้องตอบข้อต่อไป
5. ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ.....ปี
6. ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับใคร
 - () คนรัก
 - () เพื่อนชาย
 - () ผู้ชายขายบริการ
 - () อื่นๆ โปรดระบุ.....
7. เหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก
 - () มีความต้องการทางเพศ
 - () อยากได้เงิน
 - () อยากรู้รสชาติ
 - () เมมา
 - () รักและตามใจแฟน
 - () ถูกบังคับ ข่มขืน
 - () อื่นๆ โปรดระบุ.....

8. ท่านใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกหรือไม่
 () ใช่
 () ไม่ใช่
9. ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านมีเพศสัมพันธ์หรือไม่
 () ไม่มี ถ้าไม่มีให้ข้ามไปตอบในหน้า 3
 () มี คู่นอนของท่านคือ แฟน ชายขายบริการ
 เพื่อนชาย คนที่เพิ่งรู้จัก
10. ปัจจุบันท่านมีคู่นอน.....คน
11. ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาท่านมีเพศสัมพันธ์บ่อยเพียงใด
 () 1-2 ครั้ง
 () เกือบทุกสัปดาห์
 () เกือบทุกวัน
12. ปัจจุบันท่านและคู่นอนของท่านคุมกำเนิดด้วยวิธีใด
 () ไม่ได้คุม
 () ใช้ถุงยางอนามัย
 () รับประทานยาคุมกำเนิด
 () ฉีดยาคุมกำเนิด
 () หลั่งนอก
 () อื่นๆ โปรดระบุ.....
13. ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลต่อไปนี้ ท่านให้เขาใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่ (ตอบตามที่เกิดขึ้นจริงกับท่าน)

บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์	ใช้ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยใช้เลย
1. แฟน				
2. เพื่อนชาย				
3. คนที่เพิ่งรู้จัก				
4. ชายขายบริการ				

14. เฉพาะผู้ที่ใช้อย่างอนามัย เหตุผลในข้อใดที่ทำให้ท่านใช้อย่างอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- () ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
 - () ป้องกันโรคเอดส์
 - () ป้องกันการตั้งครรภ์
 - () คู่นอนต้องการใช้
 - () บอกให้คู่นอนใช้
15. เฉพาะผู้ที่ไม่ใช้อย่างอนามัย เหตุผลในข้อใดที่ทำให้ท่านไม่ใช้อย่างอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- () คิดว่าไม่เป็นธรรมชาติ
 - () คิดว่าไม่ไว้ใจกัน
 - () คิดว่าคู่นอนปลอดภัย
 - () คิดว่าไม่น่าจะทำให้คู่นอนตั้งครรภ์
 - () ไม่ได้พกติดตัวมา
 - () คู่นอนไม่ต้องการให้ใช้
 - () ขัดจังหวะการร่วมเพศ
 - () เกิดความอับอายในการพกพา
 - () หาซื้อไม่ได้
 - () ใช้วิธีคุมกำเนิดแบบอื่น

ตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง: คำถามต่อไปนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในอนาคต

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () ในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีเกณฑ์ในการเลือกคำตอบดังนี้

ข้อคำถามข้อที่ 1 และข้อคำถามข้อที่ 3

ไม่ใช่แน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างแน่นอน

ไม่ใช่ หมายถึง ท่านมีความตั้งใจไม่ใช้ถุงยางอนามัย

อาจจะใช้ หมายถึง ท่านอาจจะใช้ถุงยางอนามัย

ใช้ หมายถึง ท่านมีความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย

ใช้แน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอย่างแน่นอน

ข้อคำถามข้อที่ 2

ไม่งดแน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะไม่งดการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน

ไม่งด หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะไม่งดการมีเพศสัมพันธ์

อาจจะงด หมายถึง ท่านอาจจะงดการมีเพศสัมพันธ์

งด หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะงดการมีเพศสัมพันธ์

งดแน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะงดการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน

1. ในอนาคตเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ ท่านจะให้คู่อีกใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

() ไม่ใช่แน่นอน

() ไม่ใช่

() อาจจะใช้

() ใช้

() ใช้แน่นอน

2. หากการใช้ถุงยางอนามัยเป็นไปได้ ท่านจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกหรือไม่

() ไม่งดแน่นอน

() ไม่งด

() อาจจะงด

() งด

() งดแน่นอน

3. เมื่อคู่มือของท่านไม่ต้องการใช้ดูยางอนามัย ท่านยังยืนยันที่จะใช้หรือไม่
- () ไม่ใช่แน่นอน
- () ไม่ใช่
- () อาจจะใช่
- () ใช่
- () ใช่แน่นอน

3. เครื่องมือกำกับการทดลอง

ส่วนที่ 1 แบบประเมินการรับรู้ความสามารถในการใช้ดูยางอนามัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน โดยมีเกณฑ์ในการเลือกคำตอบดังนี้

มั่นใจมาก	หมายถึง	ท่านมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้อย่างแน่นอนทุกครั้ง
มั่นใจ	หมายถึง	ท่านมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้อย่างแน่นอน
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้หรือไม่
ไม่มั่นใจ	หมายถึง	ท่านไม่มั่นใจว่าสามารถปฏิบัติตามข้อความได้
ไม่มั่นใจมาก	หมายถึง	ท่านมั่นใจว่าไม่สามารถปฏิบัติตามข้อความได้อย่างแน่นอน

1) การใช้อย่างสม่ำเสมอ

ข้อคำถาม	ไม่มั่นใจมาก	ไม่มั่นใจ	ไม่แน่ใจ	มั่นใจ	มั่นใจมาก
1.ฉันสามารถพกดูยางอนามัยไว้กับตัว ในกรณีที่ฉันต้องการใช้มัน
.
3.ฉันสามารถใช้ดูยางอนามัยอันใหม่ได้ในแต่ละครั้งที่ฉันมีเพศสัมพันธ์กับคู่มือ

2) การใช้อย่างถูกต้อง

ข้อความถาม	ไม่มั่นใจ มาก	ไม่มั่นใจ	ไม่แน่ใจ	มั่นใจ	มั่นใจ มาก
1.ฉันสามารถหยุดที่จะใส่ถุงยางอนามัยให้กับคูรักรของฉันได้
2.ฉันสามารถที่จะรูดถุงยางอนามัยขึ้นไปจนถึงโคนอวัยวะเพศชายได้
.
.
.
6. ฉันสามารถใช้ถุงยางอนามัยแม้ว่าจะฉีก เบียร์ เหล้า ไวน์ หรือเครื่องดื่มอื่นๆ

3) การสื่อสารกับคูรักร

ข้อความถาม	ไม่มั่นใจ มาก	ไม่มั่นใจ	ไม่แน่ใจ	มั่นใจ	มั่นใจ มาก
1.ฉันสามารถพูดเรื่องการใส่ถุงยางอนามัยกับคูรักร
.
.
.
5. ฉันสามารถปฏิเสธที่จะมีเพศสัมพันธ์ถ้าคูรักรของฉันปฏิเสธที่จะใส่ถุงยางอนามัย

ส่วนที่ 2 แบบบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรมของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน

คำชี้แจง กรุณาเติมคำในช่องว่าง และ โปรดทำเครื่องหมาย / เมื่อท่านได้เข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้งตามความเป็นจริง

ลำดับ ที่	รหัส CODE	จำนวนครั้งของการ ทำกิจกรรม	การเข้าร่วมกิจกรรม	รวมจำนวนครั้งใน การเข้าร่วมกิจกรรม
1	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
2	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
3	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
4	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
5	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
6	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
7	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		
8	ครั้งที่ 1	
		ครั้งที่ 2		
		ครั้งที่ 3		

ภาคผนวก ค
ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล มีการนำเสนอตารางการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

ส่วนที่ 2 การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

ส่วนที่ 3 ข้อมูลของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 4 ข้อมูลของคะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง

ส่วนที่ 5 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยการวิเคราะห์อำนาจทดสอบโดยใช้โปรแกรม PASS กำหนดให้มีอำนาจทดสอบ 90 % ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .01

ส่วนที่ 6 การทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ส่วนที่ 1 การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน
อาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มทดลองทั้งก่อน และหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample
Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

ตารางที่ 11 การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน
อาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มทดลองทั้งก่อน และหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample
Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

One-Sample Kolmogorov-Smirnov Test

		ผลรวมคะแนน ความตั้งใจในการใช้ ถุงยางอนามัย ก่อนทดลอง	ผลรวมคะแนนความตั้งใจ ในการใช้ถุงยางอนามัย หลังทดลอง
N		30	30
Normal Parameters	Mean	5.6667	10.6333
	Std. Deviation	1.60459	.99943
Most Extreme Differences	Absolute	.194	.204
	Positive	.194	.204
	Negative	-.106	-.176
Kolmogorov-Smirnov Z		1.065	1.115
Asymp. Sig. (2-tailed)		.207	.166

a Test distribution is Normal.

b Calculated from data.

ตารางที่ 11 พบว่าคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา
เพศหญิงในกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนก่อน และหลังการทดลอง มีการแจก
แจงแบบปกติ

ส่วนที่ 2 การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน
อาชีวศึกษาหญิงของกลุ่มควบคุมทั้งก่อน และหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample
Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

ตารางที่ 12 การทดสอบการแจกแจงของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน
อาชีวศึกษาเพศหญิงของกลุ่มควบคุมทั้งก่อน และหลังการทดลอง ด้วยสถิติ One- Sample
Kolmogorov-Smirnov Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

One-Sample Kolmogorov-Smirnov Test

		ผลรวมคะแนน ความตั้งใจในการใช้ ถุงยางอนามัย ก่อนทดลอง	ผลรวมคะแนนความตั้งใจใน การใช้ถุงยางอนามัย หลังทดลอง
N		30	30
Normal Parameters	Mean	5.7333	5.8667
	Std. Deviation	1.20153	.89955
Most Extreme Differences	Absolute	.229	.259
	Positive	.229	.241
	Negative	-.171	-.259
Kolmogorov-Smirnov Z		1.255	1.418
Asymp. Sig. (2-tailed)		.086	.036

a Test distribution is Normal.

b Calculated from data.

ตารางที่ 12 พบว่าคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษา
เพศหญิงในกลุ่มที่ได้รับความรู้ตามปกติ ก่อน และหลังการทดลอง มีการแจกแจงแบบปกติ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย (\bar{d}) ในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	\bar{d}	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	\bar{d}
1	9	12	3	6	6	0
2	6	9	3	7	6	-1
3	7	11	4	5	5	0
4	7	12	5	7	6	-1
5	7	12	5	5	5	0
6	9	9	0	5	4	-1
7	8	11	3	4	5	1
8	8	10	2	6	6	0
9	7	10	3	7	5	-2
10	5	10	5	5	6	1
11	7	12	5	3	6	3
12	3	12	9	5	6	1
13	4	9	5	5	6	1
14	3	12	9	6	6	0
15	5	10	5	8	6	-2
16	6	11	5	5	6	1
17	5	12	7	7	4	-3
18	4	11	7	6	6	0
19	6	10	4	5	6	1
20	6	11	5	5	5	0
21	5	11	6	6	6	0
22	4	9	5	7	7	0
23	6	10	4	5	6	1
24	5	11	6	6	7	1
25	4	10	6	4	7	3

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัย (\bar{d}) ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	\bar{d}	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	\bar{d}
26	5	10	5	7	5	-2
27	5	11	6	5	5	0
28	4	10	6	7	7	0
29	5	11	6	5	8	3
30	5	10	5	8	7	-1
รวม	170	319	149	172	176	4
Mean	5.66	10.63	4.97	5.73	5.86	.13
S.D	1.60	0.99	.61	1.20	.89	.31

ตารางที่ 13 พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงในกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน มีคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัยเท่ากับ 5.66 (ระดับต่ำ) ภายหลังกการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัยเท่ากับ 10.63 (ระดับสูง) ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัย (\bar{d}) = 149 ส่วนนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัยก่อนการทดลองเท่ากับ 5.73 (ระดับต่ำ) และภายหลังกการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัยเท่ากับ 5.86 (ระดับต่ำ) ค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนนความตั้งใจในการใช้ ฤงยางอนามัย (\bar{d}) = 4

ส่วนที่ 4 ข้อมูลของคะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ
นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 14 คะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน
อาชีวศึกษาเพศหญิงภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง

คนที่	คะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	ร้อยละ	แปลผล
1	51	91.07	สูง
2	47	83.92	สูง
3	54	96.42	สูง
4	48	85.71	สูง
5	47	83.92	สูง
6	49	87.50	สูง
7	48	85.71	สูง
8	49	87.50	สูง
9	50	89.28	สูง
10	50	89.28	สูง
11	53	94.64	สูง
12	48	85.71	สูง
13	49	87.50	สูง
14	49	87.50	สูง
15	48	85.71	สูง
16	49	87.50	สูง
17	48	85.71	สูง
18	48	85.71	สูง
19	46	82.14	สูง
20	49	87.50	สูง
21	48	85.71	สูง
22	53	94.64	สูง
23	47	83.92	สูง
24	49	87.50	สูง

ตารางที่ 14 คะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียน
อาชีวศึกษาเพศหญิงภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง (ต่อ)

คนที่	คะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	ร้อยละ	แปลผล
25	47	83.92	สูง
26	49	87.50	สูง
27	48	85.71	สูง
28	48	85.71	สูง
29	53	94.64	สูง
30	49	87.50	สูง

ตารางที่ 14 พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน มีคะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยภายหลังการทดลองอยู่ในระดับสูง และผ่านเกณฑ์การกำกับการทดลองทุกคน

ส่วนที่ 5 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยการวิเคราะห์อำนาจทดสอบ โดยใช้โปรแกรม PASS
กำหนดให้มีอำนาจทดสอบ 90 % ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .01

ตารางที่ 15 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยการวิเคราะห์อำนาจทดสอบ โดยใช้โปรแกรม PASS
กำหนดให้มีอำนาจทดสอบ 90 % ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .01

Two-Sample T-Test Power Analysis

Allocation									
Power	N1	N2	Ratio	Alpha	Beta	Mean1	Mean2	S1	S2
0.95640	6	6	1	0.01	0.04360	5.0	0.1	1.8	1.4
0.90466	4	4	1	0.05	0.05375	5.0	0.1	1.8	1.4

ตารางที่ 15 พบว่า เพื่อให้มีอำนาจการทดสอบ 90% ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .01 ต้องการ
กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยกลุ่มละ 6 คน

ส่วนที่ 6 การทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้โปรแกรมสำเร็จ

1. แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัย

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

N of Cases = 30.0

Item Variances	Mean	Minimum	Maximum	Range	Max/Min	Variance
.3931	.3264	.4609	.1345	1.4120	.0045	

Reliability Coefficients 3 items

Alpha = .8202 Standardized item alpha = .8208

2. แบบประเมินการรับรู้ความสามารถในการใช้ดูยางอนามัย

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

N of Cases = 30.0

Item Variances	Mean	Minimum	Maximum	Range	Max/Min	Variance
.8114	.4414	1.3575	.9161	3.0755	.0773	

Reliability Coefficients 14 items

Alpha = .8104 Standardized item alpha = .8053

ภาคผนวก ง

การขอพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน

ข้อมูลสำหรับประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
และใบยินยอมของประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

AF 01-11

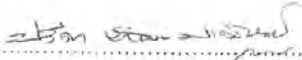
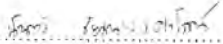
คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุมที 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 อาคารสถาบัน 2 ชั้น 4 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
 โทรศัพท์: 0-2218-8147 โทรสาร: 0-2218-8147 E-mail: eccc@chula.ac.th

COA No. 033/2552

ใบรับรองโครงการวิจัย

- โครงการวิจัยที่ 005.1/52 : ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเขตหญิง
- ผู้วิจัยหลัก : นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตระดับมหามบัณฑิต
- หน่วยงาน : คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุมที 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม..... ..... ลงนาม..... .....
 (รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริดา ทิพนประดิษฐ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทรี ชัยชนะวงศาโรจน์)
 ประธาน กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 20 กุมภาพันธ์ 2552

วันหมดอายุ : 19 กุมภาพันธ์ 2553

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย
- 4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

เลขที่โครงการวิจัย 005.1 / 52
 วันที่รับรอง 20 ก.พ. 2552
 วันหมดอายุ 19 ก.พ. 2553

เงื่อนไข

1. หากใบรับรองหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อส่งการล่ออายุของอนุมัติใหม่แล้ววงเงินไม่น้อยกว่า 1 เดือน
2. ต้องดำเนินการจัดตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
3. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย, ใบยินยอม, และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราของคณะกรรมการ เท่านั้น แล้วส่งสำเนาใบแรกที่ใช้ เอกสารดังกล่าวไปที่คณะกรรมการ
4. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรง (SAE) ต้องรายงานคณะกรรมการ ภายใน 5 วันทำการ
5. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการฯ ทราบขอรับรองก่อนจึงดำเนินการ
6. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งมอบรายงานขั้นสุดท้ายโครงการวิจัย (SAE) 03-11) และ เอกสารข้อมูลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยสิ้นสุด
 สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งมอบเอกสารวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยสิ้นสุด
7. โครงการวิจัยติดกัน (1 ปี) ส่งมอบรายงานความก้าวหน้า เมื่อครบทุกปีก่อนใบรับรองหมดอายุ เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว ให้ได้รับทราบขั้นตอน เก็บข้อ 6

AF 04-09

ข้อมูลสำหรับประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
(Patient/ Participant Information Sheet)

1. ชื่อโครงการวิจัย ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง
2. ชื่อผู้วิจัย นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล นิสิตคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. สถานที่ปฏิบัติงาน กลุ่มงานเวชปฏิบัติครอบครัวและชุมชน โรงพยาบาลชัยบุรี จังหวัดสุราษฎร์ธานี โทรศัพท์ที่ทำงาน 077-367075-6 ต่อ 120, 121 โทรศัพท์เคลื่อนที่ 089-7259993
4. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการให้คำยินยอมในการวิจัยประกอบด้วยคำอธิบาย ดังต่อไปนี้
 - 4.1 โครงการนี้ เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง
 - 4.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
 1. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงก่อนและหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
 2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงระหว่างกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับความรู้ตามปกติ
 - 4.3 เป็นการวิจัยที่มีการจัดกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ข้อมูลทุกอย่างจะเก็บรักษาเป็นความลับ จะไม่มีการเปิดเผยให้กับผู้อื่น เช่น ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ เฉพาะทีมผู้วิจัยเท่านั้นจึงมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลได้ และไม่มีผลใดๆ ต่อคะแนนหรือเกรดของกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด ซึ่งข้อมูลเหล่านี้นำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยครั้งนี้เท่านั้น และแบบสอบถามที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่มีชื่อระบุชื่อและนามสกุลของผู้ร่วมวิจัย มีเพียงการลงรหัสเพื่อวัตถุประสงค์ของการบันทึกข้อมูลเท่านั้น และผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีสิทธิจะถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อไรก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ถ้ากลุ่มตัวอย่างยอมรับเข้าร่วมการวิจัยขอให้กลุ่มตัวอย่างเซ็นใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
5. รายละเอียดแต่ละขั้นตอนที่นักเรียนอาชีวศึกษาจะได้รับในการวิจัยครั้งนี้ จะแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

5.1 กลุ่มทดลอง นักเรียนอาชีวศึกษาได้รับกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนทั้งหมด 3 ครั้ง ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง คือ มีการจัดกิจกรรมในวันจันทร์และวันศุกร์ในสัปดาห์เดียวกันและวันจันทร์ในสัปดาห์ถัดมา ในคาบเวลาช่วงบ่าย คือ 13.00-15.00 น. ซึ่งมีการดำเนินกิจกรรมทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ 1) ผู้วิจัยให้ข้อมูลตามแผนการสอนจำนวน 4 เรื่อง และอภิปรายกลุ่มในประเด็น “ผู้หญิงยุคใหม่ กล้าคิด กล้าเปลี่ยนแปลง” และ “กลยุทธ์การเจรจาต่อรองเพื่อให้คู่สมรสใช้ถุงยางอนามัย” 2) การดูวิดีโอและศึกษาคู่มือ “ผู้หญิงยุคใหม่ ร่วมใจป้องกันตัวเอง” 3) ขั้นตอนการสาธิตและฝึกทักษะการใส่ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องกับหุ่นอวัยวะเพศจำลอง โดยใช้ถุงยางอนามัยที่ใช้สำหรับผู้ชาย 4) การแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับทักษะ

เลขที่รวมวิจัย ๒๐๕-1/51
 วันที่ทำผล 20 ก.ย. ๒๕๕1
 วันหมดอายุ 15 ก.ย. ๒๕๕1

1/2

ปรับปรุงเมื่อ 14 กรกฎาคม 2551

AF 04-09

การเจรจาต่อรองเพื่อให้ผู้นอนใช้เตียงอย่างอนามัย โดยให้นักเรียนอาชีวศึกษาตอบแบบสอบถาม 2 ครั้งคือ ครั้งแรกเมื่อนักเรียนอาชีวศึกษายินยอมเข้าร่วมการวิจัย และครั้งที่ 2 จะทำแบบสอบถามในวันศุกร์ของ สัปดาห์ที่ 2 โดยใช้เวลาในการทำแบบสอบถามแต่ละครั้งประมาณ 15 นาที

5.2 กลุ่มควบคุม นักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับความรู้เรื่อง การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศ ความหมายของเพศศึกษา การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจในวัยรุ่น ระบบสืบพันธุ์ หลักการ เลือกลูกครอง การวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด การตั้งครรภ์และการดูแลทารก พฤติกรรมของ วัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันภัยทางเพศ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ตามหลักสูตร การเรียนการสอนตามปกติ และทำแบบสอบถาม เพื่อประเมินความตั้งใจในการ ใช้เตียงอย่างอนามัย เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง หลังจากสิ้นสุดการดำเนินการวิจัย กลุ่มควบคุมจะได้รับความรู้จากผู้วิจัยตาม แผนการสอนและทำกิจกรรมในลักษณะเดียวกับที่กลุ่มทดลองได้รับ พร้อมทั้งแจกเอกสารคู่มือ " ผู้หญิง ยุคใหม่ ร่วมใจป้องกันตัวเอง " ให้กับกลุ่มควบคุม

6. ความไม่สะดวกที่อาจเกิดขึ้นแก่ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย คือ อาจเกิดการเหน็ดเหนื่อย จากการเข้าร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งคนซึ่งใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมงและการใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามครั้งละ 15 นาที อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาแนวทางในการส่งเสริมการใช้เตียงอย่างอนามัยของ นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิงเพื่อลดอุบัติเหตุการตั้งครรภ์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และใช้เป็นแนวทางใน การลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง ซึ่งในการดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยได้นัดหมายกับอาจารย์ฝ่ายวิชาการ โดยช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการจัดกิจกรรม คือ คาบเวลาในช่วงบ่าย คือ 13.00 -15.00 น. เนื่องจากชั่วโมงดังกล่าวเป็นชั่วโมงของการฝึกปฏิบัตินักเรียนสามารถแสวงหาความรู้ ด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้ มิได้เป็นการเรียนการสอนตามชั้นเรียนตามปกติ จึงไม่มีผลกระทบต่อ การเรียนการสอนแต่อย่างใด และทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมดังกล่าวผู้วิจัยจะประสานงานกับอาจารย์ประจำชั้น เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อ การเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

7. ไม่มีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่แก่นักเรียนอาชีวศึกษาที่เข้าร่วมโครงการวิจัย แต่จะได้รับคำแนะนำจาก ผู้วิจัยตามคู่มือ " ผู้หญิงยุคใหม่ ร่วมใจป้องกันตนเอง " ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

8. การติดต่อกับผู้วิจัยในกรณีมีปัญหาหรือมีข้อสงสัยให้สอบถามเพิ่มเติมได้ตลอดการวิจัย และสามารถ ติดต่อกับผู้วิจัย คือ นางสาวศรีฉวีพร อังสกุล ที่เบอร์โทรศัพท์มือถือ 089-7259993

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ ๖๖๖-๖๖๖-๖๖๖
วันที่รับรอง ๖๖๖-๖๖๖-๖๖๖
ในเขตตำบล ๖๖๖-๖๖๖-๖๖๖

AF 05-09

ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

(Informed Consent Form)

ชื่อโครงการวิจัย ผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ
นักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง จังหวัดหนึ่งนภาคใต้
เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้าซึ่งได้ลงนามที่ด้านล่างของหนังสือเล่มนี้ ได้รับคำอธิบายอย่างชัดเจนจนเป็นที่พอใจจาก
ผู้วิจัย ชื่อ นางสาวศรัณย์พร กิ่งสกุล ที่อยู่ 114 ม.3 ต.สองแพรก อ.ชัยบุรี จ.สุราษฎร์ธานี ที่ติดต่อ โรงพยาบาล
ชัยบุรี อ.ชัยบุรี จ.สุราษฎร์ธานี โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 077-367075-6 ต่อ 120, 121 โทรศัพท์ที่บ้าน 077-
214629 โทรศัพท์มือถือ 089-7259993 ได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย
ได้รับกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ทั้งหมด 3 ครั้ง ซึ่งใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์
ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง ตลอดจนได้รับการอธิบายเกี่ยวกับความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะ
เกิดขึ้นจากการวิจัยเรื่องนี้แล้ว

ข้าพเจ้าเข้าร่วมการศึกษาวิจัยครั้งนี้ด้วยความสมัครใจ และข้าพเจ้ามีสิทธิ จะถอนตัวออกจากการวิจัย
เมื่อไรก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบ
ในทางใดๆ แก่ข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติตามข้อที่ข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ได้ระบุไว้ และข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้อง
กับข้าพเจ้าจะเก็บรักษาเป็นความลับ จะไม่มีการเปิดเผยให้กับผู้อื่นเช่น ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ เฉพาะทีม
ผู้วิจัยเท่านั้นจึงมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลได้ และไม่มีผลใดๆ ต่อคะแนนหรือเกรดของกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด

ข้าพเจ้ายินยอมเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้ในเอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือ
ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และ ใบยินยอม
ของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยแล้ว

.....
สถานที่ / วันที่

.....
ลงนามผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

.....
สถานที่ / วันที่

.....
ลงนามผู้วิจัยหลัก

.....
สถานที่ / วันที่

.....
)

ศูนย์โครงการวิจัย ๐๐๕.๑/๕๑
โทรศัพท์ ๒๑ ก.พ. ๒๕๕๓
โทรสาร ๑๙ ก.พ. ๒๕๕๓
โทรคมนาคม

พยาน

.....
ปรับปรุงเมื่อ วันที่ 14 กรกฎาคม 2551

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวศรัณย์พร อึ้งสกุล เกิดเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2516 ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ จากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี จ.สุราษฎร์ธานี เมื่อปี พ.ศ. 2538 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เมื่อปี พ.ศ. 2543 และเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันปฏิบัติงาน ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ กลุ่มงานเวชปฏิบัติครอบครัวและชุมชน โรงพยาบาลชัยบุรี อำเภอยะนิง จังหวัดสุราษฎร์ธานี